

Barış Sorunu- V. İ. Lenin

Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o ülke hükümetine karşı

devrimci bir savaşım dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlara anlatmalıdırlar.

Sosyalistler, ezen ulusların halk yı-

ğınlarına o ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımadıkça kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalıdırlar.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 13
15 Ağustos 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

Kriz derinleşiyor, fatura kabarıyor...

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

3

Meclis'te "Abbas gösterisi" israil ile suç ortaklığını örter mi?

Siyasal İslamcılar Filistin direnişini samimi bir şekilde desteklemediler. Şimdiye kadar Abbas gibi uzlaşmacı birinden bile uzak duruyorlardı.

8

"DiSK olarak" barikat başında dürülen bayraklar...

Sarâçhane çağırısı yapıp daha ilk saatlerde bayrakları dürüp kaçan, durumu izah edeyim derken icazetçi anlayışını ifşa eden bir DiSK tablosu var ortada.

16

Soykırım ve emperyalist güçlerin suç ortaklığı

Sistemin yapısı, Ortadoğu'da süregelen şiddet sarmalını daha da derinleştiriyor. Kapitalizmin yapısal krizleri savaşları yeniden üretiyor.

Batı Şeria'da İsrail'in katliamları ve direniş - E. Bahri

s.17

ABD emperyalizminin Venezuela "sancısı"

s.19

Kriz derinleşiyor, fatura kabarıyor...

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

“Toplu işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, çalışma saatlerinin uzatılması da dahil çalışma koşullarının yeni bir düzeyde ağırlaştırılması, sosyal harcamalarda yeni kısıntılar, dolaylı vergilerde ve temel tüketim mallarının fiyatlarında artış, şirket ve banka kurtarmalarının her zamanki gibi halka fatura edilmesi vb., vb...”

‘Kriz’e karşı mücadele’ adına gündeme getirilen tüm bu saldırı önlemleri krizin faturasının işçi sınıfına ve emekçilere ödetilmesi politikasının ifadesidirler. İlerici-devrimci güçler ile bir bütün olarak emek cephesinin önünde ise krizin faturasını ödemeyi kategorik olarak reddetmek, ‘Krizin faturasını kapitalistler ödesin!’ şiarını yükseltmek ve buna dayalı istemler ortaya sürmek görev ve sorumluluğu durmaktadır.” (Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları, (www.tkip.org))

Ekonomik-mali kriz ve bağlı gelişmeler toplum yaşamının temel gündemi olmaya devam ediyor. Uzunca bir süredir yüksek enflasyon (hayat pahalılığı), ücretlerin sistematik olarak erimesi (alım gücünün düşmesi), artan vergi yükü vb. olgular üzerinden gündelik yaşamda kendisini hissettiren kriz, geline yerde sanayi üretiminde daralma, işsizlik oranlarındaki artış, borsa dalgalanmaları, borçlanma yükünün ağırlaşması vb. alanlarda da önemli sonuçlar yaratmaya başladı. Kimi iktisatçılar küçük ve orta ölçekli işletmelerde yaşanan iflasların önümüzdeki süreçte artacağına, sanayi üretiminde yaşanan daralmaya bağlı olarak işsizlik sorununun derinleşeceğine işaret ediyor. Türkiye kapitalizminin, küresel piyasada yaşanan bunalım ve siyasi gerilimlerin tetikleyeceği gelişmeler karşısında bütünüyle savunmasız konumda

olduğuna dikkat çeken iktisatçılar, ekonomide yaşanabilecek genel bir çöküşe ilişkin uyarılarda bulunuyorlar.

Gerçekleri çarpıtmakla ünlü TÜİK’in ekonomiye ilişkin verileri dahi bu gelişmeleri doğruluyor. TÜİK’e göre nisan ayından beri sanayi üretiminde yaşanan daralma haziranda aylık bazda yüzde 2,1 oranında, yıllık bazda ise yüzde 4,7 oranında gerçekleşti. İşsizlik oranı ise son 13 ayın zirvesini görerek yüzde 9,2 seviyesine ulaştı. Özetle, enflasyondaki yükseliş devam ederken sanayi üretimi daralıyor, işsizlik oranı artıyor...

Tüm bunlar işçi sınıfı adına faturanın daha da kabaracağı anlamına geliyor. Zira, halihazırda ağır çalışma koşullarında düşük ücretlere çalıştırılan, alım gücü sistematik olarak düşen, artan vergi yükünün altında ezilen ve “kemer sıkma” politikalarıyla yoksulluğu derinleşen emekçiler, geline yerde işten atılma, yani bütünüyle kendi kaderine terk edilme riski ile karşı karşıyalar. Öyle ya, sanayi üretiminde yaşanan daralma ve gerileme karşısında kapitalistlerin ilk başvuracağı şey “işgücü maliyetini” düşürmek, yani işten atma saldırısını devreye sokmak olacaktır. Bu ise zaten yarı aç yarı tok yaşayan, daha doğrusu yaşam savaşı veren emekçiler için ölüme terk edilmek anlamına gelmektedir.

Bu noktada asıl mesele işçi sınıfı ve emekçilerin bu koşullara boyun eğip eğmeyeceğinde düğümlenmektedir. Krizin çok yönlü faturasının emekçiler içerisinde hoşnutsuzluk yarattığı, yer yer bu koşullara karşı tepki gösterdiği biliniyor. Fakat bu kadarı, kapitalistlerin krizin faturasını emekçilerin sırtına yükleme kararlılığını geri püskürtmeye yetmemektedir.

Giderek derinleşen ve yeni boyutlar kazanan ekonomik-mali krizin emekçilerin yaşamında çok daha ciddi yıkımlar yaratacağı ve ekonomik-sosyal bunalımı derinleştireceği açık. Başta işsizlik, yoksulluk ve yoksunluk olmak üzere, toplum yaşamını tahrip eden çok yönlü ekonomik-sosyal sorunların emekçilerin öfkesini büyüteceği de öyle. Fakat çözülmesi gereken düğüm, aşılması gereken eşik tam da bu noktada kendisini ortaya koymaktadır. Zira, krizin yarattığı öfke ve hoşnutsuzluk birleşik, kitlesel ve örgütlü bir çıkışa dönüşmediği oranda bir yandan toplum yaşamında çürümenin zeminleri güçlenmekte öte yandan acı fatura sistematik olarak emekçilere ödetilmektedir.

KRİZİN FATURASINA, FAŞİST BASKIYA GEÇİT VERME!

Bu verili tablo, kriz gündemli mücadele üzerinden yüklenilmesi gereken halkayı da ortaya koymaktadır. Yapılması gereken şey, öfkesi her geçen gün büyüyen işçi sınıfı ve emekçilerin edilgenliğini bir yerinden kırmaya odaklanmaktır. Emekçileri sömürüye, sosyal yıkıma, açlığa, yoksulluğa, faşist baskı ve zorbalığa karşı harekete geçirmeyi, politik mücadele alanına çıkarmayı başarmaktır.

“Sınıfa karşı sınıf” perspektifi üzerinden, krizin ağırlaşan-çok yönlü faturasının reddine dayalı politik çalışmayı güçlendirmek ve emekçiler içerisinde büyüyen öfkeye akacak kanallar yaratmak bu bağlamda büyük önem taşımaktadır. Bu yönlü bir yoğunlaşmayı, halihazırda örgütsüz ve dağınık halde bulunan işçi sınıfının taban örgütlerini oluşturma çabasıyla birleştirmek ise sürecin ikinci

önemli halkasını oluşturmaktadır.

Sınıf devrimcileri, kriz gündemi üzerinden güncel sorumluluklarına bu bütünlük üzerinden bakmaktadır. Dolayısıyla, gerek kendi bağımsız politik faaliyetlerini gerekse ilerici-sol güçlerle ortaklaşa yürütülen çalışmaları krizin yıkıma uğrattığı emekçileri birleştirmek ve harekete geçirmek temelinde ele almakta, gündelik faaliyete buna göre yön vermektedir.

Halihazırda devam eden “Krizin faturasına, faşist baskıya geçit verme!” şiarlı kampanya süreci de bu yaklaşımın ürünüdür. Kriz koşullarının emekçiler içerisinde yarattığı duyarlılıkları mücadelenin ilerletilmesi için birer dayanağa çevirmek, öne çıkan dinamiklerle bu temelde buluşmak ve ortaya çıkan olanakları etkili şekilde değerlendirmek kampanya sürecinin önemli bir boyutunu oluşturmaktadır. Bununla birlikte, tam da bu dayanakları güçlendirerek sınıf hareketinin önündeki engelleri aşmak, işçi sınıfının hak arama bilincini ve mücadelesini geliştirmek de kampanya çalışmasının hedefleri içerisinde yer almaktadır. Bu bağlamda “Krizin faturasına, faşist baskıya geçit verme!” şiarlı kampanya, sınıfın direnme ve mücadele gücünü arttırma, politize etme; bağımsız, devrimci, kitlesel bir güç olarak sermayenin karşısına çıkarma hedefine bağlı yoğunlaşmış bir çalışma anlamına gelmektedir.

“Görev krizin kitlelerde çok yönlü olarak beslediği ve besleyeceği hoşnutsuzluğu her yolla açığa çıkarmak, eyleme dökmeye çalışmak olmalıdır. Bunun alacağı biçimler hayatın içinde amaca en uygun biçimde bir bakıma kendiliğinden şekillenecektir.” (Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları, www.tkip.org)

Meclis'te “Abbas gösterisi”

E. Bahri

Tel Aviv'deki soykırımcı çetenin ele-başı Binyamin Netanyahu kısa süre önce ABD Kongresi'nde bir konuşma yapmış, sözü 57 kez alkışla kesilmişti. Olay, ABD Kongresi'nin pespayeliğini dünyaya göstermiş, bir savaş suçlusu önünde eğilen bir düşkünler topluluğu olduğunu ispatlamıştı. O gösteriyi sergileyenler, Gazze'de devam eden soykırım savaşının arkasında olduklarını yeniden teyit ettiler. Nitekim Washington dönüşünün hemen ardından Netanyahu, bölgesel savaşı kışkırtabilecek saldırıların düzenlenmesini emretti. Beyrut ve Tahran'da gerçekleş-tirdiği provokatif suikastlarla, İsrail-ABD suç ortaklığının tam olduğunu yeniden ilan etti.

AKP şefi, Kongre üyelerinin pespayeliğini diline dolayarak, içeride prim toplama çalıştı. Ancak ABD'deki efendilerini taklit etmeye de pek hevesli olan Erdoğan, Netanyahu'nun Kongre'de konuşmasına “tepkisini göstermek” adı altında Batı Şeria'daki Filistin yönetiminin şefi Mahmud Abbas'ı Ankara'ya davet etti. AKP'li Meclis Başkanı Numan Kurtulmuş, bunun için tatilde olan meclisi 15 Ağustos'ta olağanüstü toplantıya çağırdı.

Saray rejimi tarafından yapılan açıklamaya göre olağanüstü toplantıyı Kurtulmuş yönetecek ve ilk konuşmayı yapacak. Ardından Filistin “Devlet Başkanı” Abbas'a sözü verecek. Mevcut olmayan Filistin devletinin Başkanı Abbas, Genel Kurula hitap ederek, milletvekillerine İsrail'in Gazze'de yaptığı saldırıları anlatacak. Olağanüstü toplantıya AKP şefi Erdoğan da katılarak Abbas'ın konuşmasını dinleyecek. Bu mizansenle “dünya lideri” rüşünü “ispatlamış” olacak.

GAZZE'DE SOYKIRIM DEVAM EDERKEN AKP GÖSTERİŞ DİRDİNDE...

Baştan sona gösteriş olsun diye hazırlanan bu mizansenle AKP şefi bir taşla en az iki kuş vurabileceğini var sayıyor. İlki, yapılan “sert” kınamalara rağmen İsrail'le devam eden iş birliğinin üstünü örtmek. Diğeri ise “Amerika ve siyonistlere kafa tutan lider” algısı yaratarak dağılmakta olan AKP seçmenlerini yeniden etrafında toparlamak. Geçmişte bu tür sahte gösteriler Filistin ve Arap dünyasında Erdoğan hakkında temelsiz beklentilere neden olabiliyordu. Ancak o dönem çoktan kapandı. Zira boş laflar

etmek dışında bir şey yapmadığını, İsrail iş birliğine ise devam ettiğini artık herkes biliyor.

Son dönemde İsrail karşıtı vaazlarında çıtayı yükselten Erdoğan, boş laflardan ibaret vaazlarında işi, “Katil İsrail'e dur demek için güçlü olmamız lazım. Biz nasıl Karabağ'a girdiysek, nasıl Libya'ya girdiysek bunun benzerini aynen onlara da yaparız. Yapmamak için hiçbir şey yok. Sadece biz güçlü olmalıyız ki bu adımları da ne yapalım? Atalım” deme noktasına vardırdı.

Erdoğan bu “keskin” lafları Rize'de AKP'lilere hitap ederken sarf etti ancak bu sözlerin bir palavradan ibaret olduğunu herkes biliyor. AKP şefini taklit eden bazı müritleri de “İsrail karşıtı” dozu yüksek açıklamalar yapıyor. Bu konuda başı Sarayın Dışişleri Bakanı Hakan Fidan çekti. Bakanlık tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

“Soykırımcı Hitler'in sonu nasıl olduysa, soykırımcı Netanyahu'nun sonu da öyle olacak. Soykırımcı Naziler nasıl hesap verdiyse, Filistinlileri yok etmeye çalışanlar da öyle hesap verecek. İnsanlık, Filistinlilerin yanında duracak. Filistinlileri yok edemeyeceksiniz”

Saray rejiminin İsrail'le suç ortaklığını bilmeyenler, edilen bu laflara bakarak AKP şeflerinin gerçekten de ırkçı-siyonist rejime karşı olduklarını, Filistin davasına destek verdiklerini sanabilirler. Oysa 2002'den bu yana AKP'nin hem siyonist rejimle hem ABD'deki Yahudi lobisi ile kurdukları ilişkilere baktıklarında bambaşka bir manzara görüyorlar. Öncesi bir yana, soykırım savaşının 11. ayına girdiği koşullarda bile AKP siyonistlerle iş birliğini sürdürüyor.

Özelde ABD genelde Batılı emperyalistler kaba bir yüzüzlük sergiliyor. Soykırım savaşına dört koldan destek verirken, yüzleri kızarmadan demokrasiden, sivillerin korunması gerektiğinden söz

edebiliyorlar. Barbarlığı temsil ederken, kendilerini demokrasi ve özgürlüğün temsilcileri diye pazarlayarak pişkinlikte sınır tanımıyorlar.

Saray rejimi ise lafta Filistin halkından yana, pratikte soykırımcı rejime petrol, elektrik ve başka malzemeler taşıyor. Yani riyakarlığın dik alası bir tutum sergiliyor. Bu bağlamda Abbas'ın mecliste konuşturulmasının çok da bir anlamı yok. Zira Netanyahu'ya alkış tutan ABD Kongresi, pratikte de soykırım savaşına ortaktır. Abbas'ı TBMM'de alkışlamaya hazırlanan Erdoğan'la müritleri ise Filistin halkına, direnişine ne sunuyor? Koca bir hiç! Daha da beteri, soykırım savaşını sürdüren işgalci İsrail ordusuna petrol taşımaya, ucuz elektrik sağlamaya devam ediyor.

Zorlu Holding iştiraki olan Zorlu Enerji'nin yüzde 25 hissedarı olduğu Dorad Energy'nin İsrail ordusuna ait üslere ucuz elektrik sağladığını geçen hafta siyonist medya ifşa etti. Çıkan haberlerde, sözleşmenin yenilendiği belirtildi. Bu suç ortaklığının ifşa olması üzerine Zorlu Holding işbirliğini kabul etmek zorunda kaldı. Bu arada Azerbaycan rejimi halen İsrail petrolünün %40'ını sağlıyor ve bu petrol Saray rejiminin açtığı kanallar üzerinden soykırımcı çeteye taşıyor.

“Keskin İsrail karşıtı” diye kendini pazarlayan AKP'nin suç ortaklığı bundan ibaret de değil. İsrail'e silah ve mühimmat, yani Gazze halkının üstüne yağdırılan yüzlerce kiloluk bombalar halen incirlik üssü üzerinden taşıyor. Kürecik'te kurulan ve İsrail'e istihbarat sağlayan üs de halen aktif. İsrail'e atıp tutanlar, Filistin halkına ya da direnişine destek sağlamak bir yana, Tel Aviv'deki savaş çetesi-ne hizmet etmekten bile imtina etmiyor.

Saray rejimi, İsrail'e hizmetten kaynaklanan bu kabarık suç dosyasını örtme telaşına kapılmış görünüyor. “Keskin” açıklamalar, Mahmud Abbas'ı TBMM'de alkışlamak, İsrail'in Tahran'da katlettiği Hamas'ın siyasi lideri İsmail Haniye'nin

Türkiye ziyaretleri sırasında çekilen fotoğraflarından sergi açmak gibi icraatlarla İsrail'e yaptıkları bunca hizmetin üstünü örtemezler. Bir kere takke çoktan düşmüş, kirli kelleri tüm çirkinliği ile ortaya serilmiştir.

AKP HAMAS'A NASIL DESTEK VERİYOR?

AKP'nin Hamas'a destek verdiğine dair çokça laflar ediliyor. İsmail Haniye dahil bazı Hamas şeflerinin AKP ile geliştirdikleri ilişkiler buna örnek gösteriliyor. Taraflar arasında ilişki olduğu bir sır değil. Ancak AKP ile görüşenler Gazze'de direnenler değil, Katar'da yaşayan siyasi kanattan liderler. Bu ilişkilerin varlığı, AKP'nin ya da saray rejiminin Gazze'deki direnişe destek verdiği anlamına gelmiyor. ABD-İsrail karşıtı direniş AKP'nin temsil ettiği ultra gerici bir zihniyete fersah fersah uzaktır. Nitekim Hamas'la ilişkilerini kullanarak yapmak istedikleri ilk şey, hareketin direnişçi damarını tasfiye etmek ve salt ihvancı bir daireye hapsetmektir.

Haniye öldürüldükten sonra hem Katar rejimi hem AKP ile yakın ilişkileri olduğu bilinen Halid Meşal'ı yeniden Hamas'ın siyasi lideri yapmak için çaba sarf etmeleri boşuna değil. Ancak beklendiği üzere hevesleri kursaklarında kaldı. Zira Hamas liderliği tersi yönde bir karar alarak 7 Ekim saldırısının planlanmasında kilit rol oynayan isimlerden biri olan Yahya es Sinvar'ı siyasi liderliğe seçti.

Türkiye'de siyasal islamcılar hiçbir zaman Filistin direnişini samimi bir şekilde desteklemediler. Yakın zamana kadar Mahmud Abbas gibi uzlaşmacı birinden bile uzak duruyorlardı. Hamas'ın öne çıkmasından sonra Filistin'e “ilgi” göstermeye başlayan AKP, bunu yaparken de direnişi güçlendirmeyi değil zayıflatmayı hedefliyor. Hamas'ın Müslüman Kardeşlerin Filistin'e özgü bir versiyonu olmasından kaynaklanan bu “destek” bile, günün sonunda siyonist rejimin işine gelecek bir hedefe bağlanıyor. Zira Hamas'ın direnişçi çizgiden uzaklaştırılmasını en isteyen taraf İsrail'le ABD'dir. Ancak vahşi işgal devam ettiği sürece ne Katar ne AKP bu gerici hedeflerine ulaşabilir.

Kürt halkına karşı histerik düşmanlık ve işçi sınıfı

A. Engin Yılmaz

Sömürgeci Türk burjuvazisi, Kürt halkının temel ulusal taleplerini boğmak, bu uğurda verdikleri mücadeleyi ve iradeyi ezmek, dilini ve kültürünü, özetle ulus olarak Kürt halkını tarihe gömmek için yüz yıl boyunca denemediği vahşet bırakmadı. Soykırıma varan katliamlar, işkenceler, toplu sürgünler, kitlesel katliam ve tutuklamalar da dahil olmak üzere her türlü yol ve yöntem denendi. Ama her defasında Kürt sorunu ve Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesi katlanarak büyüdü ve sermaye iktidarının kabusuna dönüştü. Türk sermaye devletinin tarihten günümüze kadar uyguladığı Kürt politikası çoktan iflas etmiş bulunuyor. Bu, elbette ki Kürt halkının acılar çekerek ve ağır bedeller ödeyerek yükselttiği mücadele ve mücadeleye önderlik eden ulusal demokratik Kürt hareketi sayesinde mümkün olmuştur.

Kürt halkının eşitlik ve özgürlük özlemini boğma ve onun varlığını inkar etme politikasının iflas etmesi, sömürgeci sermaye devletini yeni arayışlara yöneltti. Sermaye iktidarı aldatma ve oyalamaya dönük “müzekereler”den, “Kürt realitesini kabul ediyoruz”a, “Oslo Barışı”ndan “Kürt açılımı”na, “İmralı Süreci”nden kültürel kısıntılar vermeye kadar pek çok yol ve yöntem denedi. Bunlar sonuç verince ulusal demokratik mücadeleyi ve Kürt ulusal hareketini ezme politikasına yeniden dönüş yapıldı içerde ve dışarda vahşet boyutlarında sürdürüldü. İktidar, gözü dönmüş bir şekilde ırkçı-şovenizmin dozajını sürekli yükseltti. Tüm bunlara rağmen, Kürt sorunu ve mücadelesi politik gündemin baş sıralarındaki yerini koruyor ve dinci-faşist iktidarın kâbusu olmaya devam ediyor. Bundan dolayı Kürtlere ait her şeye karşı büyük bir kin ve nefretle saldırıyor.

İktidar Kürtlerin demokratik taleplerini dile getirmelerine tahammül etmediği gibi şarkılarına, halaylarına ve renklerine bile düşmanca saldırıyor. Erdoğan iktidarı koşullarında özellikle de Kürtler söz konusu olunca ne anayasa ne hukuk ne yasa ne kural geçerli oluyor ve ne insani ne ahlaki bir değer tanınıyor. Mersin’de gençlerin çektiği bir halaya karşı başlatılan saldırganlığın farklı kentlere yayılarak bir “halay operasyonu” boyutuna ulaştırılması, bunun ibretlik örneğidir. Kürtlerin renkleri, şarkıları, halayları

ve düğünleri bile iktidar tarafından “terör” kapsamına alınıyor. Kürtlerin gündelik yaşam kıyafetleri halay çekmeleri, zafer işareti yapmaları, Kürt kentlerinde yaya yollarındaki “Pêşî Peya/Önce Yaya” ve “Hêdî/Yavaş” uyarı yazıları vb. “terör suçu” sayılıp tutuklamalara ve işkencelere gerekçe yapılıyor. Şal takanlar tutuklanıyor, düğün konvoylarına cezalar kesiliyor. Cezaevi’nde, annesiyle birlikte kalan 3 yaşındaki Beritan Tosun’un sarı, yeşil, kırmızı renkli tokasına “ülkenin birliğini korumak” için el konuluyor vb. Bunları, DEM Parti’ye dönük operasyonlar tamamlıyor.

Bir zamanlar “Türkçenin yanı sıra başka dil ve lehçeleri öğrenme fırsatı verdik. Onlara radyo ve televizyon açtık. Kürtçe yasaklanmıştı, bugün Kürt vatandaşlarımız ve kardeşlerimiz Kürtçe her türlü siyasi propagandayı yapabilirler. Biz bu yolu açtık” demekle övünen Erdoğan, Kürt halkının ve onun dilinin baş düşmanlarından biridir. Yukarıda bir kısmına değindiğimiz iktidarın icraatları bunu kanıtlamaktadır. Nefret suçunun ilk kez kendi döneminde ceza mevzuatına girdiğini söylüyor. Ama toplumda Kürt halkına karşı gündelik olarak nefret tohumları ve ırkçılık ekiliyor. Erdoğan’ın dümeninde bulunduğu iktidar altında Kürt olmak

nerdeyse suçlu olmak için yeterlidir. Dilini konuşan, renklerini giyen, şarkılarını söyleyen, poşusunu bağlayan, halayını çeken Kürtler Erdoğan zihniyetine göre “teroristtir”. Demek ki Erdoğan ve rejimi, Kürt halkının ve onun temel ulusal taleplerinin düşmanıdır.

İŞÇİ SINIFI KÜRT HALKININ YANINDA SAF TUTMALIDIR

Bugün Türkiye burjuvazisinin Kürt ulusal hareketine ve halkına yönelik yürüttüğü çok yönlü saldırılara karşı, Türkiye işçi sınıfı Kürt halkının yanında olmalıdır. Kürt halkının sömürgeci burjuvaziye karşı yürüttüğü haklı mücadelesini bütün gücüyle desteklemek, sınıf bilinçli işçilerin görevidir. Türkiye işçi sınıfı ile Kürt emekçilerinin kaderi birdir. Çünkü Türkiye işçi sınıfını ücretli kölelik koşulları altında tutanla, Kürt halkını sömürgeci kölelik altında tutan sermaye devletidir. Dolayısıyla Türkiye işçi sınıfı ve Türkiye’nin emekçileri, Kürtlerin katliamına izin vermemelidir. Başta sınıf bilinçli işçiler olmak üzere Türkiye işçi sınıfı, Kürtlerin katledilmesinin karşısına dikilmediği sürece Türkiye burjuvazisinin suçuna dolaylı da olsa ortak olacaktır. İşçi sınıfı bu suç ortaklığını kabul etmemelidir.

Kürtlerin eşitlik ve özgürlük davasının

haklılığını işçi ve emekçilere mal etmek, buna yönelik bir politik tutum alabilmeleri için geliştirmek temel önemde bir görevdir. Kuşkusuz bunun başarılması temelde devrimci bir sınıf hareketini geliştirmekle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dolayısıyla komünistler devrimci bir işçi sınıfı hareketi geliştirmek sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar. Çünkü sermaye düzenine karşı en güçlü mücadele cephesini işçi sınıfı açabilir, Kürt hareketini ve halkını yalnızlıktan bu sınıfın bilinçli ve örgütlü eylemi kurtarabilir. Bu ise bugünkü koşullarda tümüyle sınıf bilinçli işçilerin ve devrimcilerin çabasına bağlıdır.

Sömürgeci devlete ve sermaye sınıfına karşı işçi sınıfı ile Kürt halkının kader ortaklığını bugün en iyi karşılayan slogan “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”dir. Bunun için Türkiye işçi sınıfı Kürtlerin ulusal haklarını savunmalı, Kürt halkının yanında saf tutmalıdır. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesine gereken desteği vermek, burjuvazinin şoven kampanyasını göğüslemek, sınıfı ve emekçileri enternasyonalist bir bilinçle eğitmek, temel önemde devrimci bir sorumluluktur. Devrimciler bu sorumluluklarına her zamankinden daha etkin ve karalı bir biçimde sahip çıkmak durumundadırlar.

Sosyal medya ve sansür

İktidarın emriyle Instagram, BTK tarafından erişime engellendi. Karardan sonra taraflar arasında pazarlığın devam ettiği söyleniyor. Erdoğan, Instagram'ın kapatılmasının sansürcülük olmadığını iddia etti, "Bir dijital faşizmle karşı karşıyayız" lafları ederek karara itiraz edenlere "ev zencisi" dedi.

2 Ağustos'ta BTK'nın Instagram'a Türkiye'den erişimi resmen engellemesinin ardından bir mahkeme kararı bekleniyordu ancak mahkeme kararı çıkmadı. Instagram'a erişim engeli geldiği saatlerde AYM'nin İletişim Başkanlığı'nın denizformasyonla "mücadelesinin" ifade özgürlüğüne aykırı olduğuna dair bir kararı paylaşıldı. AYM'nin sitesi "çöktü" ve ardından kararın silindiği görüldü.

Yasak kararı ve yaşanan kepezelikler üzerine BTK'den yapılan açıklamada, sosyal medya platformunun "katalog suçlara uymadığı" gerekçesiyle erişime kapatıldığı öne sürüldü. AKP şefleri konuyu Hamas'ın siyasi lideri Haniye'nin öldürülmesiyle ilgili paylaşımların engellenmesine bağladı. Instagram'ın engellediği içerikler arasında yandaş Yeni Şafak'ın İsmail Haniye için taziye mesajı içeren paylaşımının da yer aldığı öğrenildi. Instagram'ın BTK tarafından kapatılmasının ardından Erdoğan'ın Instagram hesabından 10.36'da "Hayırlı Cumalar" paylaşımı yapıldı ve paylaşım daha sonra silindi.

Meta'nın verileri, hükümet yetkililerinin erişim engeli getirilen Instagram'ın "katalog suçlarla ilgili yasal talepleri yerine getirmediği" yönündeki iddialarını yalanladı. Meta'nın raporuna göre, 1 Ocak - 30 Haziran tarihleri arasında Türkiye'den toplam 2 bin 953 kaldırma talebi alındı, bunun 2 bin 445'ine erişim engeli getirildi.

Türkiye'de 57 milyon Instagram kullanıcısı var. Meselenin sansür boyutunun yanı sıra sosyal medya fenomenlerinin trafiği de dahil olmak üzere, bu erişim yasağından günlük 1,9 milyar TL değerinde e-ticaret hacminin etkilenebileceği duyuruldu.

"İfade özgürlüğünün" AKP iktidarı üzerinde bir etkisi olmayacağını bilenler bu olguyu da kullanarak işin ekonomik kısmına vurgu yapıyor. Öne çıkarılan kısım kişilerin ve kurumların bundan dolayı zarar etmesinin yanı sıra, devletin de bu durumdan kaynaklı vergi zararı

olacağı yönünde. İnternetin ve sosyal medyanın yaygınlaşmasıyla reklam gelirleri basılı ve görsel yayınlardan internete kaydı. Dünyanın her yerinde online reklamların yarısından fazlası Meta ve Google'a (en çok Youtube'a) gidiyor. TBMM Dijital Mecralar Komisyonu "dijital telif" gündemiyle geçtiğimiz aylarda toplandı ve Tiktok, Google temsilcileri ile görüştü.

Sosyal medya platformlarına dair tartışmalarda platformların kapitalist şirketler tarafından kâr etme amacıyla işletildiği gerçeğini bir an bile gözden kaçırmamak gerekiyor. Bu gerçeği gözden kaçırdığımızda platformların yarattığı olanaklar ve ifade özgürlüğü açısından işlevleri gibi başlıklar üzerinden yapılan çeşitli tartışmaların altı boş kalacaktır. Sosyal medya platformları, kullanıcıları bu platformlara çekmek için her şeyi yapıyor. Amaç, şirketler için platformlardan maksimum kar transferi yapmaktır.

Sosyal medyanın artan gücü bu alandaki hakimiyet kavgasını da kızıştırıyor. Kapitalist şirketler ve devletler arasındaki rekabet bağlamında pek çok ülkede yasalar devreye sokulmaya çalışılıyor. Sosyal medya tekelleri ise her yerde farklı farklı uygulamalarla kârlarını korumaya ve arttırmaya odaklanıyor. Bu süreçte paylaşım engeli veya erişimi arttırma gibi uygulamalar bu araçların hakimiyetinin kimde olduğuna dönük bir kavgaya sürecinin yansıması olabiliyor.

AKP'NİN "DİJİTAL FAŞİZMİ": SANSÜR

Teknolojinin gelişmesi ve medyanın tekelleşmesiyle birlikte bu tür platformların kullanım alanları sürekli olarak artıyor. Alt yapı ortaklığı ve pazarlama stratejisi, yaşam alanlarının vazgeçilmez uygulamaları haline geliyor. Akıllı ev, araba, dijital para hesapları vb. uygulamalar belli sosyal medya hesaplarıyla kullanılıyor. Bunun da bir getirisi olarak sosyal medya platformlarına ilgi giderek artıyor.

Bu ilgi artışına AKP-MHP iktidarı tarafından verilen "tepki" ise sansürü koyulaştırmak oluyor. Bu iktidarın sansür ve ifade özgürlüğüne saldırı konularındaki suç sicili hayli kabarık. Sosyal medya platformlarının "Türkiye temsilcisi seçme zorunluluğu" bu alanda uygulanan yaptırımlardan biri oldu. "Dezenformasyon yasası" denen düzenleme, baskıya rağmen iktidarın tahakküm altına alama-yacağı gazetecilerin ve medya organlarının sesini kesmek için kullanılan bir kılıç işlevi taşımaktadır.

Türkiye'de Instagram yasağından önce de birçok web sitesi ve sosyal medya platformuna erişim engeli getirilmişti. Haziran Direnişi başta olmak üzere, tüm toplumsal hareketliliklerde sosyal medya engellendi. 6 Şubat depremlerinden iki gün sonra Twitter 9,5 saat boyunca keyfi biçimde engellenmişti. Yüzbinler enkaz altındayken iktidarın aldığı o karar, san-

sürün de ötesinde bir suçtu.

Meta'nın sahibi olduğu Threads uygulaması, Nisan'da askıya alındı.

Google'a ait sosyal medya platformu YouTube'a da Türkiye'de 2008'den 2010'a kadar erişim engeli getirilmişti. Platform, 2015'e kadar Türkiye'de farklı gerekçelerle defalarca kapatıldı.

Dünyanın en büyük dijital ansiklopedisi olan Wikipedia ve Türkçe versiyonu Vikipedi de 2014 yılından itibaren çeşitli engellemelere maruz kaldı. Anayasa Mahkemesi 2019'da internet sitesine erişim engelinin kaldırılmasına hükmetti ve site Ocak 2020'de yeniden erişime açıldı.

Önceden Twitter olarak bilinen X platformu da Türkiye'de defalarca erişim engeline takıldı. 2014 ve 2015'te iki kez tamamen yasaklanan uygulama, bir kere Anayasa Mahkemesi'nin kararı, bir kere de tartışmalı paylaşımların kaldırılması sonucu yeniden erişime açıldı. Ancak Türkiye'de yetkililer, artık X'e erişimi direkt kısıtlamak yerine bant daraltma ya da belirli paylaşımları engelleme yoluna gidiyor. Bu uygulama ile sansür daha az görünüyor oluyor. Bu arada kendileri de o platformu yalan ve demagogik açıklamalarını yaymak için kullanıyor.

Mahkemeler bugüne kadar binlerce paylaşım ve hesabın erişime engellenmesi yönünde karar verdi.

Free Web Turkey'in raporuna göre, 2023'te engellenen haber sayısı 14 bin 680. Kızıl Bayrak'ın da içerisinde yer aldığı bir çok web sitesinin "alan adları" birden fazla kez engellendi. Bu süreçte 14 bin 680'i haber, 5 bin 641'i sosyal medya paylaşımı, 743'ü sosyal medya hesabı, 38'i işletmelerin Google'da kayıtlı konularına yapılan yorumlar, toplam 219 bin 59 URL için erişim engeli kararı verildi. EngelliWeb ise, 2023 yılında erişime engellenen 240 bin 857 alan adı ve web sitesi ile birlikte 2023 sonu itibarıyla Türkiye'den toplam 953 bin 415 web sitesi ve alan adına erişim engeli geldiğini paylaştı...

Tüm bunlar, toplumu yalan ve demagojiye boğan AKP-MHP rejiminin, gerçeklerin dile getirilmesini engellemek için nasıl da histerik bir saldırı içinde olduğunu gözler önüne seriyor.

Ölüm saçan iktidara karşı direnişe!

Kamuoyunda “Katliam yasası” olarak bilinen “Hayvanları Koruma Kanunu’n-da Değişiklik Yapılmasına Yönelik Kanun Teklifi” TBMM Genel Kurulu’ndan geçti. Hayvan hakları savunucularının çağrısıyla birçok ilde başlayan, toplumun çeşitli kesimlerinin ise vicdani duyarlılıkla katıldığı nöbet ve eylemler görüşmeler boyunca devam etti. Yasayı uygulamayı reddeden CHP’li ve DEM Parti’li belediyeler ise “hapis cezası”, yönetime “kayyım atama” gibi saldırılar üzerinden tehdit ediliyor. Böylelikle sokak hayvanlarını toplu şekilde öldürmenin önünü açacak yasaya karşı çıkan herkes katliam yasasının suç ortağı yapılmak isteniyor. Yasayı hazırlayanlar katliam yapmakla kalmıyor, başkalarını da suçlarına zorla ortak etmek istiyorlar.

AKP-MHP REJİMİNİN SOKAK HAYVANLARI İLE DİRDİ NE?

Söz konusu yasa tasarısı AKP-MHP koalisyonunun önerisi ile gündeme getirildi. Hayvanları kitlesel olarak katletmeyi öngören yasayı dayatırken “kuduzun yaygınlaşması”, “çocuklara yönelik saldırılar”, “sokak hayvanlarının sayısındaki artış”, “sokakların güvenliği” gibi argümanlar kullandılar. Bu iddialara paralel olarak rejimin sosyal medya trolleri özel bir çabayla sokak hayvanlarını hedef gösterdi.

Veteriner hekimler kuduz konusunda sistematik çalışmalar yapıldığını, böylesi bir tehlikenin olmadığını, aksine hayvanlar kitlesel olarak toplatıldığında sürü bulaşıcılığının zarar göreceğini ve kuduz riskinin o zaman ortaya çıkacağını ifade ediyor.

“Çocuklara yönelik saldırıların” düzmece raporlarla yansıtılması ise büyük bir manipölasyondur. Zira çocuklar bu düzende iş cinayetleri, istismar ve gerici kiskacındalar. “Hayvan saldırısı” kapsamında düzmece raporlarda yer alan şişirilmiş sayıların kat be kat üstünde çocuk, sömürü çarkları ve gerici tehdidi ile karşı karşıya bulunuyor. İstismara uğrayan, sömürü çarklarına itilen, geleceksiz bırakılan çocuklar için kılını dahi kıpırdatmayan iktidarın böyle bir argümanla hayvanları hedef alması kaba bir ikiyüzlülüktür.

Sokak hayvanlarının sayılarının artışı iddialarına gelirse; yürürlükte olan yasa

uygulanarak ve kısırlaştırma programları hayata geçirilerek hayvanlar yaşatılabilir ve sayı kontrol altına alınabilir. Yıllardır bu yasayı uygulamayan ise katliam yasasını hazırlayanlar rejimdir.

“Sokakların güvenliği” iddiaları da safsatadır. Çünkü hayvanlar öldürülerek “güvenli hale getirileceği” iddia edilen sokaklar kadınların göz göre göre öldürüldüğü, Kürt illerinde çocukların zırhlı araçlarla ezildiği, ulaşım sorunu çözülmediği için öğrencilerin trafik kazalarında öldüğü sokaklardır. Canlıların yaşam alanlarını yok ederek “güvenlik” sağlayacağını iddia etmek de ancak faşist rejimlerin işi olabilir.

İktidarın sözcüleri, toplumun geniş kesimlerinde sokak hayvanlarının yok edilmesi talebi varmış gibi propaganda yapıyor. Oysa kendi yaptıkları anketlerin sonuçları bile toplumun çoğunluğunun katliam yasasına karşı olduğunu kanıtıyor. Konda’nın anketine göre katılımcıların yüzde 63’ü “yasaya hayır” diyor, yüzde 15’i ise sokak hayvanlarının “gerekli hallerde” uyutulabileceğini düşünüyor.

İktidar bu faşizan zihniyetini topluma dayatırken emekçilerin neredeyse tama-

mı yoksulluk sınırının altında yaşamaya mahkûm edilmiş ve iş cinayetleri, ağır çalışma koşulları, düşük ücretler, sefalet gibi yakıcı sorunlarla boğuşmaktadır. Söz konusu yasa hazırlığı bu yakıcı sorunlara karşı patlamayı bekleyen öfkeyi parçalamak amacı da taşıyor. AKP-MHP rejimi bu tür gündemler uydurarak içinde bulunulan ekonomik krizin üzerini örtmeyi ve yapay kutuplaşmalar yaratmayı hesap ediyor. Diğer yandan, kendi tabanını memnun edecek adımlar atarak günü kurtarmaya çalışıyor. AKP Şefi Tayyip Erdoğan’ın eylemcilere yönelik “tuzu kuru, seçkin, cazgir” gibi ithamları bu hesapları doğrular niteliktedir.

İktidarın bu yasa ile iştahını kabartan bir başlık da ranttır. Köpeklerin sokaktan toplanması yeni ihaleleri de beraberinde getirecek. Barınak inşası, arazi tahsisleri, uyutma ilaçları için ihaleler açılacak. İktidar sokak hayvanlarını da kâr kapısına dönüştürecek.

YASA GEÇTİ, BELİRLEYİCİ OLAN SOKAKTIR!

Yaşam hakkı savunucularının konuya

ilişkin sunduğu “kısırlaştır, aşılat, yerinde yaşat” önerisi ve veterinerlerin “biz bu politikaya gönüllüüz” çağrısına rağmen iktidar bilinçli bir tercih ve tutumla ölüm yasasını topluma dayatmaya çalışıyor. Zira faşist rejimler hep ölümle, öldürmekle anılmak ister ki, toplum dehşete düşüp isyan etmesin.

AKP-MHP rejiminin zihniyeti ve politikaları kendisinden olmayı hapsetmeye, cezalandırmaya, yok etmeye, öldürmeye endekslidir. Hayvanları hedef alan katliam yasası da rejimin faşist zihniyetinin bir yansımasıdır. Meclis’ten geçen yasanın toplumsal meşruiyeti yoktur. Hayvanların yaşam hakkı, iktidarın gündelik kirli çıkarlarına bırakılamayacak kadar değerlidir. Yasanın karşısında olmak öncelikle vicdani bir sorumluluktur. Bu sorumluluğu taşıyan herkesin sokaktaki mücadeleye omuz vermesi, direnişe katılması, yasanın durdurulması ve tamamen geri çekilmesi için örgütlenmesi bir zorunluluktur.

K. DÜŞGÖR

Zorlu Holding ve AKP-İsrail ortaklığı

AKP şefi Tayyip Erdoğan'la bazı müritleri İsrail'e atıp tutarken, Siyonist basın Zorlu Holding'in İsrail'in askeri üslerine ucuz elektrik sağladığını yazdı.

Türkiye'de 9 Nisan itibariyle İsrail ile ticaretin kısıtlandığı iddia edilmişti. TÜİK'e göre geçtiğimiz Nisan ayında İsrail'e 298 milyon dolarlık ihracat yapıldı. 26 Nisan'da konuşan Erdoğan ise "İsrail'le artık ilişkilerimizi ticari anlamda başta olmak üzere kestik, kesiyoruz" demişti. Ticaret Bakanlığı, 6 Mayıs'ta İsrail'e ihracat anlaşmaları olan şirketler için 3 aylık bir ertelemeyle yürürlüğe koymuştu.

Çelik İhracatçıları Birliği'nin (ÇİB) açıklamasına göre, iki ülke arasında karşılıklı ticaret istatistikleri incelendiğinde, İsrail'in Türkiye'den en çok ithalat gerçekleştirdiği sektör açık ara ile çelik olurken, bunu sırasıyla otomobil ve plastik ürünleri takip etti.

İsrail'in Türkiye'ye olan ihracatında ise muhtelif kimyasal ürünler, mineral

yakıtlar ve çelik hurdası öne çıktı.

İsrail basınında yer alan bir habere göre, Dorad Energy İsrail ordusuna ait üslere ucuz elektrik sağlıyor. Kamuyu Aydınlatma Platformu'nda yer alan bilgilere göre ise Zorlu Holding iştiraki olan Zorlu Enerji, Dorad Energy hisselerinin yüzde 25'ine sahip. Hukuki olarak bir İsrail şirketi olan Dorad Energy'nin büyük ortağı ise İsrail devleti. İsraili The Jerusalem Post haber sitesi, İsrail Savunma Kuvvetleri (IDF) üslerine elektrik sağlayan Dorad Energy ile IDF arasındaki anlaşmanın yenilendiğini yazdı. Haberde, Dorad Energy'nin yüzde 25 hissesinin Zorlu Holding iştiraki olan Zorlu Enerji'ye ait olduğuna da dikkat çekildi. Liat Ron imzasıyla yayınlanan haberde anlaşmanın ayrıntılarına yer verildi.

AKP DÖNEMİNDE BİR PROTOTİP: ZORLU HOLDİNG

Zorlu Holding, AKP döneminde pa-

lazlanan en büyük sermaye gruplarından biri. Daha önce tekstil alanında etkin olan holding elektronik, beyaz eşya, telekomünikasyon, enerji, gayri menkul gibi alanlara da açıldı. Bunları yaparken, doğrudan AKP iktidarından aldığı desteklerden de dönemin ekonomi politikalarından da büyük faydalar sağladı. Enerji iş kolu, Zorlu kapitalistlerinin Vestel'den sonra en fazla gelir elde ettiği alan oldu. Bu alanın her dalında pay sahibi olan Zorlu aynı zamanda elektrik ve doğalgaz dağıtım bölgelerine de sahip. ISO'nun en büyük 500 sanayi kuruluşu listesinde yer alan Zorlu grubunun 5 şirketinden 4'ünün 2023 yılı net kârı 19,9 milyar liraya ulaşıyor

Zorlu'nun bu kadar çok kâr elde etmesinin bir nedeni bünyesinde çalışan işçiler için dizginsiz bir sömürü cehennem yaratmış olmasıdır. Fabrikalarda ağır çalışma koşulları dayatılan işçiler zorla AKP mitinglerine götürüldü. Öte yandan

işçilere "siyaset yasağı" getiren İsrail işbirlikçisi bu holding, bünyesinde çalışanları da fişledi.

Zorlu Holding AKP öncesinde kuruldu ancak en büyük vurgunlarını AKP hükümetinin katkılarıyla yaptılar. Gazze'de soykırım 11. ayına varmışken işgalci İsrail ordusuna ucuz elektrik sağlamaya devam eden bu holding, AKP iktidarının Filistin konusunda izlediği iki yüzlü politikanın sembolü haline gelmiştir. Meydanlarda İsrail'e "sert ithamlar" yönelten, "Filistin'e destek" görüntüsü yaratmak için Mahmud Abbas'ı Türkiye'de ağırlayan saray rejiminin Siyonistlerle işbirliğine devam ettiğini gösteren bu gelişme, iki rejim arasındaki suç ortaklığının devam ettiğini kanıtlıyor.

Dinci-gericilerin gerçek tanrısı: Para

"Kapitalizmin tanrısı paradır" sözü, kapitalizmle dinin ilişkisini özlü bir şekilde ifade etmektedir. Metafor yüklü bu saptamayı, dinci-gericiler söz konusu olduğunda "Dinci-gericilerin gerçek tanrısı paradır" şeklinde ifade etmek gerekiyor. Deyim yerindeyse, para sembolü karşısında bir secdeye varmadıkları kaldı. Belki bunu bile yapanlar var. Ama ritüel olarak bunu yapmasalar bile tutumlarına ve zihniyetlerine bakarak paraya tapındıklarını söylemek hiç de abartı olmayacak.

Bu bağlamda, tarih boyunca hangi dinden olursa olsun dinci-gerici şeflerin dini ritüeller eşliğinde epeyce zengin bir yaşam sürdükleri görülür.

12 Eylül sonrası Türkiye'de derinleşen dinci-gerici sürece göz ucuyla dahi baktığımızda bütün tarikatların, cemaatlerin ticari birer şirket gibi davrandığını görüyoruz. Ücretli emek sömürsünden pay alan cemaat/tarikat şefleri kapitalist sınıfın organik birer parçası haline geldiler. Gülen cemaati gibi bazıları ise holdingleşti, kendine mensup kapitalistlerin örgütünü (TUSKON) bile kurdular.

AKP, Gülen cemaatiyle ittifak kurarak tek başına hükümet olduktan sonra cemaatlerin/tarikatların holdingleşme sürecinin önünü iyice açtı. Gülen cemaatiyle AKP arasındaki ipler koptuktan sonra, diğer cemaatlerin holdingleşme süreci hızlandı, sömürü ve yağmadan elde ettikleri kazançları misliyle katlandı. İsmailağa ve Menzil cemaatlerinin şefleri öldükten sonra yaşanan şeflik kavgası asla manevi argümanlarla gerekçelendirilerek açıklanamaz. Zira kavganın nedeni, holdinglerin mal varlığından daha çok pay alma hırsından kaynaklanıyor. Yani para söz konusu olduğunda din/iman berhava oluyor. AKP ile Gülen cemaati arasındaki sürtüşmenin gerçek nedeni de iktidar ve rant kavgasıdır. Nitekim 15 Temmuz sonrasında cemaat bankasına para yatıranlar hapse atılırken bankanın sahipleri AKP tarafından taltif edildi. AKP'ye para kazandırmayan cemaatçilerin şirketlerine ise kayyım atandı, kimisi hapse gönderildi. Ancak AKP'ye biat edip haraç vermeyi kabul edenler işlerini kaldıkları yerden devam ettiler.

Ekonomik krizin derinleşmesiyle AKP

yerel seçimlerde hezimete uğradı. 31 Mart yerel seçimlerinde 2002'den sonra ilk kez ikinci parti durumuna düştü. Yaşadığı oy kaybını dizginlemek için attığı ilk adımlardan biri "İsrail'le ticari ilişkilere son verdiğini" ilan etmek oldu. Bu bağlamda AKP şefi Erdoğan Nisan ayında İsrail'e ihracat ve ithalata yönelik "boykot" uygulamaya başladıklarını söylemişti. Fakat bütün bir süreç boyunca İsrail'le ticari ilişkilerin aralıksız devam ettiği açığa çıktı. Yani "boykot" ettikleri iddiasının koca bir yalandan ibaret olduğu görüldü. Katliama yüksek sesle tepki gösteriyormuş gibi yapanlar, katillerin zırhlı araçlarının kurşun geçirmez camlarını tedarik etmeye devam ettiler. Son olarak bir İsrail gazetesinde yer alan habere, soykırımcı İsrail ordusunun üslerine elektrik sağlayan Dorad Energy şirketinin yüzde 25 hissesinin AKP şefi Erdoğan'a yakın Ahmet Nazif Zorlu'ya ait olduğu belirtildi. Dorad Energy ile İsrail Savunma Kuvvetleri (IDF) arasında yapılan sözleşmenin uzatıldığı belirtildi. Yani AKP'ye ve şefi Erdoğan'a yakın Zorlu Holding, Gazze'de soykırım yapan

İsrail savaş aygıtına enerji sağlamaya devam ediyor.

Görüldüğü üzere AKP iktidarında para kazandıran her şey mubahtır. Emperyalistler ve sermayenin çıkarına dokunmadan, para için yapmayacakları şey yoktur.

Gerici-faşist rejime karşı tek kurtuluş yolu örgütlü mücadeledir

Kriz derinleştikçe AKP iktidarı kitleleri kandırmakta zorlanıyor. Din bezirganlığı yapanların hem sermayeye hizmet ettikleri hem paraya tapındıkları emekçiler nezdinde daha net görülüyor. Yıllarca AKP'ye oy verdiğini söyleyenler de "artık oy yok" diyor. Sarayın "yalan aparatı" TÜİK'in masalları da artık emekçileri uyutmaya yetmiyor. Başta Erdoğan olmak üzere, AKP şeflerinin topyekûn olarak paraya tapındıkları gizlenemiyor. Bundan kaynaklı işçi ve emekçiler epeyce öfkeli. Ne var ki bu öfke halen potansiyel olarak birikmekle sınırlı. Öfkenin kendisi zayıf da olsa tepkiye dönüştüğünde baskı ve devlet terörünün şiddeti artıyor. Baskı ve devlet terörü ancak örgütlü bir güçle püskürtülüp haklar kazanılabilir. Dolayısıyla, işçi ve emekçilerin örgütlenerek mücadele etmekten başka kurtuluş yolu yok.

H. ORTAQCI

“DİSK olarak” barikat başında dürülen bayraklar

E. Eren Yılmaz

DİSK Başkanı Arzu Çerkezoğlu’nun Gazete Duvar’da bir röportajı yayınlandı. Kısa aralıklarla farklı mecralarda röportaj vermeyi adet haline getiren Çerkezoğlu, sorulan soruların ne kadar isabetli olduğundan bağımsız olarak verdiği cevaplarla “kaş yapayım derken göz çıkartmaya” devam ediyor. Büyük bir özgüven ve rahatlıkla sorulara verilen “keskin” cevaplar, çoğu durumda “özü kabahatinden büyük” bir içerik taşıyor. Röportajı veren DİSK Başkanı olunca ve tüm sorulara “biz DİSK olarak” diye başlayan cevaplar verince, DİSK’in bugün hangi anlayışla, neyi temsil ettiğini daha rahat anlayabiliyoruz. Özgüven ise henüz bu “rahatlığı” bozacak bir taban hareketliliğinin olmamasının yanı sıra, bu “rahatlığa” eklenmeyi siyaset çizgisi haline getirmiş reformist-liberal solun kalabalıklığından kaynaklanıyor olsa gerek.

Son röportaj üç başlık üzerinden gerçekleştirilmiş. İlk işkolu istatistikleri, ortaya çıkan tartışmalı (DİSK Başkanı’na göre hileli) sonuçlar ve DİSK’in mahkeme koridorlarında sürdüreceği mücadele. İkinci ekonomik kriz karşısında alınacak tutum ve üçüncü başlık 1 Mayıs Taksim tartışmaları. İlk iki başlıkta söylenenler bir yenilik taşıyor. Önceki röportajlarından birisinde “gerekirse üretimden gelen gücü” kullanacaklarını ifade etmesiyle, şimdi “mücadele ediyoruz, edeceğiz” söyleminin ötesine geçmeyen sözler arasında bir fark bulunmuyor. Bu kez “DİSK tarihsel sorumluluğunun farkında” ibaresi eklenmiş. Diğer sendika konfederasyonlarıyla gerçekleştirilen mizansene ortak olma yükünden kurtulmak istercesine, diğer sendikalar ne yaparsa yapsın DİSK Eylül ayında açıklayacağı “yeni” bir mücadele programıyla “tarihsel sorumluluğunu” yerine getirmeye çalışacakmış. Kuşkusuz “bugüne kadar olduğu gibi”. O halde biz de unutulduğunu düşündüğümüz şu ibareyi ekleyelim: Hele yaz ayları bi geçsin...

Röportajın en önemli sorusu, sorulan soruya verilen cevapların ibretlik oluşu nedeniyle Taksim 1 Mayıs’ına ilişkin olanı. Gazeteci, Çerkezoğlu’na 1 Mayıs’ta Saraçhane çağrısı ve DİSK’in 1 Mayıs tutumuna yönelik eleştirilerin sürdüğünü belirtiyor ve Çerkezoğlu’ndan bu konudaki düşüncelerini soruyor. Cevap klasik olarak DİSK’in tarihinin özetlen-

mesi ile başlıyor. 1976-77-78 1 Mayısları, yasaklar, buna karşı gösterilen mücadele üzerinden geniş bir girizgahla tarihsel anlatım yapılıyor. Ara başlığa çıkartılan “Taksim’in özgürleşmesi demokrasi mücadelesidir” tanımının altında belli ki 1990 ve 2000’li yılların kimi gelişmeleri karıştırılarak, 2000’li yıllarda verilen Taksim mücadelesi özetleniyor. Tarihi DİSK ile başlatıp bitirmeyi seven DİSK bürokratlarının tamamında olduğu gibi Çerkezoğlu da Taksim Meydanı’nın yeniden açılmasını “kendi hanelerine” yazarak, kendinden menkul bir mücadele tarihi yazıyor. O dönem yaşanan yalpalamaları, tutarsız yaklaşımları, ilerici-devrimci güçlerin ve kimi mücadeleciler sendika şubelerinin basıncı ile atılan adımları, özellikle “Devrimci 1 Mayıs Platformu” ekseninde yan yana gelen devrimci güçlerin irade, kararlılık ve çabasını iki cümlede silebileceğini düşünüyor. Taksim tekrar yasaklandığında “Taksim’den başka bir yerde 1 Mayıs kutlamayacağız” açıklaması yaptıklarını ifade eden Çerkezoğlu, iki yıl daha Taksim’i deneyip sonra Bakırköy ve Maltepe’de 1 Mayıs örgütlediklerini belirtiyor. Öyle ya denedik olmadı. İsrarın ne anlamı var!

Ve nihayet bugüne, somut soruya, somut tartışmalara geliyor. Anayasa Mahkemesi’nin Taksim 1 Mayıs’ı için verdiği hak ihlali kararının ardından, “Taksim dışında 1 Mayıs’ı” reddettiklerini belirterek

“yüzlerini Taksim’e döndüklerini” söylüyor ve esasında “Taksim’in özgürleşmesi demokrasi mücadelesidir” tanımının da dayandığı yerin Anayasa Mahkemesi kararı olduğunun altını çiziyor.

Kendinden menkul sınıf mücadelesi tarihi tanımlamalarını bütünleyen “demokrasi mücadelesi”nin bu versiyonu, DİSK’in ruhuna sirayet etmiş mücadele algısının özeti niteliğinde. AKP-MHP gerici burjuva düzenin temel işleyişini dahi yerle bir ettiğinden yakının, adalet, hukuk vb. yerine “orman kanunları”nın gündelik çerçeve olarak ortaya konulmasından sızlananlar arasında bulunan DİSK bürokratlarının Anayasa Mahkemesi kararını gerekçe haline getirerek Taksim tartışmasına “yasal sınırlar içinde” gerekçe üretme çabası başlı başına tutarsız ve ibretlik bir durum. Ülkede var olan “hukuk düzeni” bu kadar ağır yıkım içinde olmasa dahi, işçi sınıfı mücadelesi açısından bir sendikanın “demokrasi mücadelesini”, yasaların izin verdiği ölçüde anlamlandırma çabası, sınıf mücadelesinden, sermaye iktidarı ve burjuva devlet aygıtından; dolayısıyla sendikal sınırlarda dahi sınıf mücadelesinden hiçbir şey anlamadığını gösterir. Burjuva cumhuriyetin tarihi boyunca bugün DİSK’ine hâkim anlayış belirleyici olsa idi ortada sınıf mücadelesi namına hiçbir şey olmazdı. Buna DİSK’in kendisi de dahil. O yasalar ki, yıllarca sendikal örgütlenme-

yi yasakladı, grev hakkını tanımadı, sınıf örgütlenmelerini engellemeye ve baskılamaya çalıştı vb... Bunun aşılması ancak işçi sınıfı ve emekçilerin kendi mücadele yasalarını esas alarak attığı fiili adımların sonucunda gerçekleşebildi. Tekrar vurgulamak gerekirse DİSK’in varoluşunun kendisi de öyle.

“Demokrasi mücadelesini” mahkemeden gelecek kararları el ovuşturup beklemeye indirgeyenlerin sözleri, demokrasi üzerine laf kalabalığı etmenin ötesinde bir anlam taşıyor. Taksim 1 Mayıs’ı vesilesiyle, Anayasa Mahkemesi kararına rağmen ortaya çıkan ve DİSK adına utanç verici bir akıbet ile geride kalan son 1 Mayıs deneyimi budur. Grev yasakları, temel demokratik hak ve özgürlüklerin gaspedilmesi, sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, derinleşen açlık, sefalet ve kölece çalışma koşulları ortada iken, yaşamın her alanında AKP-MHP iktidarı büyük bir pervasızlıkla, yasa-kural tanımaz saldırganlıklarını peş peşe hayata geçirirken, DİSK yöneticilerinin o pek fazla medet umdukları Anayasa Mahkemesi kararına dahi sahip çıkacak basireti bulunmuyor. “Gerekirse üretimden gelen gücü kullanmak” için sanırız DİSK bürokratları bu zihniyetle biraz daha sürecin olgunlaşmasını bekleyecekler. “Demokrasi mücadelesi” için ise mahkemeler DİSK’in nasıl yürüyeceğine dair bir yol çizerler elbet.

Biz konumuza dönelim. Arzu Çerkezoğlu 1 Mayıs sürecini çok şeffaf bir şekilde örgütlemeye ve ne dedilerse onu yapmaya çalıştıkları iddiasında bulunuyor. KESK, TTB, TMMOB'un yanı sıra DİSK'in dostları olarak Sol Parti, TKP, EMEP ve TİP'in sürece dair bilgilendirildiğini ifade ediyor. DİSK bürokrasisi ve "DİSK'in dostları" birbirlerine süreç muhasebelerini yapabilirler. Kim kiminle süreci şeffaf bir şekilde ilerletmiştir bununla da ilgilenmiyoruz. Bizim için tablo şudur; Taksim'e çağrı yapan fakat son günlere kadar bir program ve toplanma yeri dahi açıklamayan, ilerici-devrimci güçlerin tüm girişim ve çağrılarına yanıt vermeyen, CHP ile el ele kol kola Taksim 1 Mayıs'ını örgütlemeye çalışan, 1 Mayıs'ı kitlelerden kaçırmak için elinden geleni yapan, muhtemelen sadece DİSK bürokratları ve CHP tayfasına daraltılmış yürüyüş kolunun "makul" kabul edileceği ve olur verileceğini hesaplayan, protokol görüşmeleriyle barikatın açılacağını ve Taksim'e çıkacakları planını yapan, nihayet Saraçhane çağrısı yapıp evdeki hesap çarşıya uymayınca daha ilk saatlerde bayrakları dürüp kaçan, Taksim iradesi gösterenlere dönük gerçekleştirilen tutuklama ve gözaltı terörüne dair kılını kıpırdatmayan, 1 Mayıs'ın ardından birkaç ay geçmişken durumu izah edeyim derken icazetçi, mücadele kaçını anlaşıpını ifşa eden bir DİSK tablosu var ortada. Başından itibaren "ne dediye onu yaptığını" söylemeyi ve ortaya çıkan sonuçlar itibarıyla 1 Ma-

yıs'ı, Taksim iradesini ve kitleleri ortada bırakıp gitmeyi şeffaf bir örgütlenme süreci olarak ifade etmenin pervasızlığını da okurun yorumuna bırakıyoruz.

Arzu Çerkezoğlu'nun bir cümlede söylediğinin öteki cümlede yalanlanması olarak gerçekleşen, bunlar aynı röportaj içinde nasıl söylenir diye insanı şaşkınlığa sürükleyen açıklamalarından parçalarla bitirelim.

"Tüm kurumlara önemli öneriler de getirdik. Tek noktada toplandığımız zaman fiziken barikatı aşmamız mümkün olmuyor. Geçtiğimiz 1 Mayıs'ta da her kurumun kendi kitleleriyle yüzünü

Taksim'e dönmesi gerektiğini söyledik. DİSK'in özetle önerisi buydu. Bu maalesef gerçekleşmedi. Biz o yüzden açıklamamızı hemen yapmadık. Biz Beşiktaş'tan Taksim'e yürüyecektik. Dört-lü içerisinde sadece KESK, ayrı bir kol açabileceğini söyledi. Diğer kurumlar da DİSK ve KESK'in açacağı iki ayrı koldan Taksim'e yürüme kararı aldıklarını söyledi. KESK, Beşiktaş'ı işaret edince, biz de Saraçhane'yi belirledik." (...) "Son gün KESK de kararını değiştirip Saraçhane'ye geldi. Çeşitli siyasi partilerin barikatı aşmak konusunda zorlama girişimleri oldu. Belli bir saatte kitemizi toplayıp,

emniyetle görüştük. Barikatın açılmasını istedik. Gördük ki barikat açılmayacak tertip komitesiyle bir araya geldik. Ortak kararla, burada bir açıklama yapıp 1 Mayıs'ı bitirme kararı aldık. Saraçhane'ye gelecek kurumlara önceden bunu bildirmiştik. Anayasa Mahkemesi kararı tanınmazsa orada basın açıklaması yapılacağı biliniyordu. KESK, TMMOB, TTB de bunu biliyordu." (...) "Barikat aşılamazsa, barikata fiilen yüklenme tarzının DİSK olarak olmayacağını söyledik. Müzakere ederek barikatın açılmasını zorlayacağımızı söyledik. KESK, TMMOB, TTB'nin de aynı kararı vardı. 1 Mayıs öncesi Saraçhane'ye geleceğini söyleyen örneğin, SOL Parti, TKP, EMEP ve TİP'e bunlar söylendi. Her aşamadan dostlarımızın haberi vardı." (Vurgular yazara ait)

Not: Yazı, Gazete Duvar'da Osman Çaklı imzası ve "Çerkezoğlu 1 Mayıs'ı anlattı: Dostlarımızın her aşamadan haberi vardı" başlığıyla yayınlanan röportajın ilk halini referans olarak yazılmıştır. (12 Ağustos 2024) Yazı tamamlandığında röportajda güncelleme yapılmıştı. (13 Ağustos 2024) "DİSK olarak" yerine "DİSK bir sendika olarak" tanımlaması kullanılmış. "Barikatın önüne kadar gideceğimizi konuştuk, olmadığı durumda -bir sendika olarak söylüyorum bunu- bir çatışma ortamı düşünmediğimizi..." ibaresi eklenmiş vb. Çerkezoğlu'nun anlatımını ve yazının tartışma içeriğinin esasını etkilemediği için alıntılarda bir değişiklik yapma ihtiyacı duymadık...

Dönemin de etkisiyle koyulaştırılan gerici atmosferi, sermaye iktidarı ve kapitalistlere güç veriyor. İşçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırmakla kalmıyor, emekçilere dayattıkları bu karanlık ekonomik, sosyal, kültürel ve politik sorunlar olarak karşımıza çıkıyor. İktidar, dayatmalara tepki gösterenlerin sesini kısabilmek için azgınca saldırıyor.

Erdoğan bu yılın başında, "sermaye düşmanlığı yapmadık" diye nutuk atmıştı. Geçtiğimiz günlerde ise buna eklemeye yaparak "Sermaye düşmanlığına izin vermeyeceğiz" dedi. Yani emekçileri hedef alan saldırıların hız kesmeden devam edeceğini pervasızca ilan etti. Bunun somut karşılığı ise vergi soygunu, zamlar, OVP, günden güne eriyen ücretler, sermayeye geniş imkanlar tanınmak gibi icraatlar oluyor.

Saray rejimine özel bir yakınlığı bulunan Albayrak Holding, Turkuva Medya, Trendyol, Getir, Cengiz Holding gibi birçok şirketin üç yıldır vergi ödemediği ortaya çıktı. Maliye Bakanlığı bu durumla ilgili açıklama yaparak inceleme başlatacağını duyurdu ve vergide adaleti hedefleyen bir kanunun geçtiğimiz

Vergi soygunu ve işçi sınıfı

günlerde meclisten geçtiğini iddia etti. Cumhurbaşkanı yardımcısı Cevdet Yılmaz ise "vergi hukukunda çıkmazlar var, yatırım yapan şirket vergiden muaf oluyor" dedi. Ancak ortaya çıkan tepkileri dindirmek için yapılan bu açıklamalar, riyakar laflar olmaktan öte bir anlam taşıyor.

Kapitalizmin krizi AKP-MHP rejiminin icraatlarıyla derinleştirildikçe emekçilere kesilen faturalar da kabarıyor. Bunun temel ayaklarından biri ise vergi soygunu. Enflasyonu düşürmelerinin neticesi bile işçi sınıfından kesilen vergilerle açıklanabiliyor. Bütçe gelirlerinin yüzde 90'ı vergilerle karşılanıyor, bunun yüzde 70'i ise tabana yayılan dolaylı vergiden sağlanıyor. Kapitalistlerin muafiyeti, devletin sermayeye sunduğu vergi, işçi sınıfının sırtladığı yükler oluyor.

Maliye Bakanlığı'nın "vergide adaleti" hedeflediğini iddia ettiği vergi paketi ise bir aldatmacadan ibaret. Bakanlığın ve iktidarın, oranları dengeleyecekmiş gibi duyurduğu bu düzenlemede aslin-

da hiçbir değişiklik yok. Asgari ücretten alınan vergide indirimin bahsi bile geçmiyor, tabana yayılan vergide en büyük pay yine işçi sınıfına çıkıyor. Servet vergisine dair herhangi bir madde yok. Yani Maliye Bakanlığı'nın "az kazanan az, çok kazanan çok vergi alınacak" dediği bu düzenlemeyi, "az kazanan çok, çok kazanan belki biraz vergi alınacak" cümlesiyle özetlemek mümkün.

Sermaye iktidarı her geçen saldırılara yeni halkalar ekledikçe işçi sınıfı daha fazla açlığa ve yoksulluğa itiliyor. Fabrikalarda baskılar artıyor. Konya ve Samsun'da yaşanan mobbing intiharları, işçiler üzerindeki baskının vahşi boyutları alabildiğini gösterdi. Hak arama çabaları ise baskı ve tehditle sindirilmeye çalışılıyor. Kapitalistler en ufak bir sendikalaşmaya bile tahammül etmiyor ve öncü işçilere pervasızca saldırıyorlar. Örgütlülüğün geri bir düzeyde olduğu bu dönemde hem AKP-MHP iktidarı hem kapitalistler bunu fırsat bilerek sömürüyü katmerleştiriyorlar.

Konfederasyonlar ise 9 Temmuz'da bir basın açıklaması gerçekleştirdi. DİSK, Türk-İş, Hak-İş üçlüsünün ortak basın açıklamasında yine ezber cümleler, bindik sözler duyuldu. Sözde yeni bir "mücadele hattı" izleyeceklerdi. Oysa iş pratiğe gelince işçi sınıfına ihanetler onların "normali" olmaya devam ediyor.

İşçi sınıfının bu uğursuz döngüyü kırabilmesinin tek yolu mücadeleyi yükseltmektir. Bugün saldırılar devam ederken tepkiler de artmakta, ekonomik ve sosyal krizin derinleşmesi toplumda huzursuzluğa neden olmaktadır. Karanlığı dağıtmak, dönemi aşmak için bugünden çalışmak, yarınlarda önemli sonuçlar doğuracaktır. Bu, her şeyden önce sınıfın güvenini kazanmak ve mücadele arayışlarının akacağı kanallar açık gücü birleştirmek için önemlidir.

Sendika üye istatistiklerinin gösterdikleri

E. Eren Yılmaz

ÇELİŞKİLER ÇÖZÜM DAYATİYOR, HAREKETSİZLİK HALİ AŞILMAYI BEKLİYOR!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın sendika üye istatistiklerinin Temmuz 2024 verileri yayınlandı.

Altı ayda bir yayınlanan verilere göre Türkiye'de 20 işkolunda 16 milyon 973 bin 613 kayıtlı işçi bulunuyor. Bu işçilerin yüzde 14.80'i yani 2 milyon 512 bin 332 işçi herhangi bir sendikaya üye. Verilere bakıldığında işçi sayısında yüzde 3,5 bir artış, sendikalı işçi sayısında ise yüzde 0,42 düşüş yaşanmış görünüyor. İşçi sayısındaki artışın inşaat ve turizm iş kollarında mevsimsel etkinden kaynaklandığı ifade ediliyor. Dokuma ve ağaç işkolunda ise belirgin düşüşler yaşandığı görülüyor. Türk Metal yaklaşık 295 bin üyesi ile en büyük sendika durumunda. Onu sırasıyla Hizmet-İş ve Öz Sağlık-İş takip ediyor. Sendikal örgütlülük artışı ise basın-yayın, büro-ticaret-eğitim, metal ve taşımacılık işkollarında yaşanmış.

DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası son altı ayda 20 bin yeni üye kaydetmiş. Ancak bu CHP'nin kimi belediyeleri kazanmasının ardından, belediye yönetimleriyle masa başı pazarlıklar ve sendikalar arası üye geçişine dayandığı için istatistik verilerine bir etkisi olmamış.

Kısacası sendikal istatistik verilerinde esaslı bir fark bulunmuyor. Dolayısıyla sınıf mücadelesinin sendikal alanında donmuş bir tablo ile karşı karşıyayız. En iyi ihtimalle, belediyelerde yaşanan parti değişimlerinin kendi içinde üye geçişleriyle hareketlilik yarattığı söylenebilir. Bunun ise işçi sınıfı mücadelesi ve sendikal hareketin içinde bulunduğu atıl atmosfere bir katkısı yok. Metal işkolunda görülen kısmi artışlar ise krizin etkilerinin "her şeye rağmen" sendikal örgütlülük çabasına bir yansıması.

İstatistiklerin sınıf mücadelesi açısından belirgin öne çıkan verisi ise, önemli bir mücadele süreci yaşayan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın üye sayısındaki katlamalı artıştır.

Taban maaş gibi talepleri üzerinden haftalardır mücadele eden öğretmenlerin deneyimi henüz sınırlı olsa da sendikal alanda var olan donmuş tabloyu aşmanın kimi verilerini içinde barındırması açısından önemli.

Ağır bir kriz süreci ve buna eşlik eden ekonomik/sosyal yıkım saldırıları karşısında doğal bir tepki olarak sendikal alanda kimi hareketlilikler beklenir. Ancak istatistiklere de yansıdığı gibi bu konuda uzun süreden beri esaslı bir değişim bulunmuyor. Kuşkusuz işçi sınıfı her dönem bir hareketlilik, mücadele süreci, mevzi direnişler ve örgütlenme çabası gösteriyor. Ancak bunlar tekil, fabrika ölçekli, somut sorunlar karşısında gösterilen refleksler olmanın ötesine geçemiyor. Sınıf hareketinin birleşik, genel bir karakter kazanması ihtiyacına yanıt üretilmiyor. İçinde bulunulan sorunlar yumağı ile işçi sınıfı hareketinin durağanlığı arasında bulunan çelişki giderek keskinleşiyor. Öfke ve tepki birikiyor, arayışlar kendini bir biçimde ifade ediyor. Ancak bu çabalar henüz genel durağanlık atmosferini kırabilecek bir düzeye ulaşamıyor.

Bu tablonun oluşmasında işçi sınıfı hareketinin uzun yıllardan beri içinde bulunduğu yapısal zaafılar temel belirleyen durumundadır. Bilinç ve örgütlülük planında içine hapsedilmeye çalışılan cendere hareketsizliği beslerken, tersinden kanıksanmış hareketsizlik tablosu ise bilinçleri dumura uğrattıyor, geriye çekiyor, olduğu kadarıyla örgütlülüklerin temelini zayıflatıyor. Sınıf hareketinin temel dinamiklerinden biri olan sendikal alanda esasa ilişkin bir değişim, ancak bu hareketsizlik tablosunun kırılabilmesi sayesinde olanaklı olabilecek. Giderek derinleşen çelişkilerin çözümü için yolu

açılacak.

Bunun en güncel örneği, sendikal alanda Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın sınırlı da olsa geliştirdikleri mücadele istek ve kararlılığının ortaya koyduğu sonuçlardır. Hareketsizlik tablosuna somut ihtiyaç ve talepler bağlamında gerçekleştirilen müdahale çabası, bu konuda gösterilen asgari kararlılık üç yüzlü beş yüzlü sayılarla ifade edilen sendikanın üye sayısının binlere ulaşmasını sağladı. Kuşkusuz üye sayılarında artış yaşanması büyük değişimler yaratmaz ancak bir mücadele süreciyle paralel ilerleyen artış da yaşanan gelişmeye dair bir göstergedir.

İşçi sınıfı hareketi bu noktaya birden gelmedi, tablo da birden değişmeyecek. Bu bir mücadele süreci. Farklı siyasal, sosyal yönleri olmakla birlikte, konu sendikalar olduğu ölçüde mevcut sendikalara hâkim bürokratik anlayışın bu konuda oynadığı uğursuz rolün altını çizmek gerek. Ülkede işçi sınıfının çok az bir bölümü sendikalı, sendikalı işçilerin büyük bir bölümü ise sendikal bürokrasinin denetimi altında. Farklı renk ve tonda kendini ifade eden sendikal kastın ortaklaştığı nokta ise var olan hareketsizliği beslemek, sendikal mücadeleyi masa başı ücret pazarlıklarına indirgemek, genel sınıf hareketinin ihtiyaçlarını değil fabrika ölçekli gündem ve talepleri esas almak -ki bu konuda izlenen yol/yöntemler de tartışmalıdır- parçalı ve dağınık yapının sürmesine vesile olmak.

Bugün hakim olan hareketsizlik tablosuna sendikal alandan verilebilecek tep-

kinin olanakları bir hayli fazlayken sendikal bürokratik engel, olduğu kadarıyla ortaya çıkabilecek potansiyeli baskılayan uğursuz bir rol oynuyor. Sendikal hareket hâkim bürokratik anlayışın yol açtığı körüm edici etkinin kırılması çabası, işçi sınıfının içinde bulunduğu hareketsizlik tablosunu aşmanın, ekonomik, sosyal ve siyasal mücadelede gelişim sağlamanın önemli bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Hareketsizlik tablosunu kırmak sadece içinde bulunulan ekonomik ve sosyal tabloya karşı öfke ve tepkiyi açığa çıkartmakla sağlanamaz. Mücadeleyi, hareketin önünde bulunan engelleri aşma çabasıyla birleştirebilmekle mümkündür.

Sermaye düzeni, özellikle AKP eliyle gündeme getirdiği saldırılarla işçi sınıfı ve emekçi kitleleri boğucu bir atmosferin içerisine soktu. AKP-MHP gericiliği, sınıfın hareketsizlik tablosunu vesile ederek gündeme getirdiği çok yönlü ideolojik, politik ve fiili saldırılarda "başarılı" oldu. Sendikal yetki barajları, sermayenin sendikal örgütlülük karşısında gösterdiği yasa-kural tanımaz pervasızlık, buna eklenen grev yasakları vb. ile işçi sınıfı yıllar içinde eli kolu bağlı bir toplama çevrilmeye çalışıldı. Geriye gidiş, ardı arkası kesilmeyen ekonomik, sosyal, siyasal ve örgütsel saldırıların bütünü üzerinden gündeme getirildi. Sınıfın direnci örgütlenemediği, buna karşı koyabilecek bir hareketlilik yaratılamadığı koşullarda kaçınılmaz tablo ortaya çıktı. Sendikal alanda ise bu saldırı dalgasına eklemlenen anlayışlar, en iyi ihtimalle teslim olma tutumu bugünkü tabloyu yarattı.

Çelişkiler çözüm dayatıyor, hareketsizlik hali aşılmayı bekliyor. İşçi sınıfı ise bunun olanaklarını, potansiyelini fazlasıyla taşıyor. Biriken tepki ve öfkeyi tabanda örgütleyerek açığa çıkartmanın yanı sıra engelleri aşmayı da hedefleyen, birleşik, kitlesele, devrimci sınıf hareketi yaratma çabası günün ana eksenini olma zorunda.

İşçiler dört bir yanda hakları için direniyor!

İşçi-emekçiler dört bir yanda hakları için başlattığı grev, direniş ve eylemlerini sürdürüyor. İşçilerin Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan KLS Klima'da sendikalaştıkları için işten atılan direnişi sürüyor. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 43 gündür kapı önünde direniyor.

İskenderun'da bulunan Befesa'da Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin sefalet ücreti dayatmasına karşı başlattığı grev 13 gündür sürüyor.

Gebze'de bulunan Mersen'de Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin gasp edilen toplu sözleşme hakları için başlattıkları grev 111 günü geride bıraktı.

Petrol-İş Gebze şubesinin yetkili olduğu Alpla Plastik'in Konya'da bulunan fabrikasında 3 işçinin sendikal kurullar işletilmeksizin işten atılmasına karşı Alpla'nın diğer fabrikalarında uyarı eylemleri devam ediyor. İşçiler işten atma saldırısına vardiya çıkışlarında sloganlarla tepki gösteriyor.

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Öz Gıda-İş üyesi Lezita işçilerinin grevi baskı ve saldırılara rağmen 154 gündür devam ediyor. Grevdeki işçilere siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri dayanışma ziyaretlerini sürdürüyor.

İzmir'de Tek Gıda-İş üyesi Kristal Yağ işçilerinin TİS talepleri için başlattığı grev 58 gündür devam ediyor.

Denizli'de Abaloğlu Holdinge bağlı Filidea Tekstilde işten atılan 2 işçinin direnişi sürüyor. Direniş 62 gündür devam ediyor.

Perfetti'nin İstanbul'daki fabrikasında Tek Gıda-İş yetki aldıktan sonra Ayhan Yayla işten atılmıştı. Yayla'nın işe iade talebiyle fabrika önünde başlattığı direniş 177 gündür devam ediyor.

İstanbul'un Çatalca ilçesinde bulunan Polonez Et Fabrikası'nda, Tek Gıda İş'e üye olan işçilerden 135'i Kod-46 ile işten atılmıştı. İşçilerin işe iade talebiyle başlattıkları direniş 20 gündür devam ediyor.

İskenderun'da bulunan Yolbulan Metal'de TİS görüşmelerinde patronun düşük zam dayatmasına karşı greve çıkan işçilerin grevi 49 gündür sürüyor. Sefalet ücreti dayatmasına karşı 20 Haziran'da greve çıkan Öz Çelik-İş üyesi işçilere dayanışma ziyaretleri gerçekleştirildi.

Kocaeli'nin Dilovası ilçesinde bulunan Arteche (Esitaş Elektrik) fabrikasında insanca çalışma koşullarının sağlanması için Birleşik Metal-İş'e üye olan işçilerin direnişi sürüyor. Kod 49 ile işten atılan işçilerin 58 günü aşkındır direniyor. İşçiler direnişin 145. gününde yaptığı açıklamada Birleşik Metal-İş'le görüşme yaptıklarını ve mücadelelerini pazarlık konusu yapmayacaklarını ifade etti. Sendikadan "iade-i itibar" talep ettiklerini söyleyen işçiler kendilerine itham edilen suçlamaları kabul etmediklerini vurguladı.

Direnışçi Mahmut Konuk kişisel banka hesaplarına el konulması üzerine Selanik Caddesi'nde bulunan Vergi Dairesi önünde akşamları 17.00'da oturma eylemini sürdürüyor.

BELEDİYE İŞÇİLERİ AYAKTA!

Kadıköy Rıhtım'da belediye şirket işçilerinin kadro talebiyle her Salı gerçekleştirdiği oturma eylemleri sürüyor. İşçiler "Kadrolu ve güvenceli çalışma" talep ediyor.

CHP'li Çiğli Belediyesi'nde işten atılan 147 işçi işe iade talebiyle belediye binası önündeki direnişini sürdürüyor. Öte yandan direniş Ankara'daki CHP Genel Merkez önüne taşıyan işçiler 57 günü geride bıraktı.

AKP'li Menemen Belediyesi'nden işten atılan işçileri işe iade talebiyle başlattığı direniş 29 Mayıs'tan bugüne 73 gündür devam ediyor. İşçiler direnişin 70'inci gününde Menemen AKP İlçe Başkanlığı'nın düzenlediği aşure etkinliğine katılan Başkan Aydın Pehlivan'ı protesto etti. Direnişçiler etkinliğin olduğu alana giderek "İşçi düşmanı Aydın Pehlivan!" diye seslendi.

Karşıyaka Belediyesi Kent A.Ş. işçileri maaşları gecikmeli ve parça parça ödendiği için iş bırakarak tepkilerini gösteriyor. İşçilerin üyesi olduğu DİSK'e bağlı Genel İş İzmir 8 Nolu Şube ikinci gün işçileri işbaşı yapmaya çağırmasına üzerine işçiler sendikaya da tepki gösterdi.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde kamu emekçileri eylemlerini sürdürüyor. İki aydır toplu iş sözleşmesindeki haklarının gasp edilmesine karşı eylemlerini sürdüren 6 memur, soruşturma yapılmadan görevinden uzaklaştırıldı. Saldırılarına rağmen İzBB emekçileri her gün holde yürüyüş yapıyor.

İzmir Kemalpaşa Belediyesinde 127 işçinin işten çıkartılmasının ardından başlayan direniş 3'üncü gününde devam ediyor. Belediye binası önünde kurdukları çadırda direniş başlatan işçilere siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri destek verdi.

Dersim'de bulunan Nazimiye Belediyesi'nde işten çıkarılan 15 işçi belediye binası önündeki direnişlerini 22 gündür sürdürüyor. DİSK Genel-İş üyesi işçiler "Belediyenin borcu varsa ilk gözden çıkarılan işçi mi olmalı? Tasarruf yapmaya işçinin ekmeğinden mi başlamalı?" diyerek tepki gösterdi.

Şişli Belediyesi işçileri Ocak ayından bu yana gasp edilen ücretleri için belediye önünde eylemlerini sürdürüyor. DİSK Genel-İş üyesi işçiler haklarını alana dek eylemlerini sürdüreceklerini vurguladı.

(7 AĞUSTOS 2024 TARİHİNDE KIZIL BAYRAK'IN İNTERNET SİTESİNDE YAYINLANMIŞTIR...)

İşçi sınıfı ve emekçilerin günden güne ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları, birçok kentte lokal sınırlarda kalan eylemli tepkilere vesile oluyor. Alım gücünün düşmesi, çeşitli yollarla adeta bir soyguna dönüştürülen vergi oranlarının artırılması, ücretlerin enflasyon karşısında eriyip buharlaşması gibi sorunlara işten atma saldırıları da eklenince bir dizi fabrika, belediye ve çeşitli iş kolunda direnişler şeklinde tepkiler gösterilmeye başlandı.

Bu durum karşısında işçilerin sözde en geniş örgütlenmesi olan sendika konfederasyonları da "ses çıkarmak" zorunda kalarak işçinin öfkesini dindirmeye çalışıyorlar. Geçtiğimiz günlerde DİSK bürokrasisi "gerekirse üretimden gelen

Türk-İş'ten "eylem takvimi" açıklaması

gücümüzü kullanırız" diyerek aslında sınıfı oyalama taktiğine sarıldığını itiraf etti. Peşi sıra "harekete geçen" Türk-İş bürokratları sendikaların şube başkanlıklarına yazı göndererek "geniş kesimlerin karşı karşıya kaldığı ekonomik sorunlar sebebiyle başkanlar kurulunda bir dizi karar aldıklarını" belirttiler. Alınan kararlar çerçevesinde perşembe günü sosyal medyadan yaptıkları açıklamada ise "zordayız, geçinemiyoruz" şiarıyla eylem başlatacaklarını duyurdular.

Adeta işçi ve emekçilere hakaret ediyorlar. Son yıllarda daha da ağırlaşmış

olmakla birlikte, işçi ve emekçiler hali hazırda ve her daim geçinemiyorlar. Sorunu çoğu zaman el yordamıyla çeşitli yollarla dile getiren emekçiler, hakim sömürü koşullarını protesto ediyor. İşte tam o anlarda işçi ve emekçileri görmezden gelen bu bürokrat takımı, bugün de eylemlerle taleplerini dile getiren işçilerin hak arama mücadelesine gözlerini kapatıyor.

Hal böyleyken işçiler adına "zordayız, geçinemiyoruz" demeleri koca bir samimiyetsizlik gösterisinden başka bir şey değil. İşçilerin gözlerine baka baka

onları oyalıyor, kimi zaman gelen tepkiler üzerine "adım atıyoruz" havası yaratmaya çalışıyorlar.

Fakat yol bellidir. Bu yolu tarihte Kavel, 15-16 Haziran, Greif, Metal Fırtınası gibi mücadeleleri yaratan işçi sınıfı göstermiştir. Yol bellidir. Yol fiili-meşru mücadele ile işgal, grev, direniş ruhunu kuşanarak elleri şaltere uzatmak, üretimi durdurma. Yol bellidir. Onca saldırı ve onca işbirlikçi hainlik karşısında kendi öz gücümüze güvenerek alanlara çıkmak ve mücadeleyi büyütme.

Başımızdaki kenelerden de onların uzantısı olan içimizdeki sendikacı kılıklı Truva atlarından da ancak bu yolla kurtulabiliriz.

F. DENİZ

Dirinler Döküm işçisi anlatıyor...

Kardeşler merhaba.

Size yakın zamanda çalıştığım fabrikada edindiğimiz deneyimden söz edeceğim.

İzmir Çiğli’de faaliyet gösteren Dirinler Döküm’de çalışmaktayım. Fabrikada işçilerin taleplerini dile getirebileceği herhangi bir sendikal örgütlülük yok. Patron Melih Dirin’in bizlere reva gördüğü düzende, günden güne eriyen haklarımızla hayatta kalmaya çalıştığımız distopik bir döngünün içerisinde hapsolmuş vaziyeteyiz. Öyle ki geçtiğimiz yıl Ekim ayında fabrikaya 17 yılını vermiş Zafer arkadaşımız daha önce defalarca uyarısı yapılan, adeta kazanın geliyorum dediği bir ihmalin kurbanı olarak feci şekilde yanarak yaşamını yitirdi. Arkasında, 5 yıl önce annelerini kaybetmiş olan iki yetim evlat bıraktı. Arkadaşımızın başına gelenler patron ve şürekası tarafından “kaza” olarak nitelendirildi ve “bu işin doğasında olduğu” söylendi. Ancak işin gerçeği, maliyeti sebebiyle alınmayan önlemlerden kaynaklı bir cinayetti. Kapitalist Melih Dirin, arkadaşımızın hayatını kaybetmesini, geride bıraktığı iki canın yetim kalmasını, sermayesinin büyümesinden ve edeceği kârdan daha değerli görmediği için gözümüzün önünde bu korkunç iş cinayeti yaşandı. Hemen akabinde Zafer arkadaşımızın daha kanı bile kurumadan küçülmeye gidiyoruz denilerek onlarca işçinin çıkışı verildi.

Bizler sessizliğe gömüldükçe maruz kaldığımız insanlık dışı koşullar da aynı oranda giderek arttı. Önce ocak ayında komik bir zam bizlere dayatıldı. Devamında maaşlarına iyileştirme sözü verilen işçi kardeşlerimize vaat edilen hakları verilmedi. Tüm bunlara, önceki yıllara göre üretimin düşük seviyede olması se-

bep gösterildi. Giderek acımasızlığını arttıran yönetim yalnızca birkaç ay önce aynı sokakta bulunan ve 2. fabrikasında yapılan denetim sonucu yemekhanenin kapatılma kararını dahi umursamadı. İşçileri merkez fabrikaya yemeğe gitmeye zorladı, mola hakkını deyim yerindeyse yok etti.

Bu kadar zorbalığın sonunda bir yerde patlamanın gerçekleşeceği çok aşıkardı. Belki biraz geç kaldık ama bu mesele bizlerin toplu şekilde tepki göstermesine nihayet vesile oldu. Yaklaşık 15 kişi fabrikadaki yemekhane açılana kadar merkez fabrikaya yemeğe gitmeme kararı aldık. Bir hafta boyunca bahçede kuru ekmek yiyerek dayanışmamızın temellerini attık. Dirinler yönetimi bu tepkimize aynı hafta içerisinde hemen hemen her gün bizlerle toplantı yaparak kararımızdan dönmemiz için yoğun uğraş göstererek

karşılık verdi. Her zaman olduğu gibi yalanlarıyla bizleri oyalamaya yönelik vaatler vererek eylemimizi kırmayı hedefledi. Ancak biz bu kez geri adım atmadık ve bir haftalık eylemimiz deyim yerindeyse bir avuç işçiyle zaferle sonuçlandı. Temmuz ayının hemen öncesinde kazandığımız bu zafer bizlere temmuz ayında ara zam taleplerimizi haykırma için müthiş bir özgüven verdi.

Daha ocak ayında “Temmuz’da zam beklemeyin” diyerek meseleyi önceden tartışmaya kapattığını düşünen Dirinler yönetimi, bu kez de taleplerimizi yazdığımız bir metnin altında topladığımız 15-20 kişinin imzasıyla geri adım atmak zorunda kaldı. Bu hamlemiz merkez fabrikada da homurdanmalara yol açtı. Bazı arkadaşlarımız toplu halde karar alarak işe gelmedi. Bunun sonucunda iyice eli ayağı tutuşan yönetim ani bir kararla

“Geçim Destekleme Primi” adı altında mevcut maaşlarımıza %15’lik bir iyileştirme yapacağını açıkladı. Bu adımın bizlere insanca yaşamak adına herhangi bir destek vermeyeceği mevcut şartları itibarıyla çok açıktır. Ancak bulunduğumuz ortamda günden güne haklarımız bir bir yok edilirken, taleplerimiz yok sayılırken, zam kelimesinin esamesi dahi okunmazken 15-20 işçinin bile yarattığı etkinin nedimli güçlü olabileceğini bugün Dirinler’de somut bir şekilde gösterdiğimizi düşünüyorum.

Bugün Dirinler’de zafer olarak nitelendirdiğimiz bu iki mesele aslında bizler için bir kazanımdan ziyade insanca bir yaşam hakkı adına atılan ilk adımlar olarak görülmelidir. “Yaptık oldu” demek yerine üretimden gelen gücümüzün birlik olduğumuzda neler başarabileceğini sorgulamaya itmelidir aslında bu iki kazanım.

Sayıları milyonlara dayanan işçi sınıfının mensubu olan bizler her geçen gün daha da fakirleşirken, her geçen gün kendimizi bir şeylerden daha mahrum bırakırken bir avuç haramzadenin iktidara sırtını dayayarak bizlerin kanından ve gözyaşından servetine servet kattığı ve büyüdüğü bir gerçektir. Bu büyümenin sebebi bizlerin hali hazırda var olan öfkesini nasıl yöneteceğini ve nasıl büyüteceğini bilememesinden kaynaklanıyor. Türkiye işçi sınıfına dayatılan bu sömürü düzeni, bizlerin sürdüreceği örgütlü, topyekun mücadele ile aşılabilecektir. Birbirimize güvenmekten başka şansımız yoktur kardeşler.

DIRİENLER’DEN BİR İŞÇİ

Kayseri’de Emegın Kurtuluşu İşçi Okulları’nın iki dersi gerçekleştirildi.

İlk derste “İlkel, komünal, kölecı, feodal toplum ve kapitalist toplum” konusu işlendi.

İnsanın toplumsal gelişim ve dönüşümünde emegın rolü vurgulanan sunumda ilkel komünal toplumda sınıfların, sınırların ve devletin olmadığının altı çizildi. İlkel komünal, kölecı ve feodal toplumda belirleyici roller örneklerle ortaya kondu.

Kayseri’de Emegın Kurtuluşu İşçi Okulu

Kapitalist toplumun feodal toplumun bağrında yeşerdiği, güçlendiği vurgulandı. Kapitalist toplumda iktidarın dümenini burjuvazinin ele geçirdiği, devletin burjuva devlet olduğu belirtildi.

Değişmeyen tek şeyin değişim olduğunu, kapitalizmin mezar kazıcısı işçi kitlesini nicelik olarak nasıl büyüttüğüne dair örnekler verildi. İnsanlığın güzel ge-

leceği olan sosyalizmin kazanılacağına dair inanç vurgulandı.

İkinci derste “Ücretli emek, sermaye ve artı değer” konusu işlendi. “Tarihin her döneminde emegın, ücretli emek halinde olmadığı” ifade edilen sunumda “Ücretli emegın ortaya çıkmasının ön koşulu, yaşamını sürdürmek için emek gücünü -satmaktan başka çaresi olma-

yan işçi sınıfı ile üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti bulunan kapitalist sınıfın varlığıdır” denildi. Kapitalist toplumda işgücünün meta olduğu vurgulandı. Kölecı, feodal toplumda emek gücünün meta olmadığı belirtildiği sunumda artı-değerin kârın kaynağı olduğu ve sermayenin büyümesinin kaynağının gasp edilmiş işçi emeği olduğu belirtildi.

Sunumun ardından işçilerin sorduğu sorular yanıtlandı.

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ

İstanbul'da Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu

İşçi ve emekçilerin tarih ve sınıf bilincinin gelişmesi amacıyla başlatılan Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu, Avcılar ve Kartal'da iki dersi yapıldı.

İLK DERS: İLKEK KOMÜNAL, KÖLECİ, FEODAL TOPLUM

Kartal'da İşçi Okulları'nın ilk dersi 28 Temmuz'da gerçekleştirildi.

İlk derste "İlkel komünal, kölecî, feodal toplum" konusu işlendi. Derste insanın gelişiminde emeğin rolünün, avcı-toplayıcı dönemin, analık hukukunun, sınıflı toplum yapısının oluşmasının, kadının tarihsel yenilgisinin, özel mülkiyetin ve devletin kökeninin, sınıf savaşım-larıyla iktidar değişimlerinin anlatıldı. İki oturum şeklinde yapılan sunumun ardından soru cevapla tartışmalar yürütüldü. İlk ders, Engels'in şu sözleriyle sonlandırıldı:

"Gelişmelerinin belirli bir aşamasında, toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine ya da bunların hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkilerine ters düşerler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar. İktisadi temeldeki değişme, kocaman üst yapıyı, büyük ya da az bir hızla altüst eder. Burjuva üretim ilişkileri, toplumsal üretim sürecinin en son uzlaşmaz karşıtlıktaki biçimidir -bireysel bir karşıtlık anlamında değil, bireylerin toplumsal varlık koşullarından doğan bir karşıtlık anlamında; bununla birlikte, burjuva toplumun bağrında gelişen üretici güçler, aynı zamanda, bu karşıtlığı çözüme bağlayacak olan maddi koşulları yaratırlar."

Avcılar'da Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu'nun ilk dersi "İlkel ve kölecî toplum" konusu işlendi. Derse toplumlar tarihinin sınıf mücadelesi açısından anlamı ve önemi vurgulanarak başlandı. İlkel toplulukların oluşumu, dillerin ortaya çıkışı, avcı toplayıcılık ve köle ekonomisi, kadın cinsinin tarihsel yenilgisi ve tarımın kullanılmaya başlanması ve devletin ortaya çıkışı konuları işlendi.

İlk insan topluluklarının ortaya çıkışı ile birlikte "avcı toplayıcı" ekonomi biçimi ve bu ekonomiye dayanan toplumsal ilişkiler anlatıldı. Sunumda taş çağı bo-

yunca yaklaşık 2.5 milyon yıllık süreçte, insanların ateşi bulması ve taşları yontarak ve uçlarını sivrilterek onlardan ilkel av aletlerini geliştirdikleri ve bu aletlerle hayvanları avladıkları anlatıldı. Madenlerin bulunması ile birlikte, bakır, tunç ve demir kullanılmaya başlandı. Madenlerin kullanılmaya başlanması ile birlikte aletlerin gelişimi de hızlanmış oldu.

Sunumda bu döneme ilişkin şunlar ifade edildi:

"Avcılık ve toplayıcılığın artık insan yaşamında yeterli bir kaynak oluşturmaması yavaş yavaş tarımın ortaya çıkışını da sağlamış oldu. Tarımın ortaya çıkması ile birlikte, üretim araçları, avcı toplayıcı döneme göre görece daha hızlı bir şekilde gelişmeye ve dönüşmeye başladı."

Sunumun devamında Engels'in "Üretim araçlarının gelişmesi ve üretilen artı değere el konulması sınıflı toplumları oluşturdu" belirlemesi vurgulandı. Tarımın gelişmesi ile yerleşik hayata da geçen insan topluluklarının artık yeni toplumsal biçim olan "kölecî toplum ve köle ekonomisi" sürecine evrildiği ifade edildi. Devletin ortaya çıkışı süreci aktarı-lırken şunlar vurgulandı:

"Kölecî toplum ekonomisi "köle-insan" insan emeğinin sömürsü üzerine kurulu bir toplumsal sistemdir. Köle sahipleri ve köleler arasındaki bu üretim ilişkisi kölecî toplumun temel ekonomik ilişkisini oluşturdu."

Devletin ortaya çıkışı, kanunların oluşması vb üzerine "Hammurabi Kanunları"nın da ortaya çıkışı örneklandırılan sunumun ardından soru cevap bölü-

müne geçildi ve ders bitirildi.

İKİNCİ DERS: KAPİTALİST TOPLUM

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu, Kartal'da ikinci dersini "Kapitalist toplum" başlığıyla gerçekleştirdi.

Sunum ilk ders olan "İlkel komünal, kölecî, feodal toplum" başlığının özetiyle başladı. Ardından ikinci ders sunumunda burjuvazinin oluşması, burjuva devrimler, kapitalist toplumun işleyişi ve sosyalist toplumun oluşması açısından bugünden oluşan nüveler üzerine anlatımlar yapıldı.

Derste, kapitalizmde karşı karşıya olan iki sınıf olduğu ve kapitalist üretimin sonlanması için sömürsüz bir toplumu kurma idealiyle işçi sınıfının öncülüğünde bir devrim ve toplumsal dönüşüm gerekliliği vurgulandı. Kapitalizmin kriz ve savaşlar hali kendi çıkmazını gösterdiği gibi toplumsal dinamiklerin hareket geçmesi için de zemin sağladığı ifade edildi.

Sunumun ardından soru-cevap kısmına geçildi. Bu kısımda teknolojinin gelişmesinin, yapay zeka vb.nin nasıl değerlendirilmesi gerektiği, kapitalizmin kendiliğinden sonlanıp sonlanamayacağı, üretimden gelen gücün nasıl kullanılabilceği üzerine konuşuldu.

Dersin sonrasında Emeğin Kurtuluşu'nun önümüzdeki dönemde yürüteceği "Krizin faturasına, faşist baskıya geçit verme!" kampanyasının duyurusu yapıldı.

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu, Avcılar'da "Kapitalist toplum" başlığıyla ikinci

dersin sunumunu gerçekleştirdi.

Sunumda ilk dersin özetlenmesi yapıldı. İlkel, kölecî ve feodal toplumdaki, kapitalist topluma gelen süreç anlatıldı. İnsanın gelişiminde emeğin rolü ile birlikte milyonlarca yıllık evrimine değinilerek kapitalist topluma giriş yapıldı. Kapitalist toplumunda aynı kölecî ve feodal toplumlar gibi sınıflı bir toplum olduğu vurgulandı. Feodalizmin yıkıntıları üzerinden ortaya çıkan kapitalist toplumda burjuvazi ve proletaryanın karşıt sınıflar olarak tarih sahnesine çıktığı vurgulanarak, kapitalist politik ekonominin proletaryanın emek sömürsüne dayalı olduğu anlatıldı.

Kapitalist sömürünün kaynağı olan insan emeğinin özgürleşmesi ancak sosyalizm ile mümkündür denildi. Sosyalizm ise üretim araçlarının özel mülkiyetinin ayrıcalıklı bir sınıfın değil, proletaryanın kontrolüne geçerek emeğin toplum-sallaştırılıp, ücretli köleliğin kaldırıldığı bir toplumsal düzen olduğu vurgulandı. Sosyalizmin ise ancak işçi sınıfının öncülüğünde toplumsal bir devrimle gerçekleşebileceği ifade edildi.

Kapitalist toplum sunumundan sonra soru cevap kısmına geçildi. Hemen ardından önümüzdeki ders "Ücretli emek, sermaye ve artı değer" konusu işleneceğinin duyurusu yapıldı.

Bariş s

“İnsanlık, emperyalist hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı, buna bağlı olarak savaş ve saldırganlığın tırmandırıldığı bir dönemde 1 Eylül Dünya Barış Günü’nü karşılamaya hazırlanıyor. Bu bağlamda, Lenin’in ‘Barış sorunu’ başlıklı makalesini okurlarımızın ilgisine sunuyoruz.”

Sosyalistler için önce (immediate) bir hareket programı olarak barış sorunu ve onunla ilişkili olarak barış koşulları sorunu, evrensel bir ilgi görüyor. Sorunu, alışlagelen küçük-burjuva ulusal görüş açısından değil, ama gerçekten proleterce ve enternasyonalist açıdan ortaya koyma çabalarından ötürü Berner Tagwacht’a şükran borçluyuz. n° 73’te (“Friedenssehnsucht”), barışı arzu eden Alman sosyal-demokratların, Junker hükümetinin siyasetiyle ilişkiyi kesmelerine (sich lossagen) ait başyazı notu mükemmeldi. Yoldaş A. P.’nin, barış sorununu küçük-burjuva görüş açısından çözümlmek için boşu boşuna uğraşan “aciz laf cambazlarının (sayfa 191) kendini beğenmiş davranışları”na(Wichtigkeit erei machtloser Schönredner) yönelttiği saldırı da (n° 73 ve 75) mükemmeldi.

Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarıyla ilişkili olarak ya da herhangi bir koşulla ilişkisi olmaksızın, belli bir tür barış için değil, ama genel olarak barış için (Frieden ohne weiters) savaşım olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tüm olarak yoksun bulunuyor. İnsanların çoğu, kesinlikle, genel olarak barıştan yanadır; Kitchener, Joffre, Hindenburg ve Kanlı Nikola da bunlar arasındadır, çünkü her biri savaşın sona ermesini istiyor. Ama güçlük şurada ki, her birinin öne sürdüğü barış koşulları, emperyalist (yani öteki halkları ezici ve yağmalayıcı) ve “kendi” ulusunun yararına olan koşullar. Birbirine karşıt olan iki sınıfı, iki siyasal çizgiyi, en farklı şeyleri “birleştirici” bir formül yardımıyla uzlaştırma amacını güden değil, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm (emperyalizm) arasındaki kapatılmaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atıl-

malıdır.

Sözü sürdürelim: Başka başka ülkelerin sosyalistleri, belli barış esasları üzerinde birleştirilebilirler mi? Eğer bu olursa, sözkonusu esaslar, kuşkusuz, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü “toprak ilhakı”nın, yani kendi kaderini tayin hakkını ihlal edici girişimlerin reddini de içermelidir. Ne var ki, eğer kendi kaderini tayin hakkını yalnızca bazı uluslar için kabul ederseniz, o zaman belli bazı ulusların ayrıcalıklarını savunuyorsunuz, yani siz bir ulusalcı ve emperyalistsiniz, sosyalist değilsiniz, demektir. Yok eğer bu hak bütün uluslar için tanınıyorsa, o zaman örneğin yalnızca Belçika’yla yetinemezsiniz; hem Avrupa’daki (Britanya’da İrlandalılar, Nice’de İtalyanlar, Almanya’da Danimarkalılar, Rusya nüfusunun yüzde 57’si, vb.) hem Avrupa’nın dışındaki ulusları, yani bütün sömürgele-ri, bütün ezilen halkları dikkate almanız gerekir. Yoldaş A. P. onları bize çok iyi anımsatmıştır. Britanya, Fransa ve Almanya’nın toplam nüfusu yüz elli milyon kadardır. Oysa onların baskı altında tuttuğu sömürgelerdeki toplam nüfus (sayfa 192) dört yüz milyonun üzerindedir. Emperyalist savaşın, yani kapitalistlerin

çıkarı için girişilen savaşın özü, savaşın salt yeni ulusları ezme, sömürgeleri keşip-biçip yeme amacıyla yürütülüyor olmasında değil, ama onun yanısıra, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan halkları ezen ileri uluslarca girişilmiş bir savaş olmasındadır.

Belçika’ya el konmasını haklı bulan ya da bu duruma rıza gösteren Alman sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat değildirlar, gerçekte emperyalist ve ulusal-cıdırlar; çünkü Alman burjuvazisinin (ve bir ölçüde Alman işçilerin) Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrikalı zencileri, vb. ezme “hakkını” savunmaktadırlar. Bunlar sosyalist değil, ama başka ulusları soymasına yardım ettikleri Alman burjuvazisinin hizmetkarıdırlar. Yalnızca Belçika’nın özgürlüğe kavuşturulmasını ve zararının karşılanması isteyen Belçikalı sosyalistler de, gerçekte, 15 milyonluk Kongo nüfusunu yağmalamayı sürdürecektir ve başka ülkelerde üstünlük ve ayrıcalıklar sağlayacak olan Belçika burjuvazisinin isteğini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin başka ülkelerdeki yatırımları üç milyar frank dolaylarındadır. Her türlü hile ve düzenbazlığa başvurarak, bu yatırımların sağladığı kârı güven altına almak, “yiğit

Belçika”nın gerçek “ulusal çıkarı”dır. Bu, Rusya, Britanya, Fransa ve Japonya için daha da doğrudur.

Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur ki, eğer ulusların özgürlüğü isteği, belli bazı ülkelerin emperyalizmini ve ulusal-cılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek bütün halkları, bütün sömürgeleri kapsamalıdır. Ne var ki, bütün ileri ülkelerde bir dizi devrimlerin eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca başarılı bir sosyalist devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.

Bu sözler, gittikçe büyüyen halk yığınlarından gelen barış isteğine sosyalistler ilgisiz kalmalı anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci taşıyan öncüsünün sloganları başka bir şeydir, yığınların kendiliğinden oluşan istekleri tamamen ayrı bir şey. Barış özlemi, “özgürlük” savaşı gibi, “ata topraklarının savunulması” gibi burjuva yalanlarına ve kapitalist sınıfın, halk kalabalığının aklını çelmek için uydurduğu benzer yalanlara karşı duyulan düş kırıklığının (sayfa 193) başlamakta olduğunu ortaya koyan çok önemli belirtilerden biridir. Sosyalistler bu belirtiyeye çok dikkat etmelidirler. Yığınların barış arzusundan yararlanmak için

Sorunu

V. İ Lenin

her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzu-
dan nasıl yararlanılacak? Barış sloganı-
nı kabullenmek ve yinlemek, “aciz [ve
daha kötüsü çoğu zaman ikiyüzlü] laf
cambazlarının kendini beğenmiş davra-
nışları”nı teşvik edebilir; şimdiki hükü-
metlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir
devrimler dizisiyle derslerini “almaksı-
zın” (ya da tasfiye edilmeksizin)- demok-
rasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir
barış yapabilecek güçte oldukları boş ha-
yaliyle halkı aldatabilir. Hiçbir şey, böyle
bir aldatmadan daha tehlikeli değildir.
Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla al-
datamaz; hiçbir şey, işçilere, kapitalizmle
sosyalizm arasında derin çelişkiler olma-
dığı yollu yanlış inancı bundan daha fazla
aşıl原因amaz; kapitalist köleliği hiçbir şey,
bu aldatmadan daha iyi süsleyip-püsle-
yemez. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın
barıştan beklediği yararın bir dizi devrim-
lere başvurmaksızın elde edilemeyeceği-
ni yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar
arasında barış, yağmaya ve zora son ve-
rilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz;
ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir dev-
rim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva
safsatıcıların yığınları ayartmasına yarar.
Böyle bir propaganda için ortam hazır-
dır; böyle bir propaganda için insanın gerek-
sindiği tek şey, devrimci çalışmayı hem
doğrudan doğruya (hatta ilgili makam-
lara bilgi aktarmaya varıncaya dek), hem
dolaylı olarak önlemeye çalışan oportü-
nistlerle, burjuvazinin dostlarıyla iliş-
işğini kesmektir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hak-
kı sloganı, kapitalizmin emperyalist aş-
masıyla ilgili olarak da öne sürülmelidir.
Biz, statükodan yana değiliz, büyük sa-
vaşlarda bir kenarda durmak gibi dar ka-
falice bir ütopyaya da inanmıyoruz. Biz,
emperyalizme, yani kapitalizme karşı
devrimci bir savaşımdan yanayız. Emper-
yalizm, sömürgeleri yeniden bölüşmek
ve uyguladıkları baskıyı arttırmak için
başka ulusları ezen ulusların savaşımını
içerir. Bugün, ulusların kendi kaderlerini
tayin hakkı sorununun, ezen ulusların
sosyalistlerinin tutumuna bağlı olması,
bundan ötürüdür. Ezen ulusun (İngilte-
re, Fransa, Almanya, Japonya, Rusya,
Amerika Birleşik Devletleri, vb.) sosya-
listi ezilen ulusların kendi (sayfa 194)

kaderlerini tayin hakkını tanımıyor ve o
hak uğruna savaşıyorsa, gerçekte o bir
sosyalist değil, bir şovenisttir.

Emperyalizme karşı içtenlikli ve tu-
tarlı bir savaşımı, ulusal soruna (bugün)
dar kafalice değil, proleterce bir yakla-
şımı ancak bu görüş sağlayabilir. Ulusla-
rın, ne türden olursa olsun baskı altında
tutulmasıyla savaşma ilkesinin tutarlı
biçimde uygulanmasını ancak bu görüş
sağlayabilir. Bu görüş, ezen ulusların pro-
letaryasıyla ezilen ulusların proletaryası
arasındaki güvensizliği ortadan kaldırır;
kapitalizm altında, genel olarak bütün
küçük devletler için özgürlük türünden
dar kafalice bir ütopyadan farklı olarak,
sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitlik
için başarılabilecek tek rejim) için birleşik
enternasyonal savaşımı hazırlar.

Bizim partimizin, yani merkez yö-
netim kurulu çevresinde toplanan Rus
sosyal-demokratların benimsediği görüş
budur. Proletaryaya, “başka ulusları ezen
hiçbir ulusun özgür olamayacağı”nı öğ-
retirken, Marx’ın benimsediği görüş de
buydu. Marx, İrlanda’nın Britanya’dan
ayrılmasını, bu düşünceyle istemişti.
Bunu, yalnızca İrlandalı işçilerin değil,
özellikle Britanyalı işçilerin özgürlük ha-

reketinin yararına görüyordu.

Eğer Britanya sosyalistleri, İrlanda’nın
ayrılma hakkını yüce saymaz ve tanımaz-
larsa, Fransızlar İtalyan Nice’i için, Al-
manlar Alsace-Lorraine, Danimarka Sch-
leswig’i ve Polonya için, Ruslar Polonya,
Finlandiya, Ukrayna, vb. için ve Polonya-
lılar Ukrayna için aynı şeyi yapmazlarsa,
eğer bütün “büyük” devletlerin, yani
büyük soyguncu devletlerin sosyalistleri,
sömürgelerin bu hakkını yüce saymazlar,
desteklemezlerse, bu, gerçekte sosyalist
değil, yalnızca emperyalist oldukları içindir.
Kendileri, ezen uluslara mensup olan
ve ezilen ulusların “kendi kaderlerini ta-
yin hakkı” için savaşmayan kişilerin sos-
yalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini
beslemek gülünçtür.

Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazları-
nın, demokratik bir barış olasılığı üzerine
söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat
vermemeli, her ülkede o ülke hüküme-
tine karşı devrimci bir savaşım dizisi
verilmedikçe, demokratik barışa uzak-
tan-yakından benzer bir sonuca varma
olasılığı bulunmadığını yığınlara anlat-
malıdırlar. Sosyalistler, burjuva siyaset
adamlarının, ulusların özgürlüğü üzerine
söylevler (sayfa 195) vererek insanla-

rı aldatmalarına fırsat vermemeli, ezen
ulusların halk yığınlarına, öteki ulusların
ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusla-
rın kendi kaderlerini tayin hakkını, yani
ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tut-
madıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe
kavuşmayı beklememeleri gerektiğini
anlatmalıdırlar. Barış sorunuyla ulusal
sorunda, emperyalist siyasetten farklı
olarak, bütün ülkelerde güdülecek sos-
yalist siyaset budur. Bu tutumun, birçok
durumda, devlete ihaneti cezalandıran
yasalarla uyumsuz olduğu, onlara karşı
düştüğü doğrudur, ama ezen ulusların
hemen hemen tüm sosyalistlerinin utan-
mazca ihanet ettikleri Basle kararıyla da
uyumsuz olduğu, ona karşı düştüğü de
doğrudur.

Seçim, sosyalizmle, Joffre’nin ve Hin-
denburg’un yaptığı yasalara boyun eğme
arasındadır; devrimci savaşım emper-
yalizmle kölelik arasındadır. Orta yol yok-
tur. Proletaryaya en büyük zararı, “orta
yol” siyasetinin ikiyüzlü (ya da duygusuz)
mimarları veriyor. (sayfa 196)

**TEMMUZ-AĞUSTOS 1915’TE YAZILDI
İLK KEZ 1924’TE PROLETARSKAYA REVOLUTSI-
YA N° 5’TE YAYINLANDI
COLLECTED WORKS, VOL. 21, S. 290-294.**

Soykırım ve emperyalistlerin suç ortaklığı

A. Vedat Ceylan

“Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm”

Rosa Luxemburg

“Siyonist İsrail, Filistin halkına çektiği acıların ötesinde, tüm bölge halkları için bir tehdit ve saldırganlık kaynağıdır. Suriye’nin ve Irak’ın etnik ve mezhepsel temelde parçalara bölünmesi kırk yıllık Siyonist planlardı. Nihayet başarılı olduğunun sanıldığı bir dönemin ardından bugün bu planların önemli ölçüde boşa çıkmış olması, Siyonistleri gitgide yoğunlaşan saldırı ve provokasyonlara yöneltmekte, bu ise bölgesel düzeyde bir savaş tehdidini gündemde tutmaktadır.” (TKİP VI. Kongresi.)

Orta Doğu’ya dair yapılan bu değerlendirmeyi bugün de yapmanın önünde bir engel bulunmuyor.

Ortadoğu’daki çatışmalar, dünya siyasetinin en karmaşık ve acılı sayfalarından birini oluşturmaktadır. İsrail’in ABD başta olmak üzere batılı emperyalistlerin desteği ile izlediği yayılmacı/işgalci saldırganlık sadece Filistin halkı için değil tüm bölge halkları için de ciddi bir tehdit oluşturuyor. İsrail’in ABD ve Batı’nın desteği ile Gazze’de uyguladığı soykırım, bölgesel savaş riskini artırırken emperyalist/Siyonist güçlerin “adalet” ve “insan hakları” gibi konulardaki riyakarlıklarını da gözler önüne seriyor. İşledikleri bu soykırım suçu ile ne kadar barbar olabileceklerini dünyaya gösteriyorlar.

İSRAİL’İN SALDIRGAN POLİTİKALARI

İsrail, Gazze’de sivillere yönelik gerçekleştirdiği sistematik saldırılarla “uluslararası hukuk kurallarını” pervasızca ihlal ediyor. Özellikle okul, hastane ve ibadet yerlerine yapılan saldırılar, bu saldırganlığın en acımasız örneklerini oluşturuyor. Hiçbir kural ve kaide tanımayan Tel Aviv hükümeti, bu politikalarını savunmaya ve güvenlik gerekçeleriyle meşrulaştırmaya çalışıyor. Tepkilere rağmen bu saldırılarına devam ediyor. Özellikle, İsrail’in 10 Ağustos’ta ateşkes çağrılarını kabul ettiğini ilan etmesinin hemen ardından Gazze’de bir okula düzenlediği saldırı, bu kabulün ne denli ikiyüzlü olduğunu gözler önüne serdi.

ABD VE BATI’NIN SUÇ ORTAKLIĞI

ABD ve Batı’nın desteği ve soykırımı

ortaklığı ile İsrail’in Gazze’de gerçekleştirdiği katliamlar, sadece bölgedeki “barışı” tehdit etmekle kalmıyor, aynı zamanda küresel bir savaşa da kapı aralıyor. Bu ülkeler, İsrail’e sağladıkları destekle Gazze’deki insanlık krizine doğrudan ortak olmaktadır. Özellikle ABD ve Almanya, İsrail’e sağladıkları askeri, mali ve siyasi desteklerle bu suçların devam etmesine zemin hazırlıyorlar. Batılı güçlerin Ortadoğu’da çıkarlarını korumak uğruna bir soykırıma dönüşen insan hakları ihlallerine göz yumması, bu ülkelerin “küresel barış” ve “adalet” konusundaki iddialarını tuzla buz etmektedir. İsrail’in sözde ateşkes görüşmelerini “kabulü” ise, ABD ve Batı’nın desteğiyle sahte bir barış söylemi yaratmaya yönelik iğrenç bir manevradan ibarettir.

BÖLGESEL KUKLA DEVLETLERİN BASİRETSİZLİĞİ

Ortadoğu’daki birçok devlet, İsrail’in saldırgan politikalarına karşı sessiz kalmakta veya yeterince etkili adımlar atamamaktadır. Mısır ve Katar gibi ülkeler, diplomatik çözüm arayışlarında ön plana çıkmaya çalışsa da İsrail’e karşı somut ve caydırıcı bir tavır sergilemekten uzak duruyor. Bu durum, bölgedeki kukla devletlerin bağımsız bir dış politika geliştirme kapasitelerinin sınırlarını ortaya koymakta ve pespayeliklerine ayna tutmaktadır.

AKP’nin dümeninde bulunduğu Türk sermaye devleti ise, çıkını Siyonistlerden

temiz olmadığı için, somut adımlar atmak yerine algıları yönetmekle meşgul. Lafta Siyonistlere sert tepki gösteriyor pratikte ise onlarla ticarete devam ediyorlar. Dahası, İsrail’e istihbarat sağlamak için kurulan Kürecik üssünü kapatmayı gündemine bile almıyor. İsrail’e silah ve mühimmat taşıyan Amerikan uçaklar ise halen İncirlik üssünden havalanıyor.

Özellikle İsrail’in Gazze’de gerçekleştirdiği son saldırılar, bu devletlerin bölgede ne denli etkisiz kaldıklarını bir kez daha ortaya koymaktadır. İran’ın başkenti Tahran’da Hamas liderinin öldürülmesi Hamas’tan çok İran’a yönelik ve İran’ı aşağılayan bir saldırdır. Bu saldırıya verilecek cevabın yarattığı gerilimle “dünya barışı”, “bölgesel savaştan kaçınma” gibi yaklaşımlarla İran dizginlenmeye çalışılsa da İsrail bu gergin bekleme ortamında yaralı bir yılan gibi hala sağa sola savrulmaktadır.

KAPİTALİZMİN ÇIKMAZI

İsrail’in Gazze başta olmak üzere bölgede uyguladığı soykırım ve katliamlar ve buna göz yummakla kalmayıp arka çıkan küresel emperyalist güçler, Ortadoğu’daki “barış arayışlarını” baltalıyor. İsrail’in 10 Ağustos’ta ateşkes çağrılarını kabul etmesi, yalnızca bir oyalama taktiği olarak ortaya çıkmış ve hemen ardından gerçekleştirilen saldırılarla bu tutumun ne denli samimiyetsiz olduğu kanıtlanmıştır. Kapitalizmin savaşa ve çatışma-

lara dayalı yapısı, Rosa Luxemburg’un da belirttiği gibi, insanlığın önündeki en büyük tehditlerden biridir. Bu bağlamda, dünyanın ilerici-devrimci güçleri sadece İsrail’in saldırgan politikalarına değil, aynı zamanda bu rejimin arkasındaki emperyalist güçlere karşı da sesini yükseltmeli ve daha adil bir dünya için mücadele etmelidir. Kapitalist/emperyalist sistemin bu vahşi döngüsünden kurtulmak için insanlık alternatifsiz değildir.

Rosa Luxemburg’un “Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!” şiarı, günümüz kapitalist dünya düzeninin geldiği çıkmazı özetlemektedir. Kapitalizm, çıkar çatışmaları ve güç dengeleri üzerine kurulu yapısıyla sosyal, ekonomik, ekolojik, insani yıkımları ve savaşları kaçınılmaz hale getirmektedir. Filistin’de yaşanan katliamlar, İsrail’in uyguladığı soykırım da kapitalizmin bu barbarlığına somut örnektir. Kapitalist sistemin çıkar temelli yapısı, Ortadoğu’da süregelen şiddet sarmalını daha da derinleştiriyor. Kapitalizmin yapısal krizleri militarizm, silahlanma çatışma ve savaşları yeniden üretiyor.

Ancak büyük insanlığın çoğunluğunu oluşturan işçiler, emekçiler, ezilen halkalar bu barbarlığa mahkum değiller. Alternatif olarak sosyalizme yüzlerini döndükleri zaman bu barbar döngüyü kırabilir ve daha adil, barışçıl, ekolojik dengeyi gözetken yeni bir dünya düzeni inşa edebilirler.

Batı Şeria'da İsrail'in katliamları ve direniş

E. Bahri

İrkçi-Siyonist İsrail rejimi geçen yılın başından beri işgal altında tuttuğu Batı Şeria'nın kent, mülteci kampı, kasaba ve köylerine sistematik bir şekilde saldırılar düzenliyor. Bombalıyor, işgal ediyor, katlediyor, tutukluyor, işkence yapıyor... Yani barbarlığın her türünü pervasızca uyguluyor. Filistin direniş hareketinin 7 Ekim'de gerçekleştirdiği Aksa Tufanı hareketinden sonra ise işgalciler saldırılarını daha da şiddetlendirdiler. Sadece işgalci ordu ve polis değil, gasp edilmiş Filistin toprakları üzerinde inşa edilen yerleşimlerde oturan ve rejim tarafından silahlandırılan ırkçı-dinci Yahudiler de saldırılara katılıyor.

İsrail-ABD suç ortaklığı ile Gazze'de devam eden soykırım, Batı Şeria'da yaşananların gölgede kalmasına neden oluyor. Zira Gazze'deki yıkım ve kıyımın boyutu eşi-benzeri görülmemiş bir noktaya vardırdı. Buna karşın Batı Şeria da kaynayan bir kazan gibidir. İşgalcilerin histerik saldırganlığı sınır tanımazken, direnen Filistin halkı ne geri adım atıyor ne işgalciye boyun eğiyor. Mahmud Abbas liderliğindeki Filistin yönetiminin utanç verici icraatları da işe yaramıyor. Kendi bekasının derdine düşen Abbas yönetimi, Batı Şeria'daki direnişçileri takip edip tutuklamaya çalışıyor. Bu kepezelik direnişi zayıflatmadığı gibi, Batı Şeria'da Abbas'a destek verenlerin oranının %3'e kadar gerilemesine neden oldu. Geçen hafta direnişin yerel önderlerinden birini tutuklamak için bir hastaneyi kuşatan Abbas yönetiminin polisi, halkın direnişiyle karşılaştı. Polisi kuşatan halk, direnişçiye hastaneden alarak tutuklanmasını engelledi. Bu olay halkın ruh hali ve direnişe verdiği destek hakkında somut bir fikir veriyor.

Batı Şeria'da direniş eğiliminin gidecek güç kazanması, işgalcilerin hedeflerine ulaşma konusunda tam bir fiyasko yaşadıklarını ispatlıyor. On bine yakın kişiyi keyfi bir şekilde tutukladılar. Tutuklananlara vahşi işkenceler yapıyorlar. Direniş safında yer alan yüzlerce genci katlettiler. Birçok mahalle ya da mülteci kapını zırhlı araçlarla işgal ettiler. Sonuç ise direnişe destek verenlerin sayısının hiç olmadığı kadar yükselmesi ve bundan beslenen direniş gruplarının güçlenmesi oldu.

İsrail savaş aygıtı 3 Ağustos'ta Batı

Şeria'daki Tulkerim kentine İHA'larla saldırı düzenleyerek iki katliam yaptı. Sadece bir günde ilkinde beş, ikincisinde dört Filistinliyi katleden işgalci ordu bu ve benzer katliamları neredeyse "rutin" hale getirdi. Bu histerinin bir nedeni, uzun vadede Filistinlileri Batı Şeria'dan sürme ve topraklarına el koyma hesaplarıysa, diğer bir nedeni ise günden güne güç kazanan direniş eğiliminden duyulan korkudur. Zira Batı Şeria'da işgale karşı silahlı direnişin gelişmesi, soykırımcı savaş çetesi korkulu rüyasıdır. Silah zoruyla el koydukları Filistin topraklarına kurdukları yerleşimlere 800 bine yakın Yahudi taşındılar. Haritaya bakıldığında, Yahudi yerleşimlerinin Batı Şeria'yı adeta kalbur çevirdiği görülür. Burası Doğu Kudüs ve diğer kentlere de çok yakın. Bu ise, Batı Şeria'yı üstü açık ve yıkık bir cezaevi haline getirilen Gazze'den çok farklı bir yere koyuyor.

Batı Şeria'da silahlı direnişin güç kazandığı, direnişçilerin sık sık işgalcilerle

silahlı çatışmaya girmelerinden de anlaşıyor. Tüm yapılara rağmen direniş eğiliminin güçlenmesi ise işgalcilerin kudurganlığını artırıyor. Nitekim ırkçı-faşist zihniyetlerini pervasızca sergileyen bazı İsraili yetkililer, burada yaşayan 3 milyonu aşkın Filistinliyi Ürdün'e sürmek gerektiğini açıkça dile getiriyor. Bu soykırımcıların böyle planları olsa da gelişen direniş heveslerini kursaklarında bırakacaktır. Aynı planı Gazze için de yapmışlardı. Aksa Tufanı saldırısı sonrasında yaşananlar, ağır bedeller pahasına da olsa direnen halkların bu türden vahşi planları bozabileceğini göstermiştir.

Siyonizm yayılmacılık ve işgale dayandığı için İsrail'in halen bir anayasası ve resmi sınırları yoktur. İşgalin sınıra dayanması ise, batılı emperyalistlerin bu projesi için sonun başlangıcı anlamına geliyor. Nitekim 7 Ekim'den sonra süreç tersine işliyor. Hem Gazze çevresindeki hem Güney Lübnan sınırına yakın bölgelerdeki Yahudi "yerleşimciler" göç etti.

Yani yeni topraklar işgal etme imkanı kalmadığı gibi, 1948'de işgal edilen toprakların bir kısmı da "yerleşimciler" için güvenli değil. Oluşan bu yeni durum sadece İsrail rejimi için değil, bu savaş aygıtını Ortadoğu'nun kalbine bir hançer gibi saplayan emperyalistleri de açmaza sürüklüyor. Gazze'de soykırımı bu kadar aleni bir şekilde yapmaları da ABD ile tüm batılı emperyalistlerin soykırımcı çetenin arkasında saf tutmaları da bu yeni durumla bağlantılıdır.

Emperyalist/Siyonist güçlerin savaş bölgeye yayma, daha çok kan dökme, daha çok yıkım gerçekleştirme politikası devam ettikçe, halkların direnişinin gelişmesini hiçbir güç engelleyemez. Batı Şeria söz konusu olduğunda ise bu özellikle öyledir. Batı Şeria kazanı kaynamaya devam edecek, bunun ise bir noktada patlaması kaçınılmaz olacaktır.

Bangladeş'te halk hareketi

Bangladeş, Temmuz ayı başından itibaren tarihinin en yaygın, en kitlesel ve en militan eylemlerinden biriyle sarsılıyor. Yüksek Mahkemesi'nin kamu istihdamının yüzde 30'unu 1971'deki bağımsızlık savaşı gazilerinin aile üyelerine (çocukları ve torunları) ayıran kota sistemi kararını onaylaması, kitlelerde biriken öfkenin patlamasını tetikledi.

İlk defa 1972'de uygulamaya konulan ve verilen büyük mücadeleler sonucu 2018'de kaldırılan kota sistemi, 5 Haziran'da yeniden uygulamaya konulmak istendi. Kota sisteminin ayrımcı olduğunu savunan ve "Liyakat" talep eden öğrencilerin öncülük edip başlattığı eylemler, devlet terörüne meydan okuyarak günden güne büyüdü. Söz konusu olan kota sistemi, başından beri tepkiyle karşılandı ve defalarca kitlesel protestolarla yanıtlı. Sistemin dayatmasında ısrar etmesine karşı başlayan eylemler, kısa sürede ülkeyi boydan boya kaplayan ve zorba başbakanın ülkeden kaçmasıyla sonuçlanan sarsıcı bir fırtınaya dönüştü. Harekette kadınlar ve gençler son derece önemli bir rol oynadı.

Hareket, başlangıçta üniversitelerle sınırlıydı. Başbakan Şeyh Hasina hükümeti buna şiddetle karşılık verdi. Ayrıca Hasina'nın, 14 Temmuz'da sokaklara çıkan protestocuları hedef alan açıklaması, halk kitlelerinin de öfkesini körükleyen bir rol oynadı. Hasina, protestocuları, 1971 Kurtuluş Savaşı sırasında Pakistan ordusuyla iş birliği yapanlar için kullanılan aşağılayıcı bir terim olan "Razakarlar" olmakla itham etti. Bu karşılaştırma kitlelerin öfkesini daha da büyüttü ve hareketin tüm ülkeye yayılmasına vesile oldu. Eylemlerin hızla büyüyüp ülke geneline yayılmasıyla hükümet, polis ve paramiliter güçlerini vahşice eylemlerin üstüne sürdü ve birçok kişiyi katletti. Tüm eğitim kurumlarını kapatarak ve tutuklananlara işkence yaparak eylemleri bastırmaya çalıştı. Ordu ve sınır muhafızları konuşlandırıldı. Ülke çapında ateş etme emrini de içeren sokağa çıkma yasağı ilan etti, internet ve telefon bağlantılarını kesti. Ancak tüm bunlar, hareketin kitleselleşip militanlaşarak dalga dalga ülkeye yayılmasını önleyemedi.

Bangladeş'in bağımsızlığından bu

yana gençlik ve öğrenci hareketleri her zaman baskıcı, zorba ve sömürücü iktidarlara karşı kitlesel mücadelenin öncüsü ve bel kemiği olmuştur. Şimdi de böyle oldu. Eylemler günden güne büyüdü ve popüler bir "ayrımcılık karşıtı öğrenci hareketi" biçimini aldı. Ancak eylemler giderek öğrenci hareketinin ve kota reformunun ötesine geçti ve toplumun ezilen ve sömürülen toplumsal katmanların taleplerini de içerecek şekilde genişleterek yayıldı.

170 milyonluk ülkede 18 milyon genç işsiz ve her yıl on binlerce üniversite mezununun da bunlar ekleniyor olması, yüzde 50'den fazla olan çok derin bir yoksulluk, artan enflasyon ve yüksek yaşam maliyeti, despotik yönetim ve yaygın insan hakları ihlalleri, siyasal hak ve özgürlüklerden yoksunluğun yanı sıra bir dizi ekonomik ve sosyal sorun, militan halk hareketinin yayılmasına etki eden faktörler oldu.

Rejimin terör dalgası ve hareketinin politik taleplerle radikalleşmesi

Hükümet, bu hareketi bastırmak için polisi ve iktidardaki Awami Birliği Partisi'nin haydutlarını görevlendirdi. 300'ü aşkın insan katledildi, 7 bin kişi yaralandı, 10 binden fazla kişi tutuklandı ve 200 binden fazla kişinin polis kayıtlarına geçtiği ileri sürüldü. Bu terör dalgası ve katliam, halkın zorba Hasina rejimine karşı öfkesinde bir dönüm noktası oldu. Eylemler, siyasal hak ve özgürlükleri ölçsüz şiddet kullanarak bastırmaya çalışan hükümete karşı bir halk hareketi niteliğine sıçradı.

Öğrenci hareketi 22 Temmuz'da do-

kuz maddelik bir talep listesi yayınlayarak, hareketin artık sadece kota sistemine karşı mücadele etmediğini ilan etti. Bunlar arasında, Başbakan katliamların sorumluluğunu üstlenmeli ve kamuyu önünde özür dilemeli, iktidardaki partinin genel sekreteri olan İçişleri ve Ulaştırma Bakanı istifa etmeli, Bangladeş Chhatra Birliği (hükümetin paramiliter grubu olan hükümet yanlısı öğrencilerin örgütü) öğrenci siyasetinden dışlanmalı, göstericilerin herhangi bir cezaya maruz kalmayacakları garanti altına alınmalı, tutuklular serbest bırakılmalı gibi talepler listede yer aldı.

Bir aşamadan sonra Başbakan Hasina, hareketin öncülerıyla görüşme isteğini dile getirmek zorunda kaldı ancak artık çok geçti. Hareketin koordinatörleri "katil" hükümetle diyaloga girmeyi reddettiler. Koordinatörlerden biri olan Nahid İslam talebi reddetme nedenlerini şöyle açıkladı:

"Mevcut hükümetin talimatıyla bir katliam yaşandı. Kadın, çocuk, öğrenci, öğretmen, işçi, her kesimden insanlar katledildi. Katilleri yargılamak yerine öğrenciler rastgele tutuklanıp işkence gördü. Böyle bir hükümetten tarafsız bir yargılama veya soruşturma bekleyemeyiz. Bu nedenle bu diktatör hükümetin istifası çağrıda bulunuyoruz."

Ayrıca Şeyh Hasina'nın sadece istifa etmekle kalmayıp cinayet, yağma ve yolsuzluk suçlarından da yargılanması gerektiğini söyledi.

"Sadece istifa ederek ona bir çıkış yolu sunmak istemiyoruz. İstifa etmeli ve

adalet önüne çıkarılmalıdır" talebini dile getirdi.

"ZORBALAR KALMAZ GİDER"

5 Ağustos öğle saatlerinde on binlerce gösterici, öfkeli sloganlar atarak Başbakanlık konutuna yürüdü. Başbakan istifa etmek ve askeri helikopterle Hindistan'a kaçmak zorunda kaldı. Binlerce gösterici çatlı aşarak hükümet binasını işgal etti ve zaferini kutladı. Hasina'nın ülkeden kaçmak zorunda kalmasında tekstil işçilerinin belirleyici olduğu ifade ediliyor. Yaygın ablukaların, ana güzergahlardaki barikatların, internet ve iletişim kesintilerinin, ülkenin ihracatının yüzde 80'inin bağlı olduğu kırılan tekstil tedarik zincirini ciddi şekilde etkilediği vurgulanıyor. Sektör sadece birkaç günde 53 milyon Euro zarar bildirdi. Yüzlerce fabrika "Vandalizm" korkusuyla kapılarını kapattı. Bangladeş Hazır Giyim İşçileri Sendikası Merkezi'nden (GWTUC) aktivist Ferdowsi Rahman, çeşitli sektörlerden sanatçılar, aydınlar ve öğretmenlerle birlikte halihazırda yer aldıkları protestolara binlerce hazır giyim işçisinin katılmaya başladığını söyledi. Zira öğrenci koordinatörü de tekstil işçilerini greve çağırması ve tarihsel rollerini oynamalarını istemişlerdi. Hasina'yı kaçmak zorunda bırakan hareketin başarısında, 2013'ten bu yana eylem ve grevlerle daha iyi ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesini talep eden tekstil işçilerinin sürece dahil olması büyük rol oynadı.

Başbakan'ın istifa edip kaçmasından sonra ordunun komutanı General Waker-Us-Zaman, geçici bir hükümetin kurulacağını duyurdu. Genelkurmay başkanı ayrıca, hükümete karşı öfkeyi körükleyen öğrenciler tarafından düzenlenen eylemlere yönelik ölümcül baskılara ilişkin soruşturma açma sözü ve ordu ile polis eylemlere ateş açmayacağına dair güvenceler verdi. Öğrenci hareketinin ana koordinatörleri ise, üyelerini ulusal geçici hükümete önerceklerini ve başka hiçbir organı desteklemeyeceklerini belirttiler. Ülkenin zorba başbakanı, halkın militan ve kitlesel silkinışı karşısında tasını tarağını toplayıp kaçtı. Ama zorbarın sistemi yerli yerinde duruyor. Dolayısıyla Bangladeş işçi sınıfı, gençliği ve emekçi halkını daha büyük bedeller ve zorlu mücadeleler bekliyor.

ABD emperyalizminin Venezuela “sancısı”

Venezüela’da devlet başkanlığı seçimleri 28 Temmuz’da gerçekleştirildi. Venezuela seçim komisyonu, ilk sonuçlara göre, Maduro ve Birleşik Sosyalist Parti’nin (PSUV), Edmundo Gonzalez’in yüzde 44’lük oy oranına karşı yüzde 51’lik “kesin” bir üstünlüğe sahip olduğunu duyurdu.

Sonuçlar Amerikan kuklası sağcı-faşist muhalefetin birkez daha hezimete uğradığını ve Nicolas Maduro’nun üçüncü kez devlet başkanlığına seçildiğini gösteriyor. Buna rağmen seçimleri kazandığını iddia eden muhalefet, sokaklara çıkarak Maduro’nun başkanlığını tanımadığını ilan etti. Bu iddiayı veri kabul eden Biden yönetimi de aynı telden çalmaya başladı. Gelişmeler üzerine Maduro, Yüksek Mahkeme’den seçim anlaşmazlığını çözmesini talep etti ve yakın gelecekte tüm seçim verilerini sunma sözü verdi.

Caracas’tan yapılan açıklamalar, Amerikan yönetiminin provokatif tutumlarına engel olmadı. ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken 1 Ağustos’ta sahneye çıkarak Venezuela seçimlerinin “kesin sonucunu” açıkladı:

“Ezici kanıtlar göz önüne alındığında, ABD ve en önemlisi Venezuela halkı için Edmundo Gonzalez Urrutia’nın Venezuela’nın 28 Temmuz başkanlık seçimlerinde en çok oyu aldığı açıktır.”

Blinken, “Venezüela’da demokratik normların yeniden tesis edilmesi” ile de “ilgili” görünüyor. Açıklamasında, “Venezuela’da demokratik normların yeniden tesis edilmesi sürecine tam destek veriyoruz ve uluslararası ortaklarımızla birlikte bu süreci desteklemenin yollarını değerlendirmeye hazırız” ifadelerini kullanan Blinken, “sağcı-faşist ortaklarımızla Maduro’ya karşı yeni bir darbe yapmanın yolunu arıyoruz” demeye getiriyor.

Blinken’den geri kalmayan ABD Başkan Yardımcısı ve Demokratların başkan adayı Kamala Harris ise şu açıklamayı yaptı:

“Barışçıl protestoculara ve siyasi aktörlere yönelik şiddet, taciz ve tehditler kabul edilemez. ABD Venezuela halkının yanındadır ve halkın iradesine saygı gösterilmelidir.”

Bu ve benzer küstahça açıklama ve çağrılar hem Maduro’yu hem ona destek verenleri hedef alan küstahça tehditlerdir. Gelişmeler üzerine televizyonda yap-

tığı konuşmada Maduro, ABD tarafından tezgahlanan bir “faşist darbe” girişimi ile karşı karşıya olduğunu söyledi ve orduyu “tetikte ve her şeye hazır olmaya” çağırdı.

ABD emperyalizmi ile siyonist lobilere sırtını dayayan Venezuela muhalefeti de seçim sonuçlarını tanımadığını ilan etti. Bu açıklamanın peşi sıra sokaklara çıkarak provokasyonlara girişti. Seçimi kazandığını iddia eden muhalefetin organize ettiği eylemlere katılım sınırlı oldu. Katılımın sınırlı olması, fiili durum yaratarak Maduro’yu devirme hesapları, önceki seçimlerde olduğu gibi yine tutmadı. Buna karşın hem Amerika hem kıtadaki işbirlikçi rejimler, Maduro’nun başkanlığını tanımamak için ayak diriyor.

Kıta ülkelerinden Arjantin, Şili, Kosta Rika, Peru, Panama, Dominik Cumhuriyeti ve Uruguay yönetimleri, Venezuela seçim sonuçlarını tanımadıklarını ilan ederek ABD’nin arkasında saf tuttular. Bu tutuma tepki gösteren Maduro yönetimi, adı geçen devletlerin Caracas’taki diplomatik temsilcilerini ülkeden kovdu. Gelişmeler üzerine Maduro yönetimi-

ne destek verenler de sokaklara çıkarak ABD’nin küstahça müdahalesine ve Amerikancı muhalefete karşı gösteriler düzenledi.

Müdahalelere ve baskılara rağmen geri adım atmayan Maduro, Venezuela’da seçim sonuçlarını ABD’nin değil halkın belirlediğini söyledi. Biden yönetiminin seçimle ilgili kınama açıklamalarının ardından başlayan protesto gösterilerini “Venezuela’ya karşı darbe girişimi” diye niteleyen Maduro, Blinken’in açıklamasına ise “ABD, burnunu Venezuela’nın iç işlerine sokmasın” yanıtını verdi.

GAZZE’DEN CARACAS’A

Maduro’nun ülkesine yapılan dış müdahaleler konusunda yaptığı son açıklamada dikkat çeken bir vurgu yer aldı. “Dünya siyonizminin eline düşmemesi için Venezuela’yı savunacağız” ifadelerini kullanan Maduro, ABD merkezli darbe girişiminde siyonist lobilerin oynadığı role işaret etti.

Maduro’nun bu vurguyu yapması tesadüf değil. Zira Maduro liderliğindeki Venezuela yönetimi baştan beri emper-

yalist/siyonist güçlerin Gazze’de girişimleri soykırım savaşına karşı çıktı. Sadece Venezuela değil, kıtanın bazı ülkeleri de siyonist diplomatları kovdu. Venezuela ise, Hugo Chavez’in başkan olmasından bu yana Filistin halkının haklı ve meşru mücadelesini destekleyen bir tutum içinde. Bu ise sadece Tel Aviv’deki soykırımcı savaş çetesi değil ABD ve Latin Amerika’daki destekçilerini de rahatsız ediyor. Bu bağlamda, Venezuela’daki sağcı-faşist muhalefetin siyonist lobiler tarafından desteklendiğinden kuşku duymak için hiçbir neden bulunmuyor.

Her seçimde benzer bir oyun çeviren Amerikancılar bu defa da ilk hamlede hedeflerine ulaşamadılar. Ancak bu heveslerinden vazgeçmeyecekleri de kesin. Dolayısıyla Venezuela’da gerilim ve çatışmaların devam edeceğini ön görmek zor değil...

ABD'nin barut fıçısını Avrupa'dan Asya'ya taşıma çabası

ABD ile Çin arasındaki rekabet ve gerilim siyasi, askeri ve ekonomik dinamikleri şekillendirecek tarzda tırmanıyor. İkili arasındaki ilişkinin izlediği seyir ve şiddetlenerek devam etmesi kaçınılmaz olan gerilim, ABD-Çin arasındaki hegemonya krizini tehlikeli boyutlara taşıyor. Bu iki küresel gücün dünya egemenliği uğruna sürdürdüğü mücadele 21. yüzyılda emperyalistler arası ilişkilerin seyrini belirlemede temel bir rol oynayacak. Dünyanın girmiş bulunduğu yeni paylaşım ve emperyalistler arası sertleşen hegemonya mücadelesinde Asya-Pasifik, önemli bir çatışma ve kriz coğrafyası olarak daha fazla öne çıkıyor. Zira ABD, Çin'e karşı tezgahladığı kışkırtıcı provokasyonları bu coğrafyada gerçekleştiriyor.

Asya-Pasifik bölgesinin yüzyılımızın jeopolitiğinin merkez üssü olacağı konusunda pek bir tartışma kalmadı. Çin'in kendi egemenlik alanı olarak gördüğü Güney Çin Denizi ise, ABD ile çatışmanın merkezi arenası haline geliyor. Zira Güney Çin Denizi, özellikle Çin-Amerikan ilişkileri için özel bir öneme sahip. Çünkü burası, zengin petrol ve enerji kaynakları alanıdır. Devasa petrol ve doğal gaz rezervleri bu bölgede bulunmaktadır.

Pekin yönetimi, Güney Çin Denizi'nin neredeyse tamamında "tarihsel olarak" egemenlik iddiasında bulunuyor. Hegemon gücünü koruma hedefinin yanı sıra ABD'nin müttefiki olan bölgedeki devletlerin Çin'i dengeleyecek güçte olmaması, ABD'nin olası bir çatışmada doğrudan yer almasını dayatıyor. Dolayısıyla Asya-Pasifik söz konusu olduğunda Güney Çin Denizi, emperyalist-kapitalist güçler arasında yüksek çatışma riski barındırmaktadır. Çin'in küresel kapitalist çıkarlar peşinde koştuğu gerçeği bir yana bırakılırsa, Amerika'nın küresel hegemonyasını koruma hedefi, Hint-Pasifik'te Çin'e karşı saldırgan bir politika izlemesini, türlü yollarla Çin'i sürekli provoke etmesini zorunlu kılıyor. Sayısız kışkırtma ve provokasyonların yanı sıra ABD öncülüğünde bölgede sıklaşan askeri tatbikatlar da bu amaca yöneliktir. Tüm bunlar ise olası bir çatışma riskini giderek arttırıyor.

DÜNYANIN EN BÜYÜK TATBİKATI VE İKİ ABD BAKANININ ASYA ZİYARETİ

Haziran ayının son haftasından bu

yana 29 ülkenin deniz kuvvetleri, bu bölgede dünyanın en büyük deniz tatbikatını sürdürüyor. Tatbikat resmi olarak 27 Haziran'da başladı ve 1 Ağustos'a kadar sürecek. ABD liderliğindeki Rimpac 2024 (Pasifik'in Kenarı Tatbikatı), 1971'den bu yana düzenlenen 29. Tatbikattır. Bu militarist gösteriyi organize eden ABD "Özgür ve açık bir Hint-Pasifik'i teşvik ettiği iddiasındadır. Toplamda 25 binden fazla asker bu savaş şovu için seferber edildi. 40 geminin yanı sıra 3 denizaltı, 14 ülkenin kara kuvveti ve 150'den fazla uçak ve helikopter yer alıyor. ABD 3. Filosu komutanı Koramiral John Wade, "Rim of the Pacific yıllar içinde büyüyerek dünyanın en büyük ve önde gelen ortak deniz eğitimi fırsatı haline geldi" diyor. Tatbikatın amacı, "...hayati önem taşıyan Hint-Pasifik bölgesinde barış ve istikrara katkıda bulunmak" olarak lense ediliyor.

ABD, Güney Çin Denizi ve Tayvan Boğazı bölgesinde Çin üzerindeki baskıyı arttırmak, kuşatmayı yoğunlaştırmak istiyor. Bu devasa savaş gösterisi de aynı amaçla organize edilmiştir. RIMPAC tatbikatının en yıkıcı etkisi, Asya-Pasifik bölgesindeki provokasyonu tırmandırmasıdır. Bu, dünyaya giderek artan gerginliklerin kısır döngüsünü dayatan gerçek kışkırtıcının ve barışın düşmanının kim olduğunu göstermektedir. Güney Çin Denizi, özellikle Çin-Amerikan ilişkileri için özel bir öneme sahip. Çünkü ABD, Asya-Pasifik bölgesi üzerinde hegemonya kurmanın, küresel rekabette bunu bir imkana çevirmenin ve Çin'i dizginlemenin bu alana hâkim olmaktan geçtiğini var sayıyor.

Çin'i engellemenin yollarından biri de ABD'nin Asya-Pasifik'teki müttefiklerini silahlandırıp güçlendirmektir. Müttefikleri ve ortakları arasındaki iş birliğini

genişletmek, yeni ittifaklar ve ortaklıklar kurmak, Çin'i kontrol altına almak ABD için olağanüstü bir önem taşıyor. ABD'nin Asya'daki işbirlikçilerini çoğaltmak ve onları savaş arabasına bağlamak büyük bir ihtiyaçtır.

Bu hedef çerçevesinde Geçen hafta, ABD Dışişleri Bakanı Blinken ile Savunma (yani savaş) Bakanı Lloyd Austin, Asya ziyaretine çıktılar. Bu ziyaretin temel amacının, ABD'nin müttefiklerine ve ortaklarına desteğini sağlamak olduğu açıklandı. Japonya'yı ziyaret eden iki Bakan, Çin'in "saldırganlığının" bir tehdit oluşturduğunu ilan ettiler. Japonya ile askeri ittifakı yükseltmek, ama özellikle de "ortak savunma" yeteneklerini güçlendirmek için adımlar atıldılar. Bu adımla "ABD-Japonya ittifakının önemini" yeniden vurguladılar. Japonya'da ortak bir askeri karargâh kurulması konusunda anlaşıldı.

Yapılan açıklamaya göre Blinken ve Austin, Japonya'yı "korumak" için ABD'nin caydırıcılığını artırma konusundaki kararlılıklarını da yinelediler. Çin'in Doğu ve Güney Çin Denizlerinde artan güç gösterilerinin yanı sıra nükleer cephaneliğinin hızla genişlemesi "ciddi endişelere" neden oluyor. Kuzey Kore'nin nükleer silah ve füze programları Rusya, Çin ve Kuzey Kore arasında iş birliğinin artmasının ise kaygıları arttırdığı söyleniyor.

ABD, "genişletilmiş caydırıcılıkla" Güney Kore'yi "savunmak" için nükleer silahlar da dahil olmak üzere askeri gücünün "tüm kapsamını" kullanmaktan söz ediyor. South China Morning Post'in bildirdiğine göre ABD, NATO'nun dört Hint-Pasifik ortağını "kurumsallaştırmak" istiyor. ABD, bu ülkelerle askeri bağları güçlendirme ve onları NATO çerçevesine

entegre etme hedefine ulaşmak için bir dizi mekanizma kurmayı hedefliyor.

Japonya, Avustralya, Yeni Zelanda ve Güney Kore'den oluşan grup, IP4 diye adlandırılıyor. Bu dört ülke NATO'nun kritik "küresel ortakları" diye anılıyor. NATO'nun küresel savaş gücünün Asya-Pasifik bölgesine erişimini genişletmek ve "stratejik rakip" ilan edilen Çin'e karşı bu emperyalist savaş aygıtını kullanmak ABD'nin temel planlarından biri. Bu dört Asya devletinin ABD'nin savaş tuzağına düşüp düşmeyecekleri henüz belli değil. ABD ise, onları savaş hazırlığına dahil etmek ve olası bir savaşta onları kullanmak istiyor.

Savaş, çatışma, sürekli gerilim yaratma ve NATO'yu Çin'e karşı kullanmanın nelerle sonuçlanacağı güncel gelişmelerle sabittir. Rusya ve Ukrayna arasındaki çatışma, NATO'yu tahkim etmek için fırsat sayıldı. ABD NATO'nun kollarını Çin'in çevresine de uzatmaya çalışıyor. Bu stratejik genişleme, dengesiz bir barut fıçısını Avrupa'dan Asya'ya taşımaya benziyor.

ABD, Çin'i kuşatmak için bölgedeki askeri varlığını artırıyor. Güney Çin Denizi'ndeki mevcut gelişmeler, gerilimi sürekli artıran bir rol oynuyor. Çin'in, ABD ve müttefiklerinin güç gösterilerine gerekirse askeri güçle karşı koyacağını açıklaması, çatışmalara başka bir boyut kazandırıyor. Çin'in yükselişini kontrol altına almak ve Asya'daki üstünlüklerini sürdürmek konusunda hayati çıkarı olan ABD ise provokasyonlarını tırmandırıyor. Çin'in yükselişinin, Amerika'nın Asya-Pasifik politikasına yönelik en büyük uzun vadeli zorluk olması ise, ABD'yi daha da saldırganlaştırıyor.

Her kıtada savaş tatbikatları

A. Vedat Ceylan

Gazze'deki soykırım sürerken, Ukrayna savaşı yeni bir boyut kazanıyor; Orta Doğu'da yaşananlardan sonra gergin bekleyiş sürerken, emperyalist güçler savaş manevralarını yoğunlaştırıyor. Kapitalist/emperyalist sistemin militarist histerisi şiddetlenirken, Bundeswehr'in (Alman ordusu) internet sayfasında bu savaş tatbikatlarının nasıl da "dost-müttefik" yaftalaması ile pazarlandığına tanık oluyoruz. Alman ordusunun internet sayfasında, "Bundeswehr Hindistan'ın davetini kabul ederek 6-13 Ağustos tarihleri arasında gerçekleşecek olan Tarang Shakti Tatbikatına katılacak" haberi veriliyor. Bundeswehr öncesinde 12 Temmuz - 2 Ağustos tarihleri arasında Avustralya'da gerçekleştirilen "Pitch Black 2024" tatbikatına da katılmıştı.

TARANG SHAKTİ TATBİKATI

Almanya, Hindistan'ın geniş çaplı "Tarang Shakti" askeri tatbikatına katılmayı kabul ederek, Bundeswehr güçlerini stratejik hedeflerle Hindistan'a gönderiyor. Alman Hava Kuvvetleri'nin dünya genelinde gerçekleştirdiği iki aylık tatbikat turunun sonunda katıldığı bu "etkinlik", pek çok açıdan dikkate değer. Tarang Shakti Tatbikatı, Almanya ve Hindistan hava kuvvetlerinin Hindistan topraklarında birlikte gerçekleştirdiği, daha önce benzeri görülmemiş bir büyük savaş tatbikatıdır. Bu tatbikat, Hindistan'ın birçok yabancı ülkenin katılımıyla gerçekleştirdiği ilk büyük hava savaşı tatbikatı olma özelliği de taşıyor.

Hindistan, yıllardır ABD, Rusya, Fransa ve Umman gibi ülkelerle ikili askeri tatbikatlar düzenliyor. Yeni Delhi "mevcut herhangi bir ittifakın parçası olmamak için" değişik güçlerle hareket ettiğini söylüyor.

Hindistan, en son 1962 yılında Çin'e karşı yenilgiye uğradığı savaştan sonra 1963'te ABD, İngiltere ve Avustralya ile böyle bir tatbikat gerçekleştirmişti.

Hindistan, ABD ve Batı tarafından Çin'in Asya'daki en büyük rakibi ve "kullanışlı bir aparat" olarak konumlandırılmak isteniyor.

ABD ve Batı her platformu Çin'i geri letmenin bir aracı olarak kullanmak için adeta çırpınıyor. Alman Hava Kuvvetleri'nin "Tarang Shakti Tatbikatı davetine" icap etmesi, Avrupa'nın Çin'e karşı tutu-

munu net bir şekilde ortaya koyuyor.

Tatbikatın ilk aşaması, Hindistan'ın güneyindeki Sular Hava Üssü'nde yapılıyor. Bu üs, Çin sınırından oldukça uzak olsa da Hint Okyanusu üzerinde kontrol sağlamada stratejik bir konuma sahip.

Bundeswehr, beş Eurofighter savaş uçağı ve bir nakliye uçağıyla bu tatbikata katılıyor. İngiltere, İspanya ve Fransa üç Rafale savaş uçağı, bir tanker uçağı ve bir nakliye uçağıyla tatbikatta yer alıyorlar. Avrupa'dan katılan uçakların çoğu Hindistan Hava Kuvvetleri'nin de katıldığı ve 12 Temmuz - 2 Ağustos tarihleri arasında Avustralya'da gerçekleştirilen "Pitch Black 2024" savaş tatbikatında da yer almıştı.

Tarang Shakti Tatbikatının ikinci aşaması 29 Ağustos - 14 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirilecek. Ancak Almanya Hava Kuvvetlerinin bu ikinci aşamada yer almayacağı açıklandı.

İkinci aşamaya ABD, Avustralya, Singapur, Birleşik Arap Emirlikleri, Yunanistan ve Bangladeş gibi ülkelerden uçaklar katılacak. Ancak, Bangladeş'te yaşanan siyasi kriz sonrası Bangladeş'in katılımı belirsizliğini koruyor. Tatbikata 18 ülkeden gözlemcilerin de katılacağı bildirildi.

Tatbikatın ikinci bölümü, Hindistan'ın

kuzeybatısında Pakistan sınırına yakın Jodhpur Hava Kuvvetleri Üssü'nde düzenlenecek. Bu üs, 1999 Kargil Savaşı (Pakistan'la sınır anlaşmazlığı savaşı) sırasında kritik bir rol oynamıştı. Hindistan, burada ağırlıklı olarak Rus yapımı savaş uçakları bulunduruyor.

HİNDİSTAN'DAN FRAKLI İPLERDE OYNAMA CAMBAZLIĞI

ABD ile Batı Hindistan'ı hem Çin'e karşı konumlandırmak hem Rusya ile askeri ve savunma iş birliğini sabote etmek istiyorlar. Bunun için Hindistan'a "dost eli" uzatıyor ve Moskova'dan uzaklaşmasına "yardımcı olmak için" çaba harcıyorlar. Özellikle Almanya burada "cömert" davranıyor. Berlin "Yeni Delhi ile yoğun askeri ve savunma sanayi iş birliği kurma arzusunu" dile getirerek, "Almanya, Hint-Pasifik bölgesinde güçlü bir varlık oluşturmak ve NATO dışındaki stratejik ortaklarla iş birliğini güçlendirmek istiyor." Bu çerçevede, Alman donanması da Hindistan'ı ziyaret etmeyi planlıyor. Ayrıca, Almanya'nın silah şirketleri de Hindistan'dan sipariş alma hesabıyla avuç ovuşturuyorlar. Hindistan'ın, Thyssen-Krupp Marine Systems'den "altı denizaltı ve A400M nakliye uçakları satın

almayı değerlendirdiği" haberleri şimdiden övünç kaynağı sayılıyor.

Hindistan uzun yıllardır savunma alanında "kendi kendine yetme" hedefine odaklanmış durumda. HAL Tejas adlı savaş uçağı ve HAL Dhruv adlı helikopterin yanı sıra kısa menzilli Prahaar füzelerini de üretmektedir. Hindistan, Rusya'nın yardımıyla geliştirdiği Brahmos seyir füzeleri ile savunma sanayisini güçlendiriyor. Stockholm merkezli SIPRI raporlarına göre Hindistan'ın savunma ihracatı son dönemde yıllık 2,5 milyar dolar seviyesine ulaşmış bulunuyor.

Ukrayna savaşı nedeniyle bir düşüş olsa da Rusya hala Hindistan'ın en büyük silah tedarikçisi. SIPRI'nin verilerine göre, Rusya'nın Hindistan'a silah satmadaki payı düşmüş, ABD ve Fransa gibi ülkelerden yapılan alımlar ise artmıştır. 1998 yılında Fransa ile stratejik bir ortaklık kuran Hindistan, silah alımlarında Fransa'ya "öncelik" tanıyor.

Fransa, Hint Okyanusu'ndaki "denizasıırı toprakları" sayesinde Hindistan ile askeri iş birliğini sürdürüyor.

Fransa, Hint Okyanusu'nda Hindistan'la birlikte ortak deniz tatbikatları ve hava kuvvetleri tatbikatlarının yanı sıra kara kuvvetleri tatbikatları da gerçekleştiriyor.

Tüm bu çabalar elbette ki Hindistan'ı askeri alanda Rusya'dan uzaklaştırmak ve bölgede Çin'e karşı kullanışlı bir güç yaratmak içindir.

ABD, Batı ve Hindistan arasındaki bu "iş birliği", Hint-Pasifik bölgesindeki jeopolitik dinamiklerin gerildiği ve değişkenlik gösterdiği bir döneme denk geliyor.

Amaç, bölgedeki güvenlik ve savunma iş birliklerini derinleştirerek, Çin'e karşı ortak bir "stratejik duruş" sergilenmesini sağlamaktır.

Tarang Shakti tatbikatı, bu "stratejik iş birliğinin" somut bir örneğini oluşturuyor ve bölgedeki güç dengelerinin yeniden şekillenme eğilimi gösterdiği bir dönemde önemli bir rol oynuyor.

Hindistan'ın Batılı emperyalistlerin Çin'e saldırı rampası olmayı kabul edip etmeyeceği ilerleyen süreçte belli olacak. Ancak yapılan tatbikatlara rağmen, bir cambaz gibi farklı iplerde oynayan Hindistan'ın ABD-NATO cephesinin tuzağına düşmesi kolay görünmüyor.

ABD savaş gemileri Ortadoğu'da...

A. Engin Yılmaz

“BÜYÜK SAVAŞA” DOĞRU MU?

Netanyahu'nun kudurgan saldırganlığı ve savaşı yayma hırısı, ABD ve AB'nin buna tam destek vermesi, küresel çapta etki ve sonuçlar yaratmış olan Ortadoğu krizini daha da tırmandırdı. Son aylardaki gelişmeler ciddi sonuçlar doğurmaya aday görünüyor. Ortadoğu, güncel gelişmeler üzerinde de dünya kapitalizminin krizinin odak noktası haline geldi.

Netanyahu'nun ABD ziyareti ve Kongresi'ndeki bol alkış alan konuşmasından birkaç gün sonra tüm Ortadoğu bir kez daha büyük bir savaşın eşiğine yaklaştı. Ziyaretten sonra İsrail adeta çığırından çıktı. Üst düzey Hizbullah komutanı Fuad Şükür Beyrut'ta, hemen ardından Hamas lideri ve baş müzakerecisi İsmail Haniye Tahran'da İsrail tarafından öldürüldü. İsrail, Lübnan ve Tahran'da işlediği cinayetlerin yanı sıra, Güney Lübnan, Suriye ve Irak'taki hedeflere de saldırarak savaşın yayılmasına yeni halkalar ekledi. İsrail'in savaşı geniş bir alana yayma çılgınlığı içine girmesi, Washington'un onay ve desteğini aldığını gösteriyor. Bu ve öteki gelişmeler Ortadoğu'da savaş, ölüm ve yıkım potansiyeline yenilerini ekleyecek, bölgeyi daha büyük, ucu açık bir savaşın eşiğine getirecek gibi görünüyor.

İsrail'in Hamas liderini Tahran'da öldürmesi, İran'ın itibarına büyük bir darbe ve ciddi bir aşağılama olduğu gibi, İran'ı, İsrail'e karşı büyük bir misilleme yapmaya zorlama amacı da taşıyor. İran'ın, kendi başkentindeki saldırganlığa yanıt vermek zorunda kalacağı kesindir. İsrail'e “sert ceza” verme sözü veren İran, “İsrail'in tüm kırmızı çizgileri aştığını, tepkinin de hızlı ve sert olacağını” ilan etti. Dolayısıyla “yaşanan çatışmaya barışçıl bir çözüm bulmak için dost ve dost olmayan devletlerden gelen talepleri” reddetti. İsrail ise, İran'ı “acı bir bedel” konusunda uyardı. Joe Biden da Netanyahu'ya “ABD'nin İran'dan gelen tüm tehditler karşısında İsrail'in güvenliğine bağlı kalacağına” dair güvence verdi. Böylece kendisini belli sınırlar içinde dizginlemeye yönelik tüm girişimleri reddedip sürekli olarak yangını körükleyen Netanyahu, ABD tarafından sonuna kadar destekleneceğini bir kez daha garantilemiş oldu.

İran tarafından İsrail'e yapılacak saldırının, Nisan ayında gerçekleştirilen saldırıdan daha geniş ve sert olacağını ön-

gören ABD ve İsrail, Wall Street Journal gazetesinin bildirdiğine göre, İran'dan gelebilecek bir saldırıyı püskürtmeye hazırlanıyor. Yanı sıra ABD Savunma Bakanı Lloyd Austin, İsrailli meslektaşları Yoav Galant'a ABD'nin bölgedeki askeri yeteneklerinin yeniden düzenlediğini bildirdi. Alman Savunma Bakanı Boris Pistorius de İsrail'i korumak için harekete geçmek gerektiğini belirtirken, Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock ise, bir kez daha Hizbullah'ı suçlayarak “İsrail'e yönelik saldırılarının durması gerektiğini” söyleyip, “Bölgesel bir yangını önlemek için artık birlikte çalışmanın önemini vurgulamak” gibi bir arsızlık sergiledi. Zira yangını önlemek bir yana, bunu körüklemek için zaten ABD ve İsrail'le birlikte çalışıyorlar. ABD ve batılı emperyalist müttefikleri hep bir ağızdan İsrail'in “teröristlere” karşı meşru müdafa hakkını vurgularken aynı zamanda “her iki tarafa” da (aslında İsrail hariç) “itidal” çağrısında bulunması, ikiyüzlülüktür.

İsrail'in Tahran ve Beyrut'ta işlediği iki cinayet ve savaşı bölgeye yayma çabası, karşı karşıya olan güç blokları arasındaki çelişki ve çatışmayı da yeni bir düzeye taşıyacak. ABD ve batılı emperyalist müttefikleri İsrail'in ardında dizilirken, Rusya, Çin ve bazı güney ülkeleri, taraflardan birinin baş müzakerecisinin öldürülmesini “barış çabalarını sabote etmeye yönelik bariz bir girişim” olarak

nitelendirdi. İsrail'in uluslararası hukuku yeniden ihlal etmesi kınadı. Güncel gelişmelerin ötesinde Ortadoğu, emperyalist güçler arasındaki hegemonya ve nüfuz mücadelelerinin kızıştığı bir coğrafyadır. Bir dizi faktörün barut fıçısını patlatma potansiyeli taşıması, olası bir topyekûn savaşı nesnel bir olgu haline getiriyor. Emperyalist şeflerin ve “uzmanların” bile “İşler kontrolden çıkıyor. Bölge son 10 ayda topyekûn çatışmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı” ifadeleri ve kaygıları da bunu gösteriyor.

ABD ASKERİ VARLIĞINI ARTIRIYOR

Ortadoğu'da savaş tehlikesi büyüme-ye devam ediyor. İsrail, İran'ın misilleme saldırısına hazırlanırken, ABD bölgeye ek savaş gemileri ve savaş uçakları konuşlandırıyor. Pentagon'a göre İsrail ordusu yüksek alarm durumundayken, ABD caydırıcı olmak amacıyla bölgeye ek savaş gemileri ve savaş uçakları konuşlandırıyor. ABD, bunun İsrail'in savunmasını desteklemek ve “bölgede “gelişen krize yanıt verebilmek” amacıyla yaptığını belirtiyor. Bu amaçla ABD Savunma Bakanı Austin, balistik füze savunma kabiliyetine sahip ek muhriplerin ve ilave savaş filosunun Ortadoğu'ya konuşlandırılması talimatını verdi. Pentagon, “ek kara konuşlu balistik füze savunması konuşlandırma hazırlığının artırılması” adımlarını attı. ABD'nin Ortadoğu'ya ek askeri güç

konuşlandırması, İsrail'e desteğini, İran'a karşı caydırıcılığını ve rakipleri karşısındaki mevzisini ve bu yolla da Ortadoğu üzerindeki konumunu güçlendirmeyi amaçlıyor.

Bununla birlikte Biden, Ortadoğu'daki durumdan “çok kaygılı” olduğunu söylüyor. Netanyahu'ya Gazze Şeridi'nde bir an önce ateşkes konusunda anlaşmaya varılması çağrısında bulundu. Oysa ABD'nin Gazze'deki insani krizle ilgili “kaygısı” sadece bir ikiyüzlülük örneğidir. Onu endişelendiren, Gazze'de on binlerce masum sivilin öldürülmesi değil, bunu bizzat kendisi daha beter suçlar işleyerek yapıyor. Onun kaygısı, bunun muhtemel sonuçlarıdır. Dolayısıyla ABD liderliği, azgın bir faşist katil olan Netanyahu'yu belli sınırlar içinde dizginlemek istemektedir. Ama bu pek “karşılık görmüyor” gibi. New York Times bile, cuma günü “Netanyahu...kontrolden çıkmış gibi görünüyor, bölgesel bir savaş riski alıyor” ifadeleriyle kaygısını dile getirmişti. Öte taraftan da “Başkan Biden'ın çabalarını ve birçok müttefikin kınamasını görmezden gelen İsrail başbakanının savaşın hızını zorladığını...” dile getirmesiyle de savaş suçlusunun kontrol altına alınamadığını iddia ediyor ve “...Netanyahu'nun meydan okuması İsrail'i müttefiklerinden ve ülke içinde bölüyor... Kendisini iktidarda tutmak için ülkeyi savaşta tuttuğuna dair şüpheleri körüklüyor...” gibi dikkat çekici

bir değerlendirme yapıyor.

İsrail'in Gazze'ye karşı yürüttüğü soykırım savaşının ve Ortadoğu'daki provokasyonun suçları ne kadar korkunç olursa olsun, Biden yönetimi kendisini kayıtsız şartsız İsrail'i desteklemeye adanmış durumda. Netanyahu ise Beyaz Saray'ın kendisine verdiği açık çeki hiçbir endişe duymadan kullanıyor. Dolayısıyla Amerikan emperyalizmi ve onun Ortadoğu'daki koç başı olan İsrail, gerilimle kaynayan bir bölgede savaşın fitilini ateşleyecek adımlar atıyor. Bunun için ABD bölgedeki varlığını güçlendiriyor. ABD'nin Ortadoğu'ya son askeri konuşlandırması, İsrail'e desteğini, İran'a karşı caydırıcılığını ve rakipleri karşısındaki mevzisini ve bu yolla Ortadoğu üzerindeki konumunu güçlendirmeyi amaçlıyor.

ORTADOĞU'NUN BÖLGESEL SAVAŞA SÜRÜKLENME RİSKİ

İsrail'in Gazze Şeridi'ne yönelik soykırım saldırısı onuncu ayını doldururken İsrail ve onun suç ortağı ABD ve batılı emperyalist barbarlık dünyası, Ortadoğu'yu bir bölgesel savaşa sürüklüyor. Zira Filistin sorununu toplu katliam ve etnik temizlikle "çözmek" isteyen ve kışkırtıcı adımlar atan İsrail savaş makinası, batılı emperyalistlerin tam desteğine sahip. Sözüm ona ateşkes-müzakerelerinin sürdüğü ve savaşın bitmesi için "diplomasi-nin seferber edildiği" bir süreçte, İsrail'in arka arkaya üç cinayet işlemesi ve batılı emperyalistlerin bunu tam desteklemesi, ateşkes görüşmelerinin hiç değilse Netanyahu rejimi tarafından bir aldatmacadan ibaret olduğunu gösteriyor. Olayların nasıl bir seyir izleyeceği, özellikle de İran ve "direniş eksenini"nin İsrail barbarlığına nasıl bir karşılık vereceğiyle yakından bağlantılıdır. Kesin olan şey ise, İsrail ve batılı emperyalist destekçilerinin Ortadoğu'daki çıkarları uğruna gerektiğinde bölgeyi ateşe atmaktan çekinmeyecekleridir. Ağırlaşan emperyalist hegemonya krizi ve kızışan nüfuz mücadelesi bunun nesnel zemindir.

Ortadoğu'daki hakimiyetini sağlayıp güçlendirmek, ABD'nin Rusya ve Çin'le sürdürdüğü hegemonya mücadelesi açısından önem taşıyor. Büyük petrol ve enerji kaynaklarının yanı sıra jeostratejik öneme sahip olan Ortadoğu'da, ABD'nin savaş makinası olan İsrail'in güvenliğini korumak da ABD için "yaşamsal önem" taşıyor. Dolayısıyla batılı emperyalist müttefikleriyle birlikte Filistin soykırımının gerçek suçluları olduğu gibi, bölgede yangını körüklemenin de doğrudan sorumluluğunu taşıyorlar. Onlarsız bir İsrail'in vahşette ölçü tanımayan bir yıkım savaşı sürdürmesi olası değil. Bölgenin ve insanlığın kaderi tehlikede görünüyor.

Siyasi cinayetlerin sorumluları

A. Vedat Ceylan

İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu'nun ABD ziyareti, Amerikan Kongresinde yaptığı konuşmanın ayakta alkışlanması, Joe Biden, Trump ve Kamala Harris ile görüşmesi ve hangi icazetle ABD'den ayrıldığı tartışılırken, 30 Temmuz'da Beyrut'ta Hizbullah'ın önde gelen isimlerinden Fuad Şükür'e, bir gün sonra Tahran'da Hamas Siyasi Büro Şefi İsmail Haniye'ye düzenlenen suikastlar, aldığı icazetin "sır perdesini" araladı ve bölgedeki tansiyonu daha da yükseltti.

İRAN SALDIRIYA YANIT VERECEK

İsrail'in provokatif saldırısı, Haniye'den çok İran'ı hedef aldı. Zira Tahran'da ağırlanan bir misafirin ırkçı-siyonistler tarafından öldürülmesi İran için hem küçük düşürücü hem güvenlik açığını ortaya koyan bir saldırdır. Nitekim saldırıyla ilgili birçok spekülasyon yapıldı. Tahran yönetimi ise, saldırının bir füze ile yapıldığını açıkladı.

Emperyalist medya tekelleri spekülasyonları öne çıkartarak soykırımcı İsrail rejiminin bölgeyi savaşa cehennemine atma politikasının üstünü örtmeye çalıştı. Oysa önemli olan suikastın nasıl yapıldığı değil, yaratacağı sonuçlardır. Nitekim İran yönetimi, İsrail'i böyle bir saldırıyı düzenlediğine pişman edecek bir karşılık vereceğini açıkladı. Bundan dolayı İsrail'de bir panik havası. İsrail'in tekrar yanıt vermesi durumunda ise çatışmaların kontrolden çıkması riski arta-

caktır. Bölgesel bir savaş patlak verirse, bunun sorumluları sadece siyonistler değil, yanı sıra soykırımcı Netanyahu'yu Kongre'de 50'den fazla kez alkışlayan ve İsrail'i korumak için bölgeye savaş gemileri ve savaş uçakları yığan emperyalistler olacaktır.

SUIKASTLARIN YARATTIĞI ETKİ VE TEPKİ

İsrail'in suikastlarına ve Filistin'e yönelik saldırılarına karşı Türkiye ve diğer bölge ülkeleri "sert" açıklamalar yaptı.

Ancak bu açıklamaların ciddiye alınır yanı olmadığı gibi pratikte bir karşılığı da bulunmuyor. İran'ın bir misilleme yapmaya hazırlanırken, AKP rejimi iç siyasette prim yapacak, dini gericiliği şahlandıracak ve biriken toplumsal tepkileri idare edecek açıklamalar yapıyor

Bu durum, Türkiye dahil bölge ülkelerinin İsrail'e karşı politikalarının "etkinliğini" sorgulatırken, ABD ve Batılı güçler İsrail'e arka çıkmaya, silah ve finans desteği akıtarak soykırıma ortak olmaya ve Siyonist barbarlığı desteklemeye devam ediyorlar.

ERDOĞAN'IN RETORİĞİ

Saray rejiminin başı Erdoğan'ın, İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarına karşı yaptığı, "Libya ve Karabağ'a nasıl girdiysek aynısını oralarda da yaparız" türünden 'sert' açıklamaları "dostlar alışverişte görsün"den ibarettir. Bu tür açıklamalar

ne İsrail ne Batılı emperyalistler tarafından zerre kadar ciddiye alınmaktadır. Bu açıklamanın ardından gelen Haniye suikastı da Erdoğan'ın açıklamalarının "ağırlığına" sayılmalıdır.

Türkiye bir taraftan İsrail'le ticareti-ne dolu dizgin devam ederken, Filistin direnişini destekler görünen açıklamalar yapması en hafif söylemle ikiyüzlülük, riyakârlık ve arkadan vurmaktır. Bu arada Türkiye'nin Siyonist İsrail'i tanıyan ilk Müslüman devlet olduğunu da hatırlamakta fayda var.

Siyonist devletin kurdurulması

ABD ve Batılı güçlerin desteği olmadan bölgenin demografik dokusuna aykırı Siyonist İsrail devleti zaten var olmazdı.

Bu nedenle, Filistin ve bölge halklarının İsrail'e karşı etkili olabilmesi için öncelikle İsrail'in arkasında duran emperyalist güçleri bölgeden kovmayı hedeflemelidir.

Türkiye halkları, işçi ve emekçi sınıfları da Filistin ile dayanışma mücadelelerini Türkiye'nin İsrail ile askeri, ticari ve diplomatik ilişkilerini kesme, NATO'dan çıkması ve emperyalist üsleri kapatma mücadelesi ile birleştirmesi en etkili dayanışma olacaktır.

İsrail'in bölgede yarattığı gerilim ve bu gerilime karşı verilen tepkilerin, daha kapsamlı bir strateji ve birliktelik gerektirdiği açıktır. Ancak bu şekilde, İsrail'in bölgede uyguladığı soykırım ve siyasi cinayetlerin önüne geçilebilir...

Ukrayna savaşı neden dönüm noktasını temsil ediyor?

A. Eren

“Bu yüzden biz de sürüyle birlikte
ecelimize koşacağız”
(Johann Wolfgang von Goethe)

Ukrayna savaşına ilişkin ideolojik propaganda ve manipülasyon, emperyalist burjuvazi tarafından kitlelerin bilincini karartmak amacıyla, her türlü bilimsellikten uzak argümanlarla “savaşı kimin başlattığı” sorusu üzerinde odaklanmaktadır. Bu propaganda ile savaşa yol açan esas nedenlerin üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Lenin için emperyalistler arasındaki bir savaşta savaşı kimin başlattığı belirleyici değildir. Bu, talan peşinde koşan sömürücüler arasında cereyan eden bir savaştır. Her iki taraf da bu bağlamda savaş suçlusu olarak görülmelidir. Özellikle Avrupa tekeldi medyası ve propaganda aygıtları, bir tarafta “barbar, totaliter bir Rusya yönetimi”, diğer tarafta “Avrupa demokrasisinin temiz bayrağını yüksekte tutan Ukrayna” ikilemini kullanıyor. Oysa Avrupa Birliği Finans Denetim Mahkemesi tarafından Eylül 2021’de yayınlanan raporda, Ukrayna’yı oligarkların ve yolsuzluğa batmış bir kastın yönettiği defalarca vurgulanmıştır. Öte yandan, Zelenski yönetiminin silahlı Neonazi çetelerle işbirliği yaptığı da kimse için bir sır değil.

Bir savaş aniden patlak vermez, ancak mali sermaye ile iç içe geçmiş hükümetler tarafından çok önceden hazırlanır. Bu bağlamda Ukrayna-Rusya savaşının patlak vermesinden önceki yılları, hatta on yılları dış politika ve diplomasi tarihi açısından incelemek, mali sermayenin gelişimini yakından analiz etmek gerekmektedir.

Savaşa varan gelişmeleri bütün boyutlarıyla analiz eden yeni basılan bir kitap, devam eden karmaşık süreçte bu önemli bilimsel işlevi yerine getirmektedir. Kitabın yazarı Lothar Schröter, Doğu Almanya Ulusal Halk Ordusu’nda görev yapmış eski bir binbaşısıdır. 1974’ten 1990’a kadar Potsdam’daki Doğu Almanya Askeri Tarih Enstitüsü’nde çalışmış ve burada özellikle Almanya’nın askeri tarihi ve NATO tarihi üzerine bilimsel araştırmalar yapmış, 1990’dan sonra ise bu konularda pek çok makale ve kitap yayınlamıştır.

Lothar Schröter’in “Der Ukraine-Krieg, Die Wurzeln, die Akteure und die Rolle der NATO” (Ukrayna Savaşı, Kökleri, Aktörler ve NATO’nun Rolü) adlı kitabı, Ukrayna savaşı ve öncesine ilişkin önemli bir kaynak eser özelliği taşıyor.

Marksist kavramlara dayanarak savaşların nasıl değerlendirilmesi gerektiğini hatırlatan yazar, tarihsel ve siyasi olaylar zincirini savaşın sözde ilk gününe indirgemenin yanıltıcı olacağına dikkat çekiyor. Schröter, Ukrayna’daki savaşın nedenlerini, esas amacını ve stratejik kodlarını inceleyerek, bir kıvılcımın, kö-rüklenen bu ateşin Avrupa ve dünya için yıkıcı sonuçlar doğurma ihtimalinin yüksek olduğunu vurguluyor.

Savaşların nedenlerini, köklerini ve sosyo-ekonomik temellerini araştıran yazar, is bulutlarının ardındaki uzun vadeli stratejilerin özüne iniyor: Kâr hırsı, yeni sömürge edinme, hammadde ve pazarları ele geçirme çabası, boyun eğmeyen yönetimleri darbelerle uzaklaştırma gibi etmenler gözetilmeden, salt ahlakçı yaklaşımlarla yapılan yüzeysel/dar görüşlü “analizlerin” hiçbir aydınlatıcı katkısının olmayacağını söylüyor.

Lenin 1917’de “Söz konusu savaşı doğuran tarihsel koşulları, hangi sınıfların bu savaşı yürüttüğünü ve hangi amaçla yürüttüklerini analiz etmek gerekir” diye yazarak bugün bazı “solcuların” bile Ukrayna’daki savaşı değerlendirirken içine düştükleri ikilemin adını koymuştu.

Yazar Schröter, “Eğer bunu yapmazsak, savaş hakkındaki tüm tartışmalarımız saman alevi gibi sonuçsuz laf kalabalığından başka bir şey olmayacaktır” diyor.

Kaynak referansları ve kişiler diziniyle birlikte yaklaşık 680 dipnot içeren 360 sayfalık kitabı yazar, Sovyetler Birliği’nin çöküşünün ardından NATO’nun doğuya doğru genişlemesinin özel bir rol oynadığı savaşın, jeo-stratejik hedeflerini analiz eden sekiz ana bölüme ayırmış.

Schröter, emperyalist savaş paketi NATO’nun genişlemesinin ardındaki amaçlar hakkında şunları yazıyor:

“Ukrayna’yı, eski dünya gücü ve eski rakip Rusya ve uzun vadede Çin Halk Cumhuriyeti ile olan çok büyük küresel stratejik çatışmada Rusya’ya karşı bir si-

per, koçbaşı ve konuşlanma bölgesi olarak istediler ve istiyorlar.”

Sekiz yıl önce gerçekleşen Maidan darbesini ya da Rusça konuşulan Kırım ve Donbass bölgelerini ayırma çabalarını mevcut savaşın başlangıç noktası ve açıklaması yapmanın yanıltıcı olduğu açıkça ortaya çıkıyor. Savaşın Şubat 2022’de patlak vermesi uzun bir hazırlığın sonucudur. O yıllarda Kiev ile Moskova arasında bir anlaşmaya varılamaması ise Batı’nın sinsi ve uzun vadeli stratejisinin sonucuydu. Nitekim Almanya’nın önceki Başbakanı Angela Merkel, Minsk Anlaşması’nın zaman kazanmak için Rusya ile imzalandığını ve özellikle uygulanmadığını itiraf etmişti. Bunun ideolojik ifadesi, “yeni” Ukrayna’da milliyetçiliğin, tarihi gerçekleri çarpıtmanın, anti-kömünizmin ve Rus düşmanlığının sürekli körüklenmesiydi. Ukrayna’yı yöneten bu yeni nasyonalist klik de Rusya ile çatışma arayışına girmiş ve Batı’ya, oluşturulan yeni strateji için “vekalet savaşı” yürütmeye hazır olduğunu ilan etmişti.

Schröter’e göre dünyamız “boyutu ve derinliği hiçte küçümsenmeyecek ciddi jeo-stratejik bir altüst oluş sürecinden geçiyor”. Sistem siyasi, ekonomik ve askeri olarak kendini tamamen yeniden düzenliyor ve “bu sürecin 30 yıldır devam ettiğini ve “önümüzdeki on yıllar boyunca da devam edeceğini” vurguluyor.

“Bu süreç şimdi Ukrayna’da doruğa ulaşmış bulunuyor” saptamasını yapan Schröter şöyle devam ediyor:

“Tanık olduğumuz jeo-stratejik altüst oluş gerçekten de ancak kapitalist toplumsal düzene bir alternatifi doğduğu 1917’den sonra dünyanın bölünmesi ve 1945’ten sonra iki karşıt dünya sistemine ve birbirlerine siyasi ve askeri olarak karşı olan güç gruplarına bölünmesiyle karşılaştırılabilir.”

Önümüzdeki süreçte esas olarak ABD ile Çin arasındaki güç mücadelesi belirleyici olacaktır. Örneğin bugün Afrika’da yaşanan çatışmalar, bu mücadelenin sahneleri olarak değerlendirilmelidir.

ABD ve müttefikleri, Kore’den Küba’ya, Vietnam’dan Orta Doğu’ya ve Latin Amerika’ya kadar kapitalist dünya sistemini korumak için akla gelebilecek her türlü araçla ve ağır insani kayıpları göze

alarak 100’den fazla büyük savaş yürüttü. Schröter, SSCB’nin otuz yıl önce çökmüş olmasına rağmen, NATO en büyük halefi olan Rusya Federasyonu’nun Batı ile aynı Soğuk Savaş geleneklerini sürdürdüğünü belirterek şu saptamayı yapıyor:

“Bir yandan Batı, diğer yandan Rusya Soğuk Savaş’ın siperlerine geri döndü. Ve o zamanki gibi benzer bir programatik yaklaşım ve prosedürle: Saldırgan ve aynı zamanda kendi kazanılmış çıkarlarını ve güvenlik çıkarlarını savunmaya niyetliler.”

Yugoslavya, Irak, Libya ve Orta Doğu’da yaşanan son savaşlar ve Tayvan’a yönelik gizli savaş tehdidi bu görüşü destekliyor.

Schröter’e göre bu savaş da çoğu başka savaş gibi, muharebe alanında değil, “hinterland”ında, yani askeri olarak değil ama siyasi olarak sonuçlanacak. Ancak Ukrayna’daki savaşın Washington, NATO ve Kiev’in koşullarını yerine getirmeyen her türlü sonu, Batı için askeri, siyasi ve propaganda bakımından bir yenilgi olacaktır. Ancak Batı’nın bu yenilgiyi önce kendisinin kabul etmesi gerekir, ancak henüz bunu yapmaya hazır değil. O zamana kadar çatışmalar devam edecek, insanlar ölecek, coğrafyalar harap olacak ve yerleşim yerleri yaşanmaz hale gelecek, çevre kalıcı olarak zarar görecektir ve küresel silah sermayesi kârlarını arttırmaya devam edecek.

Schröter bu noktada Shakespeare’in “Kral Lear” oyunundan alaycı bir alıntı yaparak günümüzün en büyük sorununa işaret ediyor: “Zamanın laneti, aptalın körü yönetmesidir.”

Bu kitap, en azından (Almanca) okuyabilen ve savaşa yol açan süreci anlamak isteyenler için vazgeçilmez bir kaynak niteliğinde.

Schröter, Roma İmparatoru Marcus Aurelius’un tarihçilere söylediği şu gerçeğe de dikkat çekiyor: “Her şeyin kökenini, hangi malzemelerden oluştuğunu, hangi biçime dönüştüğünü ve dönüştükten sonra ne olacağını düşünün.”

YKS yerleştirme sonuçları ve sistemin özeti

Yükseköğretim Kurumları Sınavı (YKS) yerleştirme sonuçları, eğitim ve sınav sistemindeki niteliksizliğin yansımasıdır.

ÖSYM'nin paylaştığı tercih ve yerleştirmelere ilişkin sayısal bilgilere göre toplam 1 milyon 21 bin 986 kontenjanın 987 bin 388'ine yerleştirme yapıldı. Vakıf üniversitelerinin doluluk oranı yüzde 91 olurken, devlet üniversitelerinde örgün yükseköğretim programlarına ayrılan 598 bin 709 genel kontenjanın 591 bin 257'si doldu.

BOŞ KONTENJANLAR VE TERCİH EDİLMEYEN BÖLÜMLER

Üniversiteye yerleşen 987 bin 388 kişinin sadece 351 bin 204'ü son sınıf öğrencilerinden oluştu. Buna karşın 228 bin 201 kişi ise daha önce yerleşmiş, bir yükseköğretim programını bitirmiş ve kaydını sildirmiş kişiler oldu. Toplamda boş kontenjan sayısı ise 28 bin 944. Bunun 25 bin 760'ı lisans, 3 bin 184'ü ise önlisans programlarında kaldı.

Liseyi bu yıl bitiren 1 milyon 74 bin kişinin 535 bini hiç tercih yapmadı. Bunlardan lisans bölümlerine giren aday sayısı ise 191 bin 626 oldu.

Mühendislik bölümlerinin bir kısmı hiç tercih edilmedi ya da büyük bölümü bir ya da iki kişi tarafından tercih edildi. Tıp fakültesinde bile boş kalan kontenjan sayısı 400'e yaklaştı. Mimarlık ve inşaat

mühendisliğinde ise boş kalan kontenjanların sayısı 1000'i geçti.

10 ve üzerinde kontenjanı olan 151 program ise hiç tercih edilmedi. Bölümler arasında puan farkları arttı.

LİSE EĞİTİMİNİN ALTI BOŞ

Sınavda, fen liselerinden mezun olanların yüzde 79,01'i, sosyal bilimler liselerinden yüzde 69,8'i, Anadolu liselerinden yüzde 33'ü, İmam hatiplerden yüzde 25'i, meslek liselerinden mezun olanla-

rın yüzde 6'sı dört yıllık örgün programlara yerleşti.

Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi İngilizce Mütercim ve Tercümanlık Bölümü'ne ilk sıradan giren kişi 443 puan alırken 34 yaş üstü kontenjanından 140 puanla girildi. Mersin Üniversitesi Fransız Mütercim ve Tercümanlık Bölümü'ne ise ilk sıradan giren kişinin 427 almasına karşın 34 yaş üstü kontenjanından giren son kişi 159 puan aldı.

Prof. Dr. Behçet Yalın Özkara, YKS'de

yaptığı eksi 1,75 fizik neti ile Fizik bölümüne yerleşti.

Eğitim fakültelerinin tercih edilmesine dönük vurguların yer aldığı Eğitim Sen açıklamasında durum "öğretmenlik mesleğinin itibarsızlaştırılması" olarak ifade edildi.

Eğitim Sen'in yerleştirme sonuçlarına ilişkin yaptığı açıklamada şunlar ifade edildi:

"Üniversiteye kayıt yaptıracak adayları ise artık daha zorlu bir süreç bekliyor. Üniversiteleri üniversite olmaktan çıkaran uygulamaların yanı sıra öğrencilerin barınma, ulaşım ve beslenme sorunları, yaşam maliyetlerinin yükselen enflasyon karşısında artması ve borçlanma zorunluluğu, geleceksizlik kaygısı gençlerimizin hayatlarını karatmakta, umutlarını yok etmektedir.

İktidar, eğitimin ve öğrencilerin gerçek sorunlarına odaklanmalı, üniversite öğrencilerini ve gençleri borç, zam, katkı payı, öğrenim ücretleri, güvencesiz çalıştırma ve işsizlik kısılacı içinde öğrenim görmeye zorlayan bu koşulların değişmesi için politikalar üretmelidir. Yükseköğretim öğrencilerinin nitelikli bir eğitim görmeleri, üniversitelerde insan onuruna yaraşır, demokratik ve kendilerini güvende hissettiği bir ortamın oluşturulması bir an önce sağlanmalıdır."

Biz liseliyiz, Filistin halkının yanındayız!

DGB'nin 3-4 Ağustos tarihinde düzenlediği "Denizlerin yolunda, Filistin'in yanındayız" etkinliğine liseliler olarak katıldık. Etkinliğin ön sürecinde liseli arkadaşlarımızın katılımı için görüşmeler yaptık, stant çalışmalarında çeşitli görevler üstlendik ve nihayetinde başarılı olduk. Farklı liselerden gelen arkadaşlarımızla beraber etkinliği büyük bir coşku ve heyecanla izledik.

Hem etkinlik konuşmalarında hem söyleşide Filistin'de devam eden siyonist işgal ve direniş hakkında yeni bilgiler edindik. Sanatçıların direnişi sahiplenilen konuşmaları ve direnişe dair şarkıları mücadelemize olan inancımızı pekiştirdi, kararlılığımızı daha da büyüttü.

Siyonist işgal her gün can almaya devam ederken, Filistin halkı bu işgale karşı var gücüyle direnişini sürdürüyor. ABD ve AB emperyalistleri ise bu katli-

amları yapan İsrail'e her zaman olduğu gibi destek veriyor. Çocuklar katledilirken, siyonist işgalin temsilcisi Netanyahu Amerikan Kongresi üyeleri tarafından onlarca kez ayakta alkışlanıyor. Sözde "medeniyetin beşiği" olduğunu iddia eden, sürekli "insan haklarından" söz eden AB bu sefer nedense susmayı tercih ediyor. Filistin'e güya "yardım" eli uzatan AKP-MHP iktidarı ise siyonistlerle ticaret hacmini genişletmeye devam ediyor.

Liseli gençler olarak okullarda ve sokaklarda emperyalistlere-siyonist güçlere ve işbirlikçilerine karşı var gücümüzle mücadeleye devam edeceğiz. Çünkü gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Kapitalist sömürü düzeninin bizlere sunduğu koşullar gözler önünde. Durmadan artan fiyatlar, asgari ücretle geçinemeyen emekçiler... Her gün başka bir işçi, emekçinin, hatta bir çocuk işçinin ölümüne tanıklık ediyoruz. Sadece köle gibi çalıştırıp sömürebilecekleri yeni işçiler istiyorlar.

Sormak istiyoruz...

Birçok sıra arkadaşımız, ailesinin geliri yetmediğinden dolayı çalışmak zorunda kalırken bu düzenin sürdürülebilir olduğunu söyleyenler neye dayanarak konuşuyor?

Arkadaşlarımız, eğitimin hiçbir niteliğinin kalmadığını defalarca kez dile getirdi. Eğitim müfredatını dahi gerici-

leştirmek isteyen sermaye iktidarı günden güne bu amacına ulaşıyor. Peş peşe eklenen gerici nitelikteki dersler bunun kanıtı. Liseli gençler olarak bütün bu koşulların değişmesi için mücadele etmenin şart olduğunu biliyoruz.

Etkinliklerde birçok kez söylendiği gibi örgütlülüğün ve dayanışmanın önemini fark ediyoruz. Faşizme, ırkçılığa, sömürüye, talana karşı kuvvetli bir örgütlülük oluşturmamız gerekiyor. İrkçı-gerici saldırılara karşı haklarımızı hep beraber savunacağız. Okullarımızda, fabrikalarda ve hayatımızın bütün alanlarına girmiş olan kapitalist sömürüye dur dememiz gerek. İnsanca bir yaşam için zorunlu olan budur. Devrimci liseiler olarak beraberliğimizi sürdüreceğiz. Bizler dayanışma içinde olduğumuz müddetçe gelecek mutlak sosyalizmdir!

İSTANBUL'DAN DLBLİLER

Özgürlük, gelecek ve Filistin buluşması deklarasyonu...

Birliğimizin gücüyle mücadeleyi büyüteceğiz!

Özgürlüğümüze, geleceğimize sahip çıkmak ve Filistin halkı ile dayanışmayı büyütmek için 3-4 Ağustos'ta İstanbul'da buluştuk. Buluşmamıza İstanbul, Ankara, İzmir, Kocaeli, Konya ve Bandırma'dan, 14 üniversiteden (İstanbul Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Boğaziçi Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi, Kadir Has Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Hacettepe Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Kocaeli Üniversitesi, Kıbrıs Üniversitesi, Kars Kafkas Üniversitesi, Bandırma 17 Eylül Üniversitesi, Çukurova Üniversitesi) onlarca üniversiteli katıldı. Üniversitelilerin, liselilerin, emekçilerin ve sanatçıların katılımıyla başarılı bir şekilde buluşmamızı gerçekleştirdik.

DENİZLERİN YOLUNDA FİLİSTİN'İN YANINDAYIZ!

Emperyalistler arası hegemonya mücadelesi kızışıyor. Emperyalist güçler dünyayı paylaşmak için kirli savaş ve saldırganlığı tırmandırıyor. Bunun güncel iki örneği Filistin ve Ukrayna'daki savaşlardır. Ukrayna ve Rusya arasında süren savaş 3. yılını geride bırakmıştır. Arkasına ABD ve batılı emperyalist güçleri alan Siyonist İsrail rejimi ise 10 aydır Filistin halkına karşı soykırım ve işgal politikasını hayata geçirmektedir. Ortadoğu bir kez daha emperyalistler tarafından kan gölüne çevrilmek istenmektedir.

Filistin halkı on yıllardır Siyonist İsrail rejiminin saldırılarına karşı taşlarıyla, sapanlarıyla, çocuk generalleriyle onurlu bir direniş sergilemektedir. Bizler bu topraklarda yarım asır önce anti-emperyalist mücadeleyi büyüten Denizlerden aldığımız mirasla Filistin halkının yanında olmaya, mücadelelerini büyümeye devam edeceğiz.

Emperyalist savaş ve saldırganlığın karşısında direnen halkların yanındayız. Ortadoğu'daki kirli savaşların tarafı olmayacağız. Bizleri emperyalizme asker, kapitalizme köle yapmak isteyenlere karşı mücadeleyi yükselteceğiz.

Tüm bu tablo karşısında Devrimci Gençlik Birliği olarak yaz döneminde de çalışmalarımızı sürdürdük. Özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmak, Filistin halkıyla dayanışmayı büyütmek çağrısını yükselttik.

Bu kapsamda Ankara, İstanbul ve İz-

mir'de kent meydanlarında, üniversite çevrelerinde yaygın bir şekilde çalışmalar yürüttük. Afiş, broşür, stant çalışması ile gençliğe ve emekçilere 3-4 Ağustos'un çağrısını ulaştırdık.

Filistin Gençlik Hareketi'nden bir temsilci Filistin'de yaşanan güncel sürece dair yaptığı konuşmayla etkinliğimize katıldı ve bu topraklarda dayanışmayı yükseltenleri selamladı, RJ (Avrupa DGB) ise etkinliğimize bir video ile katılarak bizleri selamladı; bu yolla enternasyonal dayanışmayı büyüttük.

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN BULUŞTUK!

Bugün gençliğin en büyük sorun alanlarından biri hiç kuşkusuz gelecek ve özgürlük sorunudur. Emperyalist savaşların ve kapitalist krizlerin faturasından gençlik de payına düşeni fazlasıyla almaktadır. Geniş gençlik kitleleri her geçen gün yoksullaşmaktadır. Yoksulluk ve sefalet koşulları, artan faşist baskı ve zorbalık gençliği her geçen gün daha da geleceksizleştiriyor. Üstelik, gençlik temel yaşam ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz hale geldi. Bununla beraber eğitim hakkının gaspı mevcut ekonomik krizle daha da derinleşti. Okurken çalışmak, nitelsiz barınma koşulları, bunalım ve intiharlar gençliğin payına düşen onlarca sorun alanlarından yalnızca birkaçı. Bizler bu kapsamda 4 Ağustos tarihinde "özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmak"

için üniversiteliler ve liseliler olarak yan yana geldik. Çünkü biliyoruz ki "Dünyayı anlamak yetmez onu değiştirmek gerekir!".

Bu kapsamda hep birlikte tartıştık, hep birlikte çözüm yolları aradık.

Özgürlük ve gelecek buluşmamızın ilk konu başlığı olan "kapitalizm krizde" sunumu ile kapitalizmin yol açtığı ekonomik, sosyal ve siyasal krizlere ilişkin bir dizi tartışma gerçekleştirdik. Dünyada ve Türkiye'de yaşanan iktisadi-mali krizin yarattığı sonuçları ve bunun gençliğe olan yansımalarını tartıştık.

Bunun yanında, kapitalist krizin sosyal ve siyasal sonuçlarını da gündemimize aldık. Krizin doğrudan bir sonucu olan faşist baskı ve saldırganlığı ve gençliğe yansımalarını tartıştık. Bu kapsamda yeni dönemde "gelecek ve özgürlük" mücadelesini büyümeyi ve "örgütlenme seferberliğini" hedefledik. Geçtiğimiz dönem boyunca gençlik cephesinde yaşanan bir dizi eylemli süreç ve deneyim üzerine tartışmalar gerçekleştirdik. Bu eylemli süreçlerin ve deneyimlerin gençliğin mücadele potansiyelini gözler önüne serdiğini gördük.

İkinci konu başlığımız ise "Gelecek sosyalizmde" idi. Bu kapsamda sosyalizmin güncelliği ve bilimselliği üzerine bir dizi tartışma gerçekleştirdik. Marksizm'in bilimsel dayanakları üzerinden sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünyanın var olabileceğine ilişkin tartışmalar yürüttük. Sovyetler Birliği deneyimi üzerin-

den eğitim sistemi başta olmak üzere yaşamın bir dizi alanındaki kolektif işleyişi tartıştık. Bu çerçevede örgütlenmenin, birlik olabilmenin ve düzeni değiştirebilmenin adımlarını tartıştık.

Buluşmamız boyunca Ege Üniversitesi yemekhane zam süreci, Boğaziçi Üniversitesi kayyum süreci, barınma sorunu, üniversitede bölümlerin bölünme süreci, ODTÜ'de artan saldırılar (bahar şenliği ve mezuniyetin yasaklanması), örgütlenme, kol kulüp deneyimleri, özel üniversitelerde eğitim hakkının gaspı, İstanbul Üniversitesi Öğrenci Meclisi, İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa'da yaşanan süreçler çerçevesinde deneyimler paylaşıldı ve aktarımlar yapıldı. Bunun yanında, liselerde öne çıkan sorun alanlarına dair tartışmalar gerçekleştirdik. Gençliği hedef alan bu saldırılar çerçevesinde "neler yapabiliriz?"i konuştuk. Bu kapsamda:

"Gelecek ve özgürlük sorunu", "eğitim hakkı" gibi temel gündemler üzerinden üniversitelerimizde, yurtlarımızda "hak bilinci" oluşturmaya ve hakları savunmaya dönük çalışmalar yürüteceğiz. Eğitim hakkının temel bileşenleri olan "barınma, beslenme, ulaşım hakkının" parasız, nitelikli, ulaşılabilir olması talebini yükseltecek, mücadeleyi büyüteceğiz.

Bunun yanında, gençlik kitleleri üzerinde kapitalist düzenin yarattığı kültürel yozlaşmaya karşı mücadele edeceğiz. Düzenin kirli aparatları tarafından özellikle de gençlik üzerinde etkisi artırılma-

ya çalışılan ırkçılık ve faşist bakış açısına karşı sistemli bir propaganda ve bilinçlendirme çalışması yapacağız. Sorunların gerçek kaynağının kapitalist-emperyalist sistem olduğunu döne döne anlatacağız.

Bulunduğumuz üniversitelerde yaşadığımız sorunları tartışacak ve yan yana gelip birlikteliklerimizi güçlendireceğiz.

BİRLİĞİMİZİN GÜCÜYLE MÜCADELEYİ BÜYÜTECEĞİZ!

Bütün toplumu etkisi altına alan iktisadi-mali ve siyasal kriz, tüm yıkıcı sonuçlarını yaşamlarımızda ve üniversitelerimizde yoğun bir şekilde göstermektedir. Kuşkusuz bu sorunlar ve gençliğe ödetilmek istenen yıkımın faturası yalnızca bugünle sınırlı değildir. Ancak dünden bugüne gençlik başta toplumsal sorunlar olmak üzere yaşanan akademik, demokratik sorunlara karşı ayağa kalkmıştır. Bugün de gençlik kitleleri bu potansiyeli bağrında taşımaktadır. Boğaziçi Üniversitesi'nde kayıma karşı direniş, barınma sorununa karşı dört bir yandan kampüsleri ve yurtları eylem alanına çeviren üniversiteliler bunun henüz sınırlı ancak etkili güncel örnekleridir.

Bütün bunlardan hareketle üniversitelerimizde, yurtlarımızda, yaşam alanlarımızda örgütlenme seferberliği ilan ediyoruz. Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için yan yana gelecek, birliklerimizi çoğaltacağız. Tek adam rejiminin yahut bir kayımanın iki dudağı arasından çıkan kararlara karşı üniversitenin bütün birleşenleri ile birlikte "söz, yetki, karar hakkımıza" sahip çıkacak, "Özerk, demokratik üniversite" mücadelesini büyüteceğiz"

Emperyalist-kapitalizmin dünya halklarına onulmaz acılar yaşatan barbar bir sistem olduğu, son dönemde Ukrayna-Rusya arasındaki emperyalist savaşta ve Filistin halkının on aydır maruz bırakıldığı soykırım saldırılarında bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler, gençler, kadınlar ve çocuklar emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından tırmandırılan savaşlarda katlediliyor, mülteci konumuna düşmek zorunda bırakılıyor. Bütün bu politikaların tek kaynağı ise emperyalist-kapitalist sistemdir. Bu kapsamda gençlik kitlelerine üniversitelerde, yurtlarda, sokaklarda; yani yaşamın her alanında bu savaş, katliam ve sömürünün arkasında kapitalist-emperyalist sistemin olduğunu anlatacağız.

Bu yağma, sömürü ve katliam düzenine karşı gençliği sosyalizm mücadelesine çağırarak, gençlik cephesinde "Düzene karşı devrim!" bakışını örgütleyeceğiz.

-Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

-Gençlik birliğe, devrime, DGB'ye!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
5 AĞUSTOS 2024

Etkinliklerin ardından...

"Amatör bir dünya için profesyonelce"

Devrimci Gençlik Birliği olarak yaklaşık iki ay süren bir çalışma ile 3 Ağustos'ta Filistin halkı ile dayanışma etkinliğinde, 4 Ağustos'ta ise özgürlük ve gelecek buluşmasında bir araya geldik. Bu iki günlük etkinlik ve buluşmanın hazırlık sürecini kendi adımıza değerlendirmenin, sonuçlar çıkarmanın önümüzdeki benzer çalışmalarda ve siyasal süreçlerde önemli olacağını düşünüyoruz.

Kuşkusuz bir eylem, etkinlik, söyleşi, dayanışma etkinliği ve adına ne diyeceksek diyelim hedefinde "kitlelere politik olarak bilinç taşınmasının" yer aldığı bir çalışma; politik ön hazırlığından gündemlerin belirlenmesine, kullanılacak araçlardan yürütülecek kitle çalışmasına, etkinlikler sırasında gerçekleştirilen pratiğe ve teknik hazırlığa değin bütünlüklü bir süreçtir. Nasıl ki komünist bir toplumsal düzen "kafa ve kol emeği arasındaki ayrımı kaldıracaksa", devrimciler olarak yapacağımız her çalışmaya, faaliyete bu gözle bakmalıyız. Biz bu etkinliğin ön hazırlık sürecinde de bu bakış açısı ile hareket ettik. Çalışmaya ev sahipliği yapacak kent olmamız bir yandan heyecanımızı arttırırken bir yandan ise üzerimizdeki sorumluluğu arttırdı.

Gerçekleştirdiğimiz il meclisi ile çalışmayı yürütenler olarak bu iki günlük sürecin temel gündemleri için önerilerimizi belirledik. Her yaz dönemi "mücadelenin tatili olmaz" diyerek bir dizi atölye çalışması örgütlüyorduk. Bu atölyeler ile politik-ideolojik birikimi arttırmayı, Marksizm'e ve sosyalizme dair ilgiyi arttırmayı hedefliyorduk.

Bu yaz da etkinliğin temel gündemleri ve hazırlığı üzerinden bir atölye çalışması yürüttük. Bununla etkinliğe politik ve pratik hazırlık yaptık. Gerçekleştirdiğimiz dört kitap atölyesinde "Ücret, Fiyat, Kar", "Krizde dair makaleler", "Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler", "Kapitalizmin En Üst Aşaması: Emperyalizm" kitaplarını tartıştık. Ayrıca etkinliğe çağrı videosu hazırladığımız bir stop-motion atölyesi gerçekleştirdik

Bunun yanında düzenli olarak gerçekleştirdiğimiz il meclisleri ile etkinliğin politik hazırlığını kolektif olarak yürüttük. Konuların tartışılması, sunumların, metinlerin hazırlanmasını bütünüyle kolektif bir çalışmaya konu ettik. Bu vesileyle etkinliğin örgütlenişinde yer alan her yoldaşımız çalışmaya dair kafa yordu, emeğini sundu.

Etkinliğin kitle çalışması ayağında ise birinci aracımız kent meydanlarında açtığımız stantlar oldu. Uzun yıllar sonra yaptığımız ilk stant çalışmalarıydı bunlar. Neredeyse bir ay boyunca kesintisiz olarak stant açtık. Stantlarımızda Filistin'deki işgal ve soykırım saldırısına dair bir pano (Filistin için bir cümle) yer aldı. Yine emperyalist-Siyonist saldırganlığı teşhir eden ve Filistin işgalinin tarihini anlattığımız bildiriye ve etkinlik çağrı broşürlerini stantta dağıttık. Panoya yoğun bir ilgi oldu. Stant çalışmalarımız genel olarak verimli geçti. Onlarca işçi, emekçi, genç ile Filistin sorunu üzerine tartışmalar gerçekleştirdik.

Stant çalışması özellikle de bir ço-

ğumuzun ilk deneyimdi. Bildiri vesilesi ile birçok kişi ile sohbet etme, tartışma imkanı bulduk. Bu bir yanı ile kendimizi anlatmamız açısından bir fırsattı. Zira insanlarla doğrudan temas edilecek bir araçtı. Pek çoğumuz çalışırken izin aldı ya da mesai bitiminde koş koşu stantta yetişti. Bunun yanı sıra kentin birçok noktasına ve üniversite çevrelerine afişler astık.

Etkinlik ve panelde ise çok heyecanlıydık, pek çok amatörliğümüz vardı, katılım hedeflerimizin altındaydı ancak güzel bir deneyim süreci yaşamış olduk ve dersler çıkardık. Kimimiz ilk defa böylesi bir sürecin parçası oldu, kimimiz ise sürecin parçası olmak bizi bize, dünya görüşümüze ve kitlelere bir adım daha yaklaştırdı. Amatörlüğümüzü koruyarak ancak daha profesyonelce örgütleyeceğimiz süreçler için kollarımızı sıvadık.

Devrimci Gençlik Birliği'nin 10. yılına girmiş bulunuyoruz. 10 yıldır üniversitelerde, meydanlarda gençliği "Düzene karşı devrim!" bakışı ile örgütlenmeye çağırıyoruz. 3-4 Ağustos'ta gerçekleştirdiğimiz buluşmaları DGB'nin 10. yılına doğru ilerlerken güç alacağımız bir çalışma olarak ele aldık. Etkinliklerden aldığımız güç ile adımlarımızı hızlandıracak, İstanbul'daki gençlik çalışmamızı güçlendireceğiz.

Kolektif hazırlığımızdan, buluşmalarımızdan ve 10 yıllık deneyimimizden aldığımız güçle yeni dönemi mücadele yılı olarak ilan edeceğiz.

İSTANBUL'DAN DGB'LİLER

*Emperyalistler ve siyonistler Ortadoğu'yu
savaş bataklığına sürüklüyor...*

**Emperyalist savaş ve
saldırganlığa karşı
mücadeleye!**